

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 1 Mart Yıl:1 Sayı: 15 Fiyat 5000 T.L. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

TEKNİKLE DONANMIŞ EŞKIYALARIN KATLIAMI

"BOYUN EĞMEYECEĞİZ, MÜCADELE SUSHAYACAK"

Bizler, Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde tutulmuş bulunan Mücadele dergisi Ankara Büro- su çalışanları olarak, son altı ayda yaşadığımız süreci değerlendirmek istiyoruz. Gerek sürecin özellikleri, gerekse Ankara polislinin dergimize karşı tutumunu böyle bir değerlendirmeyi zorunlu kılmaktadır.

İl olarak, Eylül ayı başında temsilci arkadaşımız Erol Sarıkaya gözaltına alınmıştır. Temsilci arkadaşımız, alındığı anda sloganlarla başladığı tutuşma davasını tamamlamaya çalışmıştı. Dergiye karşı tutumunu açıklamıştı. Akil görevi ile keşif gözaltına protesto edenler, işkencilere ifade vermedi de reddedyordu.

Aradan bir aykır süre bile geçmeden, bürümüş siyasi polislerin saldırı ve talanına hedef oluyor, muhabirlerimiz Metin Türkler ve Figen Baran bürüden, aynı gece de diğer muhabirimiz Nail Çavuş kaldırılıp evden gözaltına alınmıştır.

DAL'DA kaldıkları 15 günlük süre boyunca tutulmuş yoldaşlarımız fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kalmışlar. Dergiye karşı tutumunu açıklamışlar. Akil görevi ile keşif gözaltına alındılar. Ankara'da var olan "DAL. fişli" Devrimci Sol Güçler tarafından gösterilen kararlı tavırlarla adım adım kırılmaya başlanıyor. DAL'da gözaltında insanlık onurunu korur ve susma hakkını kullananlar, aynı süreçte Mücadele okurları bürüye açık tutarak, baskılara karşı tavrı aynı somut bir dayanışma örneği sergiliyor.

Güderken emperyalist savışı karşı güderken protesto gösterileri ve Devrimci Sol Güçlerin mücadelesinde iktidar tavrı, Ankara siyasi polislini daha büyük komplolar hazırlamaya itti. Ve hazırlanan bir komploya, muhabir arkadaşlarımız Nail Çavuş ve Metin Türkler tutuldukları. Ekim ayında yaşanan kitlesel gözaltı ve tutuklama kampanyası ile dergimize ve DKÖ'ere, siyasi iktidar daha büyük saldırılarını mesajını veriyor. Bu ay içinde TAYAD, KADİM, AYÖ-DEK gibi kitli örgütlerle beraber, dergimiz bürosu üç gün arayla iki kez basılıyor ve tam anlamıyla tın ediliyor. Çünkü Mücadele dergisinin çıkardığı 12 Eylül ve savaşla ilgili özel sayılardan birincisi Ankara'nın birçok semtinde elden ele dolaşmaya başlamıştı. Böyle bir muhalefet odası susturulmalı, yok edilmeliydi.

Çabaları boşunaydı. Mücadele çalışanları ve okurları, somutlukla bilimsel hareket eden Devrimci Sol Güçlerin ailesini iyileştiriyor.

Kasım ayı sonunda bu kez de Kırsıyale yollanan dergi kolisi bahane edil-

rek, muhabir arkadaşımız Bülent Bağcı yine gözaltına alındı. Bir hafiflik gözaltının ardından serbest bırakıldı.

Bu dönemde sübde estirilen terör de dergimize karşı tutumunu açıkladı. Bu dergideki tutumunu açıkladı. Bu dergideki tutumunu açıkladı. Bu dergideki tutumunu açıkladı.

Birhan Altunbaş katliamının dergimize karşı tutumunu açıkladı. Bu dergideki tutumunu açıkladı. Bu dergideki tutumunu açıkladı.

Şuhaluk psikolojisi içindeki Ankara polisi, 24 Ocak 1991 günü Birhan Altunbaş'ın katliamını protesto işi DEV-GENÇ tarafından yapılan bir gösteri sırasında gece evini basarak, Bülent Bağcı yeniden gözaltına alındı. Aynı gün Tahir Yürümlü de basılarak yakışık

yirmi kişinin yanı sıra, birkaç gün sonra da diğer muhabirimiz Figen Baran da gözaltına alınmıştır. Arkadaşlarımız gözaltındaki diğer insanlarla beraber açık görevini sürdürürken, işkencilere ifade vermemi reddederken gösterilmesi gereken devrimci tavrı bir kez daha sergilediler. Ancak, buna rağmen tutuklanmaktan "kurtulamadılar". Örtada ne kabul edilen bir suçlama ne de ifade-delil var. Olması sonucu değıştirmiyor. Sorgu hakimini "Dergide sizden başka kimse var mı?" sorusunu ardından, Bülent Bağcı ve Figen Baran'ın tutuklu oldu. Herhalde onların tutuklanmasını Mücadele'nin Ankara bürosunu kapsına kilit vurulacağı düşünmüştü.

Mücadele'yi Mücadele yapının, üstündeki misyon, çalışanları ve okurlarıyla yarattığı sahiplenme geleneği ve tarihsel haklılığı olduğu ve Mücadele kilit vurulacağı unutuluyor!

Biz Mücadele dergisi Ankara bürosu çalışanları, gerek okurlarımızın gösterdiği dayanıklı ve sili çıkma bilinci ile dergimize her türlü saldırıdan konumlanarak verdiği coşku, gerekse işkencelerinin saldırılarına boyun eğmemen onurlu dostla düşmana bir kez daha hatırlatıyoruz. Mücadele emperyalizme ve oligarşisi karşı halkımızın sesidir. Halkımızın mücadelesi strecek ve Mücadele susmayacaktır. *

HAKLIVCE KAZANMAÇI Erol Sarıkaya, Nail Çavuş, Metin Türkler, Figen Baran, Bülent Bağcı

Değerli Mücadele Dergisi Mensupları,

Derginizi çıkışından itibaren zevkle izliyorum. Daha önce de Yeni Çözüm'de izliyorum.

Birkaç sene önce sempati duyduğum sol düşünceler tek ederek İslamcı Müslüman dünya görüşünü benimsedim. Fakat sol yayımları ilgil kesilmedi. Sol fraksiyonlar içerisinde Devrimci Sol çevrenin benim için özel bir önemi var. Devrimci Sol çevreyi, devrimci halk anlayışıyla, zulme, sömürüye ve emperyalizme karşı militan mücadelesyle, bu İslamcılara örnek olabilecek bir hareket olarak görmekeyim. Diğer pek çok kardeş de uzun mücadele geleneğinden faydalanan çalışanlar ve sızleri yakından izliyorum.

Fakat itiraf edeyim ki, 13. sayının beni hayal kırıklığına uğrattı. Sızden dine ve İslamcılara iyi gözlemler beklemiydim. Bunu istiyordı da yoktu. Ancak savaş başlamasından sonra pek çok yerde yapılan ve düzeni büyük bir endişeye sürükleyen gösterilerden çok etmemiş ve bunu yapmadığımız gibi, konuyla ilgili olarak yalnızca ne olduğu bilinen ANAP destekçisi Fetullah Gülen denen hane yer vermemiz mazur görülecek bir hareket değildi.

İslamcılar, savaş başlamasından hemen sonra ABD ve Batı emperyalizmine karşı mücadele (ezilen) Müslüman halklar safında yer aldığını, Türkiye'nin hemen her yerinde dağıtılmış yüz binlerce bildiriyi okuyor komuştur. Kabul etmelnisiz ki, savaşa karşı en güçlü kitle eylemleri yine İslamcılardan gelmiştir.

18 Ocak'ta İstanbul Beyazıt Camiinde cuma namazı çıkışta 5.000 Müslüman genç, ABD ve İsrail baskılarına yakarak, Iraklı Müslüman halk katliamı emperyalistleri teln edip, hafızda daha büyük bir gösteri yapacağını açıklamışlardı. Aynı gün Samsun'daki sokaklarda 8.000 kişi emperyalist güçleri sokaklara dökülerek teln ettiler. Diyarbakır, Mardin ve Bitlis'te de katkış çaplı protestolar oldu.

25 Ocak'ta Tatan'da 10.000, Batman ve İstanbul'da 10.000 kişi sokaklara dökülmüş, emniyet kuvvetlerine karşı taş ve sopayla mücadele etmişlerdir. Aynı gün Kayseri ve Bitlis'te de kitle gösterileri yapılmıştı.

"DİRENEREK, MÜCADELE EDEREK KAZANABİLİRİZ"

Olgarşı yaşadığı kriz ve yükseltilen mücadelede karşıyında girdiği çıkmazda çürümüyene ve daha da saldırganlaşıyor. Bu, kendi köyüğü yasalarını yen kenderlinin çizmemesine gündeme getiriyor.

Dergimize Samun temsilcilerine, 13. sayıyı toplamaya gelen Basın Masası polisleri, önce "babacan" bir tavır takınırken, sonunda tavırlarının altındaki gerçek yüzlerini gösterdiler. Yetkilileri aşan aramaları karşısında kenderlini aşan aramaları muhabirimizi "dilinön çok uzadıgını ve burnunu karacaklarını" söyleyerek tehdit ettiler. Daha da ileri gidecek dergi muhabirlerini muhabir olarak tanımadıklarını ve "bir olay" sırasında muhabir karlırları nasıl yurttacaklarını söylediler.

Zaten bildiğimiz niteliklerini gözler önüne seren Samun polislinin bu davranışları bizleri asla yıldıramayacaktır. Yaşam öğreticidir. Biz ancak direnilerek, mücadele edilerek kazan-

OKUYUCU MEKTUBU

1 Şubat günü de alınan olağanüstü önlemlere rağmen İstanbul'da 5.000 Müslüman genç yurttuğu yapıtı. Yapılan gösterilerde ve bildirli dağıtma esnasında yüzlerce kişi yaralandı, yüzlerce gözaltına alındı, tutuklandı. Tatan'da bir Müslüman öldü. Rejim, bu gösteri ve yürüyüşlerden dolayı telaşa düşmüş, baskıların, bakanları ve başbakanı bağli bir memur olan Hıyanet İslafi başkanı bunun bir Müslüman-Hıristiyan çatışması olmadığını defalarca söylemişlerdir.

Bir İslamcılar ABD ve İsrail emperyalizmi yanında yer almayaçamış gibi, Saddam ve Kafkas'ta Baas zihniyeti tarafında da yer almazay. Müslüman halklar, Saddam'ın nasl bir İslam düşmanı ve nasl bir can öldürücü unutmamışlardır. Bizler yalnız Arap halkları yanında değil, Müslim veya gayri Müslim, bütün müstefak hükumet yanındayız.

Evett, bugün müstefak Irak halkının başına binlerce ton bomba düşüyor, Müslüman halkın kan dökülüyor. Ancak bizi "Kan Berkekti" diye bir söz vardır.

Müslüman Irak halkının kanında; İslamın zulme ve emperyalizme karşı savaşı yeniden yesecektir. Bölgedeki hadiseler, Ortadoğu halklarını tek çıkar yolunun İslamda olduğunu bir kez daha göstermiştir. Yine bu hadiseler, Ümmetin kaynaklarını serf egemenliklerini sağlama alabilmek için, ABD ve Batı emperyalizmine, dolayısıyla İsrail'e peşkes geçen hane şeyhlerin sonunun başlangıcı olmuştur.

"Devimciğin dinin değil, faşizmin ve emperyalizmin düşmanıdır." diyorsunuz. Dinin karşısında olup olmamanız, beni zerrece ilgilendirmiyor. Fakat böyle meselelerde İslamcı tepkileri Foto'ya geçirmişim, sizin bu konudaki samimiyetini ortaya koyuyor. Ayrıca İslamcılar, nerece, ne zaman, nasl ve neçin tepki gösterceklerini, tavrı alacaklarını başkılardan öğrenmeye ihtiyaç duymazlar.

Bizler sizli yuluyor ve yalnızca da, ancak sizin şeyler sizin için pek söyleyemeyiz. Oysa bizi anlamaya -ama bizi anlamayagerketen büyük ihtiyacınız var. *

Selam ve samimiyet...

Ali Bahadır

labelediğini öğrendik. Öğrendiklerimizi de uygulayacağız. *

MÜCADELE SAMSUN BÜROSU

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti.
Adına: Gülen SESEN
Yaz İletişim: Erdoğan Yaşar KOPAN
Başka: Serdar Mithatçık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalesağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst. Tel: 516 24 12
Fiyatı: 5.000 TL. Almanya: 5.5 DM
Fransa: 16 FF İsviçre: 5.5 SF
Hollanda: 6.5 Fl. İngiltere: £ 2.5
Abon Kulları:
Yurttış Abone: 6 aylık 55.000 TL. 1 yıl 110.000 TL.
Yurtdış Abone: 6 aylık 55 DM 1 yıl 110 DM.
Hesap No: Gülen SESEN Türkiye İş Bankası Akasay Şubesi 1002300951718

Düzeltilme: 14. sayının arka kapasında yer alan Milliyet gazetesine ait "İncitici Suikast" bildirisi, montajdaki teknik bir hata nedeniyle, bizim sloganımız gibi çıkmıştır. Düzeltiriz, özür dileriz.

DEMOKRASİCİLİK OYUNU SÜRECEKTİR

ANAP iktidarı, biryandan liberalleşme görüntüsü vermeye çalışırken, bir yandan da toplumsal muhalefeti etkisiz kılma, devrimci gelişmeyi engelleme amaçlı baskı ve terror politikasına hız veriyor. 141, 142, 163. maddelerin kaldırılması, Kürtenin konuşma dili olarak serbest bırakılması manevraları, savaş bahanesiyle grevlerin ertelenmesi, hak ve özgürlüklerin fiilen gasp edilmesi, işkence ve terörün yaygınlaştırılması vb. eşlik ediyor. Son dönemde peş peşe düzenlenen operasyonlar, kapatılan dernekler, şube ve karakollarda ölümün artması, dikkat çekici bir boyut kazanmış durumda. Özellikle "anti-terror yasası" ve bu kapsamda polise öldürme yetkisi verme hazırlığı devrimci sınıflarda bir korku ve panik havası yaratmayı da hedefliyor.

ANAP iktidarının gündeme getirdiği tüm uygulamalar işçi ve emekçi sınıfların mücadelesi önüne bir barikat kurmayı amaçlıyor. En başta da devrimci mücadeleyi engellemeyi hedefliyor. Ama başarılı olamıyor. Toplumsal muhalefeti dizginlemek için savaş koşullarından yararlanma isteği ve çabası etkili sonuçlara yol açmış değil. Devrimci mücadele aşama kaydetmeye devam ediyor. İktidar çaresizlik içinde ve adeta çırpınıyor. Günlük basında yer alan demerçiler izlemek bile bu çaresizliği görebilmek için yeterli.

İktidar bir açmazla karşı karşıya. 12 Eylül yasakları, anayasası kitlelerin yeniden hareketlenmesini engellemeyi; bugün 12 Eylül'ün ideolojik iflâsı yaşanıyor.

Öte yandan egemen sınıflar içindeki çelişiler halk safhaya çıkmış durumda. Ülkede yaşanan kriz oranları açısından kendini hissettiriyor. Savaş konusunda ortaya çıkan siyasi tablo, ülkedeki krizin derinliğini yansıtan bir ayna gibi. Düşünün ki, bir ülke savaşa giriyor, ama halkın büyük çoğunluğu savaşın karşısındadır. İktidar, burjuva mülkiyetli bile, üstelik böylesine önemli konuda birleşemiyor. O ağızdan düşürülmeyen "ülkenin yıkılma menfaati" dahi onları bir araya getiremiyor.

Kimileri krizin gerek yetenelerinde, gerekse de yöneticilerin cephesindeki boyutlarda ve etkilerinde bakarak ülkenin yeni bir darbe sürecine girdiği tahliili yapıyor. Çeşitli güç odakları arasındaki iktidar kavgasının devletin tüm mevzilerinde sürdüğü ve bu güçlerin karşılıklı hamlelerle birbi-

rini sıkıştırdığı, kıyasıyla bir mücadele içine girdiği kuşkusuz bir gerçek. Ama bundan bir darbe hazırlığı gibi sonuç çıkarmak mümkün değil. En azından kısa dönem için Türkiye'nin gündeminde bir darbe gözüküyor. Unutulması gereken temel nokta, kendi aralarında kaçışın bu güçlerin, ortak korkulan olan toplumsal muhalefetin ve devrimci mücadelesinin gelişmesini engelleme konusunda bir uzlaşma içinde oldukları. Bu konuda atılan adımlar "millî" politika olma özelliğini koruyor.

Darbe tahliili yapılarak, gelişen süreci ve Türkiye gerçeğini yeterince kavrayamıyorlar. Türkiye'de bir demokrasıcılık oyunu oynanıyor ve egemen sınıfların, çeşitli iş ve dış etkiler nedeniyle bu oyunu sürdürmektan kaçma çaresi yok. Bugün Türkiye'nin gündeminde yeni bir 12 Eylül olmadığını görmek gerekiyor. Mevcut dengeler gözetilmezsiniz ya olacak darbenin başansız olması bir yana, darbelerin egemen sınıflar açısından "son çare" olarak gündeme gelmesi gibi bir olgunun üzerinden de atlanarak geçilemez. Oligarşi için henüz darbe dışı alternatifler tükenmiş değildir. Türkiye'nin bir Latin Amerika ülkesi olmadığı, darbelerin de Latin Amerika'dakilerle aynılaştırılmayacağı tartışma gerektirmeyecek kadar açıktır. Türkiye oligarşisinin darbeleri baş vurduğunda bile demokrasıcılık oynamaktan vazgeçmediği gözardı edilemez. Kaldı ki, oligarşi, cuntaların çare olmadığını, kısa süreli istikrar sağlansa, bile, tüm yasadışı ve engelleri rağmen toplumsal muhalefeti yeniden yükseltilmesi engellemeyi başlatmış ve bu yükselişin önüne geçememiştir. Ortada bir 12 Eylül devni var. Bugün iktidardaki parti bir 12 Eylül partisi, anayasalar ve yasalar 12 Eylül'e atılır.

12 Eylül'de sınıf çelişkisi öylesine derindir ki, ne darbeler, ne de başka önlemler halk muhalefetinin kısa sürede yeniden yükseltilmesini engellermiyor. Her çare bir süre sonra yeni bir çaresizliği üretiyor. Türkiye kapitalizminin iç dinamiklerin zayıf olması ve egemen sınıfların güçsüzlüğü, ezilen sınıfların yaşamında bir iyileşme sağlanmasını mümkün kılıyor, çelişkilerin keskinliği ortadan kaldırılmıyor. Oligarşinin açmazı buradadır. Bu anlamda egemen sınıflar, darbe ya da başka bir çözümün hangi sonuçları yaratacağını hesabı içinde olmuşturlar her zaman.

Bugün görüldüğü kadıyla iktidar, demokrasıcılık oyunu çerçevesinde iş savaşı da göğüslemeye önlemler geliştirme çabası içindedir. Ülkeye bir yandan demokrasi geliştiril-yor görüntüsü yayılmaya çalışılırken, diğer yandan iş savaşı koşullarına uygun tedbirler ve örgütlenmeye ağırlık veriliyor. Bu, ülkemize özgü faşizm gerçeğidir. Yani, hak ve özgürlüklerle baskı ve terör iç içe yaşanıyor.

Oligarşinin en büyük korkusu iş savaşı tüm Türkiye'ye yayılmasıdır. Bunun kendi sorunları olacağına biliyor. Bu yüzden çabalarını '84'ten bu yana K...n'da süren iş savaşı tüm ülkeye yayılması engelleme noktasında yoğunlaştırıyor. Devrimci mücadele geliştirme oligarşinin K... ulusal mücadelesini lokalize ederek boğma, en azından "bölgesel" bir sorun düzeyinde tutarak onunla birlikte yaşama planları da işlevsizleşiyor; bu, egemen sınıflar cephesindeki telaşın artmasına yol açıyor.

Ama bu gelişmeyi durdurmak öyle kolay değil. K... ulusal mücadelesi ile Türkiye'deki devrimci mücadele, iktidarı hedefleyen bir perspektif içinde mücadele birliğini sağlama yolunda ilerliyor. İktidar bu yüzden panik içinde. Tüm liberalleşme görüntüsünü karşı önaldırımı yoğunlaştırıyor.

Kimî yığın, küçük burjuva unsurlar, devrimci gelişmeyi engellemek amaçlı var saldırları ve iktidar odakları içindeki çatışmanın siddetlenmesinden hareketle, "Yeni bir 12 Eylül olabilir, savaş var zaten, asıp kesecekler..." türünden felaket tellallığı yapabiliyor. Bu psikolojinin yayılması tehlikelidir ve devrimci mücadeleyi zaafa uğratar. Bu gibiler şimdiye kadar her yanıldıkları ve yine yanılacaklar...

Oligarşinin ne yapmak istediği iyi kavranmalıdır. Baskı ve terörle amaç insanları yıldırmak, devrimcilikten vazgeçmektir. Bu konuda çok çeşitli taktiklere başvuruluyor. Ama artık devrimciler de çaresiz değildir. Baskılara ve teröre karşı devrimcilerin de cevabı vardır.

Legal mevzilerde yönelik saldırıların artması, demoklerin kapatılması, operasyonlara hız verilmesi, işkence vb. ile devrimcilerin kitlelerle olan bağları koparılması isteniyor. Devrimci örgütlerin kolunun kanadının kırılmasına ve kitlelerden yalıtılmasına çalışılıyor. Bu ile yaramayacaktır! Oligarşi legal mevzilerden tükendi yok edemeyeceği gibi, bize kitle örgüt-

lenmesini farklı biçimlerde gerçekleştirmeniz ve bunda ustalaşmanız gerektiğini hatırlatmış oluyor.

Bugün eldeki mevzileri savunmak kadar, hatta ondan daha da önemli, kitle örgütlenmesinde yeni biçimler geliştirilmeye önem vermek gerekiyor. Örgütlenme yeraltı temelinde geliştiği ve legalite bunun üzerinde yükseldiği süreçle kitlelerle her koşulda buluşmanın ve birleşmenin yolu yaratılabilir. Türkiye'de demokrasıcılık oyunu sürdüğü, legal mevziler de şu ya da bu şekilde kaçınılmaz olarak var olacaktır. Bunlar dönem dönem daralabilir ya da genişleyebilir; ama sorun, bizim bu daralma ve genişlemeye bağlı kalmaksızın her koşulda kitle örgütlenmelerini genişletecek ve yığınları kucaklayacak işi ki biçimleri yaratma perspektifine sahip olmamız ve bu beceriyi gösterebilmemizdir. Oligarşinin devrimcileri kitlelerden koparma taktikğini bu şekilde boşa çıkaracağız.

Sonunlara demokrat, legalist bir kafayla değil, iltihacı bir anlayışla bakılmasa, kitlelerin yalnız derneklerde değil, başka yerlerde ve başka şekillerde de örgütlenilebileceği görülebilir. Bu konuda değişik ve yaratıcı yöntemler geliştirilmelidir.

Bugün devrimci eylemler ve bir bütün olarak devrimci mücadele bir yükseliş sürecine girmiştir. Olgarşi ne yaparsa yapsın bu gelişmeyi durduramayacaktır. Devrimcileri bekleyen çetin ve güçlükle dolu bir mücadele, bu mücadelede her açıdan hazır olunuz.

Silahli eylemlerin şirih bir değnek gibi kısa sürede her şeyi çözeceğini sanmak yanlıdır. Kitleler ne birkaç eylemde ne de kısa süreli kitle çalışmasıyla devrimcileri güvenir yığın halinde devrimci safıya katırlar. Kitlelerin devrim mücadelesine kazanılması, uzun, sabırlı, inatçı ve çok yönlü çabalarla mümkündür. Silahlı eylemler kuşkusuz kitleleri etkiliyor ama tek başına onları örgütleyemez. Silahlı eylemleri çok yönlü kitle çalışması tamamlamalı, kitle eylemlerini geliştirmeye önem verilmelidir. Kitlelerin taleplerini dile getirme, nabızını yakalama, korku ve endişelerini yemelerine yardımcı olma, yol gösterme ve adım adım örgütlenme çabası içinde olmalıdır.

Her şey bize bağlıdır. Öncelikle kadrolar, neyin nasıl yapılması gerektiğini bilincine vormalıdır. Çalışmaya inançla, yüksek motivasyonla sanılmalıdır.

DÜNYADA ABD ÇAĞI MI BAŞLADI?

ABD emperyalizminin yaşanan süreçteki bütün saldırganlığı dünyanın tek hakimi olma arzusunun yansıması. Bunun için Kuveyt ve Irak'ı yerli bir emetken kıldım.

Sosyalist sistemin fileni ortadan kalkması dünyadaki güç dengeleri de hızla altüst oldu. Bu gelişme emperyalist kampın lideri durumunda olan ABD'nin ağırlığını hissettirmeye başlamasına ve dünyaya kendi arzulanğı düzeni kabul ettirme yönünde atacağı adımlara yol açtı. Dünyada ABD çağının başladığı, iki kutuplu dünyanın yerini tek kutuplu dünyaya bıraktığı vb. değerdendirler, artık değişik çevreler tarafından sık sık dile getiriliyor.

SSCB'nin teslim bayrağını çekmesiyle ABD'nin dünyanın tek hakimi olma arzusunun iyice güçlendiği ve ABD politikalarının bu eksende biricimlendiği bir gerçek. Körfez'de süren savaş, bu gelişmede önemli bir adımı oluşturuyor ve ABD'nin dünya egemenliği arzusunun çarpıcı şekildedir ortaya koyuyor. Bush'un "yeni dünya düzeninden", "Amerikan barışından" söz etmesi de ortaya koyuyor. ABD savaşla, tüm dünyaya kendi düzenini dayatıyor, dünyada şu ya da bu şekilde bir güç durumunda olan tüm ülkeleri bu düzeni kabul etmeye zorluyor.

Ekonomik ve askeri baskıların dünyanın en büyük gücü olan ABD'nin, bu gücü dengeliyen sosyalist sistemin gücü de masya, sosyalizmin bu tek egemen gücü aynı zamanda bugün adeta başka kalkışmış durumda. ABD, tıhıt, şantiye, ekonomik ve siyasi baskı uygulamaya vb. gibi değişik yollarla, kendi gündaki güçlere isteklerini dayatılabiliyor, kabul ettirebiliyor. Öyle ki, ABD yönetiminin kararları BM kararları haline dönüşüyor. Irak'a savaş ilanının BM kararına dönüşürmesi, emperyalist saldırganlığı "uluslararası hukuk" kılıfı geçirilebilmesi, ABD etkinliğinin gücünü ortaya koyuyor. Karşı çıkmanın sesi fazla duyulmuyor. Birkaçı dışında ABD'nin gücü karşısında ya ses çıkarmak ya da tarafsız kalmaktan başka yol bulamıyor. BM'de vote hakkı olan ülkeler de dahil tüm ülkeler, şu ya da bu yüzden, gönüllü ya da gönülsüz, ABD'nin isteklerini kabul etmek zorunda hissedyorlar kendilerini. (Küba ve Yemen 15 üyenin yer aldığı konseyde bu kararlara muhalefet etti.) Aksi halde ABD'ye çatışmak gerekçesi, bunu kimse göze alamıyor.

ABD'nin saldırgan bir gücü olması kuşkusuz yeni değil. Ama saldırganlığına bugünkü gibi "mesruyet" kazandırmış pek olanaklı olmuyor. Sosyalist ülkelerin varlığı ve gücü, bu ülkelerden SSCB ve Çin'in BM'de vote hakkının olması, "dehşet dengesi" olarak tanımlanan güç dengesinin varlığı, ABD'yi frenleyebiliyor, en azından atacağı adımlarda bu güç dengesinin varlığına hesaba katarak hareket etmesine neden oluyor. SSCB ve Çin, ABD'nin isteklerine karşı çıkabiliyor, BM'de bu yönde karar alınmasına engel olabiliyor ve BM'nin ABD'nin kararlarını onaylayan bir uluslararası örgüt olmasının önüne geçebiliyorlar. Ama şimdi öyle mi? SSCB ve Çin yine vote hakkına sahip. Buna rağmen ABD'nin isteklerini onaylamaya ya da karşı çıkamama noktasından ileri gidemiyorlar, en fazla, bir uzlaşma yolu bulma, ABD'ye itina etme vb. gibi yolunu deniyorlar. Elbet bunun SSCB'nin rolü taşıyor edici. SSCB, halklara ihanet ederek emperyalist kampa uzlaşma ve işbirliği yolunu seçmiştir. ABD'ye karşı olmaksızın birlikte dünya çapında bir güç olmaksızın uzak küçük ülkelerle, ABD'nin "tek patron" haline geldiği dünyaya, ayakta kalabilmenin yolunu,

ABD ile çatışmaktan kaçınmada ve iyi gelecekte görüyorlar. Zaten onların ABD'yi düzenlemeye de mümkün değil.

Körfez'deki emperyalist savaş, diğer tüm özelliklerinin yanında, esas olarak ABD'nin arzulanğı "yeni dünya düzeni"nin kabul ettirilmesi amacı taşıyor. ABD, dünya egemenliğini pekiştirme ve herkesi hizaya getirme çabasında. Dünyaya halklarına, ABD düzenine karşı çıkarlara, gözdağı veriyor. Bugün iki kutuplu olarak tanımlanan dünyanın tek kutuplu hale dönüşmesini adından atılıyor.

Ancak yanıtlanması gereken bir soru var. ABD'nin dünyaya tek başına egemen olma arzusunun dünya halkları ne edecek? Ekonomik, siyasi, askeri açıdan dev bir güç olmak her şeyi belirlemeye yetecek mi? Halklar ABD'nin dayattığı düzen içinde yaşayarak "evet" diyecek mi?

ABD'nin kısa vadeli baskı sonuçlar elde edebileceği, kendi arzularına uygun dengeler yaratabileceği söylenebilir. Ama bu kalıcı olmayacaktır. Dünya halkları, ABD'ye boyun eğmeyi reddedebilecek ve son sözü kendileri söyleyecekler.

Kapitalizmin her gün her saat adaletsizlik ürettiği bir dünyada ABD düzeni ebedi olamaz. Adli, eşit ve özgür bir düzende yaşama arzusu tüm halkları talebidir. Bu yüzden bugün, ABD'nin baskı-

sayla, tehdidiyle, güç kullanımla, savasla kurulmaya çalışılan düzen, oluşturulan statiklik yıkılmaya mahkumdur. Gorbacov'un sosyalizme ihanet etmesi, sosyalist ülkelerin kapitalist restorasyonu yasaması, sosyalizmin gerileşmesi içine girmesi, nasıl ki sosyalizm idealinin ortadan kalkması anlamına gelmeyorsa, ABD egemenliğinin pekişmesi de, bu düzenin ebediyen süreceği anlamına gelmiyor. Gerek emperyalistler arası çelişmeler, gerekse de emperyalizme dünya halkları

arasındaki çelişki yeni dünya dengelerinin ortaya çıkmasına yol açacaktır.

Unutmamak ki, kapitalist sömürü devam ettikçe, halklar yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edildikçe hiçbir güç, hiçbir devlet, yaşıları bir dünya özlemini ve onun için mücadeleyi ortadan kaldırmaz.

Dünya halkları eşit, adil ve özgür bir düzen için emperyalizmin karşısına dikilecek, sömürü ve zorbalığa karşı direnişini hızlandıracaktır. *

GORBAÇOV'ANE OLUYOR?

Irak'a yönelen emperyalist saldırıya yeşil ışık yakarak Gorbacov, ABD'nin Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmakla kalmayıp Saddam yönetimini tamamen tasfiye etmeye kararlı olduğunu ortaya koymasıyla, yeni bir atak başlattı. Savaş, SSCB'nin dünya siyasetinde ABD karşısında bir denge sağlayan güç olmanın çıktığını adeta tescil etmiştir. Bu durum verdiği rahatsızlığı ürünü olsa gerek, Irak'ın Kuveyt'ten çekilinceye kadar, ABD'nin Gorbacov, ABD ile Irak arasında "arabulucu" pozisyonunda "barış sağlayan adam" misonyunu oynamaya soyundu. Besbelli ki bunda SSCB'ye yeniden güç kazandırmak arzusunun payı var. Gorbacov'un "diplomasi baypası" olarak nitelenen "barış planı"ya ABD'nin gölgesinden çıkmak istemesine bir tavır içine girdiği gözlenebiliyor.

"Biz de vanz" dercesine yapılan bu atak, SSCB'nin ABD'nin yönlendirmesinden çıkmak istemesi olarak yorumlanabilir mi?

Bu soruya verilecek yanıt, "Hayır, çikmıyor" olmalıdır. Bir defa "barış planı" özü itibarıyla ABD taleplerini karşılamaya dönüktür. Ve ABD kendi koşullarına dayattığı Gorbacov, ABD'yi tatmin edecek yollar aramaya devam ediyor. Ortada, ABD'ye çekilmiş bir "rest" yoktur; esasen Gorbacov'un bunu yapacak gücü de yoktur. Ama bu atakta SSCB, bütünüyle ABD gölgesinde kalmaktan duyduğu rahatsızlığı ortaya koyuyor. Bu rahatsızlık SSCB içindeki bazı güçlerden kaynaklanıyor. Bunlar, ABD'nin niyetlerinin açık olarak ortaya çıkmasıyla, "Gorbacov'ane oluyor" sorusunu yöneltilmiş durumdadır. Ve onu sıkıştırıyor. İnsancıl

emperyalizm teorisinin iflas ettiğini, Gorbacov'un yapmak istediklerini SSCB'yi ABD'nin yedekteki düşürmekten başka bir sonuç yaratmadığını görüyor ve tepki gösteriyorlar. Gorbacov, esas olarak bu kesimlerin baskısıyla, ABD'nin dümen süzünü gitmedikçe göstermeye ve bir ağırlık oluşturmaya çalışıyor. Atmacı, kendisine baskı yapan güçleri tatmin etmek...

Ancak bu atak, dünyadaki güçler pozisyonunda etkili bir değişikliğe yol açmaktan uzaktır. Bunun madde zemini yoktur; iş isten geçmiştir. İnsiyatı ABD'nin elindedir ve Bush, şu ya da bu şekilde Irak'ın işini bitirmeye kararlıdır. Zaten bu yüzden her gün yeni talepler öne sürüyor. Gorbacov'un barış planını "hadı cimen sen de" dercesine elinin tersiyle itmesinin, onu ciddiye almamasının nedeni budur. Bush, SSCB'nin işinin bittğini diyor ve yükleniyor: "Ortaodğu'daki yeni düzen ABD düzeni olacak! İşle geline."

ABD'yi durdurabilecek tek güç Ortaodğu halklarının direnişidir. ABD planları ancak bu direniş geliştiği yayıldıkça işlevsiz kalabilir.

Gorbacov'un "barış atığı"na kalkmasından, onun ABD'nin Irak'a saldırmasına karşı olduğu birer bir sonuç çıkarılamaz. BM'de savaş kararına evet diyenlerden biri SSCB'dir. Gorbacov, SSCB'nin ABD'nin gölgesinde kalmayı ve etkisizleşmesini güç durumda kalmıştır ve içten içe gelen baskıları göğüslemeye için savaşta insiyatı kazanmaya yönelik hama yapmıştır.

SSCB, bugünkü durumunda ABD nezdinde, icaları, nezaket kuralları içinde reddedilecek bir mütefaki pozisyonunda-

d" Artık ABD'nin karşısına dikilerek "Benim dediklerim dikkate alınmazsa gersini sen düşün." diyeblecek güç değildir, böyle bir anlaşıp içinde de değildir. Başka bir ifadeyle, ABD'ye rest çekecek, onun elini kolunu bağlayabilecek bir komuduna olmaktan uzaktır.

ABD, Saddam'ın bu krizden en ufak kazanç elde ederek çıkmasına yol açacak hiçbir formülü bulup etmeye niyetli gözüküyor, bunu yapması için bir neden de bulunmuyor. Bush, hazır yakalamışken, hem Saddam'ın işini bitirmeye hem de dünyaya karşısında hiçbir gücün kalmadığını -SSCB diye bir gücün kalmadığını- tescil ettirmek istiyor. Kimsenin dediği gibi ABD'nin bugün, "Savaş sen erdirmek için Sovyetler'e ihtiyacı yoktur."

Kuşkusuz Gorbacov, ABD'nin savas arabasına binmenin faturasını ödemek zorunda kalacak. Son günlerde SSCB yetkililerinin açıklamaları adeta günah çıkarır gibidir. BM'nin Irak'a müdahale kararına "evet" derken, ABD'nin niyetinden kuşku duymayan SSCB yöneticileri, şimdi bakın ne diyor:

"Irak'ın parçalanmasını, Saddam'ın düşürülmesini amaçlamıyoruz. Buna karşın ABD'nin Irak'ı parçalamak istediğini ve Saddam'ı düşürmeye çalıştığını görüyoruz. İşte ayırdışmış nokta budur."

ABD'nin niyetlerinin anlamak için illa da Irak'ın 43 gün boyunca bombalanması gerekirdi? Yazık!.. Çok yazık! O ABD ki, SSCB'nin Irak'ta anlaşmış olmasına beni ilgilendirmeye diyeblecek noktasına gelebilmiştir. Yazık, Gorbacov çizgisi SSCB'ye ne hale düşürdü!

KÖRFEZ'İ SİLAHLARIYLA-VAHŞETİYLE EMPERYALİZM KİRLLETİYOR

Emperyalizm Irak'ta
barışa getirmişken
yıkıp yokkaren
karabatağa
ağlamasını istiyor.

Körfez'i on
bircere ton
bombasıyla kirleten
doğay, insanları
napatımlarıyla yakan

ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist suç ortakları'nın işbirlikçileri birlikte Ortadoğu halklarına açtığı ve bitme noktasına gelen savaşın doğu üzerindeki tahribatı olanca vahşetiyle ortada ABD emperyalizmi sadece uçakları, bombaları, füzeleleriyle saldırmıyordu. Kitle iletişim araçlarını kullanarak, dünya kamuoyunu tek yönlü propaganda bombardımanına tutuyordu.

Körfez'de petrol silahının kullanılması ABD emperyalizminin iştahını kabarttı ve tüm dünyaya "yeşil söylem"ler vermeye, tüm teknolojik kapasitesini kullanarak ne kadar "haklı", "güçlü" ve "suçsuz" olduğunu kanıtlamaya başladı. Onlara göre doğayla sadece Saddam kirliliyordu. Bunun propaganda aracı ve simgesi bulunmuştu. Körfez'den can çekisen karabatağı kışılın...

Halkların üzerine yağdırılan on bircere ton bombaya yakılan, yerle bir edilen, köylerin, şehirlerin, tarlaların, katedillerin insanların görüntüsü yok sayılırken, insanlarda Saddam'ın denize döktüğü petrokitten zehirlenerek can çekisen karabatağa, çevre kirlenmesi ne üzülmesi isteniyordu. Vietnam'da olduğu gibi, hedeflenen açıktı. Bir ülke topyekün insanlarıyla, bitkisiyle, her şeyiyle imha edilmeye çalışılarken, sorumluluk her daimenlere yükleniyordu.

ABD için gelecek nesillerin yaşayacağı ölümlük tehdit hiç önemli değildi. Vietnam'ı bitti ölümsüyle birlikte napalmle, fosfor bombalarıyla cıyır cıyır yakmış, yıllarca ot dahi bitmeyecek şekilde kökünü kurutmuştu. Nagazaki ve Hiroşima yok edilen doğayla emperyalizmin eseriymiş. Şimdiden Ortadoğu'da (Irak'ta) kara yağmurlar başladı. Hava ve sudaki kirlenme üst boyutlardaydı. Dünya kamuoyu bunun sadece Körfez'e pompalanan petrole sınırlı olmadığını iyi biliyor. Bunun en büyük yaratıcısı Vietnam'da olduğu gibi ölüm kusan silahları ve kullandığı napalmle, petrol bombalarıyla ABD emperyalizmidir.

Her seçim öncesinde oy toplamak için doğayla koruma yasalarını gündeme getirip, daha sonra "şimdi sırası değil" diyerek geçişirip Amerikan halkını aldatanlar, dünyayı kirlenme için kirlenme kellelerinin temsilcilerinden başkaları değildi. Ölüm kusan silahları daha güçlü vurucu güce ulaşması için yapılan yatırımlarda da onları izması vardı. Kasım ayında Hollanda'da yapılan "sanayileşmiş ülkeler toplantısında" bitti ölümsüyle ve tabiat için zarar olan her türlü kimyasal gazların reddedilmesine ilişkin önerileri reddederken de aynı kaygıların hareket ediyordular.

1917'den beri bıraktığı kimyasal anıtlarla milyonlarca ton zehirli suya ve havaya karışmasında

neden olan DU PONT firmasının çıkarlarını koruyan, savaşları başlatan, halklara ölüm yağdıran da kendileriydi.

Geçen yıl Alaska kıyılarında 11 milyon varil petrolü döken, kayılan katrana boğarak, yüz binlerce hayvanın ölümüne neden olan Exxon tekel, şimdi de Körfez'i kirlenme emperyalist saldırılarından akan milyonlarca doları kasasına dolduruyor.

Hindistan ve Endonezya'da yapılacak olan iki dev barajın yapılması için 600 milyon dolar kredi vererek yörede yaşayan 120 bin insanı göç zorlayan ve doğal hayatın bütünüyle bozulmasına yol açanlar da kirlenme için katkım isteyen emperyalist tekelidir. Emperyalist medyatlar, basın yayın araçları bunlardan hiç söz etmiyorlar. Ama bu tekelilerin doğayla kirlenme ürünlerini, silahlarını, bombalarını, reklamlarını her gün yapıyorlar.

Emperyalizm, Ortadoğu'da sadece halkları katletmedi. Irak ve Kuveyt'i yıkıp yıktı. Aynı katliamları doğada ve bitti ölümsüyle de yaptı. Emperyalizm, medyatlarıyla dünya kamuoyunu karabataklarla ağırlattırken bunları gerçekleştirenlere de. Bunları görmek için karabatağa ağlamak ve karabatakları kurttarmak için bir şeyler yapmayı bir iş unutup Vietnam'a bakmak fazlasıyla yetecektir.

Basın-Yayın Organlarına Ahlaksızlık Emperyalist Borazanlık Yön Veriyor

Amerikalılar yıllar sonra Vietnam'da neden yenildiklerini keşfediyorlar: "Biz Vietnam'da basının yüzünden yenildik." ABD emperyalizmi Vietnam'da neden yenildiği hala anlayamamış olmak ki dönemin basını suçlu ilan ediyor. Elbenden gelse "Biz yenilmedik, tarihe yanlışlıkla yenildiğimizde geçti." diyecekler.

Yenilginin nedeni böyle açıklanınca, dünya kamuoyunu tek yanlı yönlendirmek için her yola başvurunun gerekçesi de bulunmuş oluyor. Milyarlarca insan öylesi bir ideolojik bombardımana tabi tutulup yönlendiriliyor ki, insanların gözü her saat katledilen, evsiz baraksız, salgın hastalıklarla yüz yüze kalmış Irak halkını değil, Körfez'deki petrol tabakasına daha çok yüzün karabatağı, göre-biliyor. İnsanlar TV'leri başında "zavallı" karabatağa "ah" çekip Saddam'ı lanet yağdırıyorlar. Ama aynı insanları, sağın bombalanarak yüzlerce sivilin katledilmesi, yığınlar arasında yanmış kadın, erkek ve çocuk cesetlerinin çalınmasını işe duyarızızda seyrediyorlar.

Emperyalist medyatlar, kitle psikolojisini istedikleri yöne kanalizasyon ederek, yaşanan vahşet adeta çizgi filmlemediyi de başlı ediyerek kara "güç değeri" diyerek savasın He-Man'ın dünyayı kurtarma peşinde kahramanlığına dönüştürüyor. Bush "güç değeri" dedikçe, teknolojinin son halkalarına binen He-Man'lar bircere insan katledip geri gelirken kahramanlaşıp, adeta kutsanıyor.

Türkiye'nin Cengiz Çandar gibi savaş suçlusu ilan edilmeye çoktan hak etmiş ahlaksız kalemleri, Irak'ın işinin bir günde bitirdiğine inanarak "Tarihin en demokra-

tik savaşı" diyorlardi utanmadan. Çünkü kimse bir şey gözlemiyor, her şey TV kameraları önünde olup bitiyor emperyalizmin borazanlarına göre.

Irak CNN'nin Bağdat haberlerini sansürden geçirmeye karar verdin diye kiyameti koparanlar, ABD'nin ideolojik bombardıman makinesi CNN'i bile bir süre sonra "Saddam'ın propagandasının aleti" olarak suçlayabildiler. Emperyalizm "demokras", "açıklık" şampiyonluğu yapıyor, ama işine geldiği yere kadar. Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesi kabul ettiği durumda bile, Irak'a karşı on bircere insanın ölmüş oluncaklara kara savasını başlatıyorlar, bir ülkeyi tümüyle yok etmek isteyen ABD emperyalizmi, işletmeye devam edilen tek yanlı propagandayla birlikte yine "masum", Irak yönetimi işe "barış düşmanı" olmaya devam ediyor. Emperyalizmin sıranı çizmiştir: "Kurtancı ABD", "Canavar Saddam" görüntüsü. Bu işlendiği mücadele son derece "demokratik" olmalıdır.

ABD ve işbirlikçi Özal itidatının borazanlığına yapan TRT'nin savaş muhabiri bile "Askeri yetkililerin gözünden kaçıp bir şey görüntüler ya da yazarsanız muhabirlik yapmış olursunuz. Yoksa bir şey yapamıyorsunuz." derken gerçeği tüm açıklığıyla ortaya koyuyordu.

Ama TRT ekranında bunları söylendiği anda, ABD'nin sil haliken kaldırıldığı sağın bombalama haberi "Askeri komuta merkezi olduğu için bombalanması sağlatıldı..." şeklinde geçiyor. Oranın "askeri tesis" olduğunu söylemede -ki Amerikalılar birkaç gün sonra sivil hedef olduğunu kabul edecekdiler- en azından basın

BİR SAVAŞ SUÇLUSU

Cengiz Çandar

Nadir bu görüntü ve nadir bu çekingenlik anlaşıyor gibi değil? İçerik, kullandığı m, kullandığı m, lirtina kuyuyor. Bu tartışmaya alevlendirilmiştir. "Türkiye'nin savaşta adından çıkarılması" deri kopyor. Hükümetin İçerik konusunda "mahcup" ve "çekişen" tavı da, bu görüşlere hak kazandırmıyorsa. Hükümet açıklamasında da, "Türkiye'deki dışlar ve testisleri daha kapsamlı kullandım." gibisinden anlamış sözlerle yanına getiriliyor. İçerik, elbette ki, kullandığı Bunda garip olan nedir? İçerik'in kullandığını işin birkaç şart var; o şartlar varsa, İçerik kullanılmaz.

1. Ortadoğu'da (bu durumda Irak'ta) savaş olması;
2. Türkiye, Irak'a komşu bulunması;
3. BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'ta işin karışmasını Türkiye'ye tanıması;
4. Türkiye, NATO üyesi arasında yer alması;

ahlaki açıdan sakınca görmüyordu. Çünkü TV'de görceklerin diğdi Yankee haydutlarını işine gelecek olanları yayınlamasına isteniyordu.

Günlük burjuva basını işi cıvık, basit ahlak kuralları ile bile uzak bir habercilik anlayışın örneği oluyor. Burjuva basını emperyalizmin tek yanlı yönlendirmeye politikasını gönlü işbirlikçiliği üstlenmiş durumdur. Emperyalizmi almak için her türden aspasızca haberleri yayımlamaları, utanç üreten yanlış yapmak çekimiyor. Savaş kışkırtıcı diğ buyu bir ahlaksızlık, emperyalist borazanlık ağlatıyor. Emperyalizmin her yeni saldırısında "zafır çöğürler" atınlr, ne hikmetse "yerli malı vatansever" kalemler oluyor. Şimdi de ateşkesle birlikte ABD barışın sağışaklığı yapacak. Irak'ın nesli yendiğini anlatılacak. *

EMPERYALİST EŞKİYALAR IRAK HALKINA ÖLÜM YAĞDIRDI

Aylarca Irak'ın kimyasal silahlarıyla dünya kamuoyunu diken üstünde tutan ABD emperyalizmi Vietnam'dan sonra en büyük yıkım savaşını başlatır başlamaz, Napalme varana kadar her türlü silah ve bombayla Irak'ın üzerine yürüldü.

Yanike emperyalizmi egemenliğini ilan edeceği barış için eşkiyalığına uluslararası adalet zırh geçirerek, dünyanın gözlerini içine baka baka bir halkı yok etme savaşını sürdürüyordu.

Irak'a altı haftada atılan yarım milyon ton bomba, 1. dünya savaşında 14 ayda atılan bomba miktarına geçiyor, hastanelere, camilere, okullara varana kadar ayakta kalmış ne kadar bina varsa yerle bir etmek için patlıyordu.

On binlerce İraklıyı en az kayıpla, başkanı bombardımanlarıyla katleden katiller sürüsünü ABD Savunma askerlerini de kucağına ABD Savunma Bakanı Dick Cheney "Siz dünyanın en başarılı hareketlerini katibisiniz." diyordu. Aynı anda ABD Birliği J. Mc. Caine, cephelediği bir Amerikan üstünde gazeteciler, önderliği ölümlük silah yığmağın göstererek, "özel bomba" adını verdiği bombaları taniyordu, "Her türlü silahı kullanabili-

riz, bu da onlardan biri." diye gerek niteliklerini açıyor.

Irak'taki yıkımı ve katliamların üzerini örtmede başkanı bir grafik çizen emperyalist medyalar sınık katliamlarla birlikte, dünyanın savaşın dehşetyle sarılsmasını örtlemiyordu. Yerle bir edilecek bina brakmayan katiller sürüsü, ardından sığınakla çokertmek için Bağdat üzerine bombalarını bırakıyorlardı. 14 Şubat'taki sığınak katliamı dünya başında emperyalizmin gerçek yüzünü açığa çıkarırsa yamış yüzlerce çocuk, kadın ve yaşlı cesedini sergiliyordu. Bu yüzlerce katliamın sadece bir örneği. Sığınak katliamının tanığı bir Iraklı yabancı basına o vahşet anını anlatırken, "Bebekleri, o minik cesetleri kollarında taşıdım. Kadınlar vardı. Yaşlılar vardı. Ve hepsi insandı. Vücutları yamış, kavrulmuş ve dekil, deşik olmuştu. Komşularım vardı aralarında. Hassen ve yavruları bu ölüm çukurunda can

verdi teker teker." diye anlatıyordu. Savaş boyunca her gün, her saat yaratılan katliamların dehşetinden irilen basın muhabirleri bile savaş haberlerinin ilk satrlarına "Karşılaşmışız manzara korkunçtu. Kömürleşmiş cesetler, ağır yaralı birkaç aylık bebekler, ağlayan insanlar, havaya uçmuş köprüler..." diye başlıyorlardı.

İşte uluslararası hukuku koruma adına Ortadoğu'da bulunan ABD emperyalizminin ve müttefiklerinin 6 haftada yaratılan savaş manzarası büyü. Nazimlerin, on binlerce ton bomba, katliamlar, yamış bin-

Okul, cami, hastanelere kadar yıkılmış bir Irak. Kömürleşmiş, parça parça olmuş on binlerce insan... İşte Bush'un zaferi...

lerce ceset ve çocuk ölümleri... Emperyalizm insaniyet ve halklara karşı işlediği suçlarına pervasızca bir yenisini daha ekledi.

YURTDIŞINDA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI GÖSTERİLER

ALMANYA

HAMBURG:

Devrimci Sol Güçler emperyalist savaşta protesto etmek amacıyla bir gösteri düzenliyor. Bir yayın kuruluşu önünde gerçekleştirilen gösteride Ortadoğu Ortadoğu Halkları, "USA-NATO Körfez'den Dışla" sloganlarıyla birlikte, basını protesto eden sloganlar coşkuyla bir şekilde haykırılıyor. Gösteride Devrimci Sol Güçler imzalı çok sayıda bildir dağıtılırken, emperyalist savaşta yerli bir konuşmayla gösteri tamamlanıyor.

BERLIN:

13 Şubat 1991 Berlin'de "küçük İstanbul" diye nitelenen Yürüyüşlerin yoğun olarak yapıldığı bölgede bir gösteri gerçekleştirildi. Gösteride trafiklin işlek olduğu bir kavşak taşıyıcı dokümler yakılıyor, coşkuyla bir şekilde emperyalist savaşta

protesto eden sloganlar haykırılıyor. Bir yandan da Devrimci Sol Güçler imzalı bildirler dağıtılıyor. Aynı içerikte konuşma yapılıyor.

KÖLN:

Emperyalist savaşta protesto etmek amacıyla Alman anti-emperyalist barış yanlısı çevreleri şehrin merkezindeki tarihi Don Kİssesi önünde bir miting gerçekleştiriliyor. Devrimci Sol Güçler "Ortadoğu Ortadoğu Halkları", "Emperyalist Savaşın Son" yazılı pankartların arkasından katıldığı bu yürüyüşün coşunu yansıttı. Emperyalizmin gölük çocuk demeden, Arap halklarını katlettiği haykırılırken, "Çocuklar öldürülmüş, seker de yitmişler" deniliyor. Devrimci Sol Güçler adına yapılan bir konuşmayla miting bitiriliyor.

MÜNİH:

9 Şubat 1991'de Alman Sendikalar

Birliği (DGB)'nin savaşta protesto amacıyla düzenlenen yürüyüşte, Türkiye'de Strass'un partisi olarak biner CSU hükümeti sert bir tavır gösterdi.

Yaklaşık on bin dolayında katılımla gerçekleştirilen yürüyüşte polis Devrimci Sol Güçler daha tam toparlanmadığı bir anda pankartlarını almaya kalktı. Ayrıca Devrimci Sol Güçlerden bir kişiye gözaltına almak isteyen polis müdahale ediyor ve gözaltına almak istenen, polise teslim ediliyor. Daha sonra yeni bir pankarta ve daha katabak bir kitleyle yürüyüş devam ediyor ve polis saldırısına rağmen direnerek pankart kapılıyor.

İSVİÇRE

Emperyalist savaşta aleyhinde yürüyüşlerden biri de 26 Ocak 1991 günü İsviçre'nin Bern şehrinde yapıldı.

20 bin üzerinde katılımla yapılan yürüyüş sonrasa 2000 civarında İsviçre'li ve Türkiye ABD, İngiltere ve Türkiye

ye büyüklüklerine gitti.

Daha önce etkilerinden gösteri yapma izni alınmış olmasına rağmen, İsviçre polisi her üç ülkeyi de ablukaya alıp göstericilerin yakalanmasını engelleyen, polis göstericilerin arasında çatışma çıktı. Polislin yoğun gaz ve plastik mermi kullanmasına rağmen daha önce kurdukları barikatlar ağıd, ortak bir anda savaş alanına döndü. Saat 14. 00'de başlayan yürüyüş gece saat 21. 00'e kadar devam etti.

ABD ve İngiltere altı 10 araçla, tekkelci kuruşlara altı birçok işyeri tahrip edilerek yakıldı.

50 civarında devrimcinin gözaltına alınması ve birçok insanın çeşitli yerlerinden yaralanması ile sonuçlanan gösteri buğüne kadar İsviçre'de yapılan radikal eylemlerden biri oldu.

Eylemde bulunan Türkiye siyasi yuğunlukları bir kısmı polislin engellemesine hiç ses çıkarmadan eylem alanını terk ederken Devrimci Sol Güçler ve İsviçreli anti-emperyalist kesim polislin keyfi engellemesine karşı sonuna kadar direndi.

Savaş Halkları Emperyalizme Karşı Mücadelede Birleşti

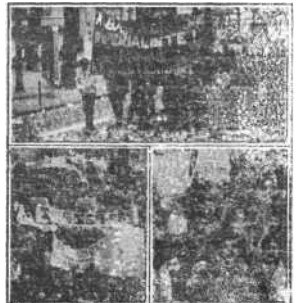

ABD'de düzenlenen yürüyüşte bir emperyalizme karşı gösteri

denmiştir. Halklar aygıtı kalktı. Yemen'den Ürdün'e, Fas'a, Tunus'a, Cezmir'e, Libya'ya, Sudan'a, Washington'dan San Francisco'ya, Monval'den Salvador'a, Santiago'ya, Peru'ya, Küba'ya, Madrid'ten Londra'ya, Paris'e, Roma'ya, Leningrad'dan Tokyo'ya, Lahor'dan Manila'ya, Yeni Delhi'ye, Sidney'e 5 kta

nesi oldu. Emperyalist iletişim tekelinin bütün engellemeleri, halkların emperyalizme karşı öfke ve tepkilerinin çeşitli biçimlerle açığa çıkmasını içeren kapandı. Müfke emperyalizme karşı yürürken, Yankeler sokaklarda polisize, jandarmasız dolaşmak hale geldi. Bulunduktan ülkelerden üstlerinden dışarı çıkmadılar. Emperyalist kuruluşlar, eklektikler, temsilciler, devrimci örgüt ve anti-emperyalist güçlerin hedefi haline geldi. Vietnam savaşından sonra dünyada ilk kez halklar emperyalizme karşı bu ölüde aynı eylemlilik süreci içerisinde yer aldılar. ABD emperyalizmi Körfez savaşını BM kararlarının hepsini Irak kabul ettirme noktasında kazanmış gibi gözükse de, halkların bu öfke ve tepkisi emperyalizm için artık rahat ve huzur bırakmayacaktır.

POLİS ESNAFLARA SALDIRDI

Emperyalist savaş ile birlikte, esnafılar daha zor koşullar içine girmiş, sıftahsız kepenk kapator hale gelmiştir. Hemen hepsinin açığına da zımnı isteği toplu bir direnişe bu durumu protesto etmek, kendi derneklerinin duyarsızlığını kamuoyuna teşhir etmektir. Böyle bir ortamda Devrimci Sol Güçler esnafın bu halden talebinin bir çağın ile faaliyetleri arasında aldı. Bu amaçla esnafa 20 Şubat günü emperyalist savaşa karşı tavır alınması çağrısı yapıldı. Planlı yürüyüşten faaliyetleri arasında binlerce esnaf geldi. Binlerce bildiri, pul dağıtıldı. Yüzlerce kahvehane de konuşmalar yapıldı. Bu faaliyetleri sırasında halk, esnafılar yaratan havanın coşkusu ile slogan attı, konuşmacıların ayakta alkışları. Şu gerçekçi çağk bir biçimde vurgulayalım. Devrimci Sol

Güçler, bu faaliyetleri sırasında ikna yöntemi ve çağın amaçlı propaganda dışında zora dayalı hiçbir yöntemi kullanmamıştı. Devrimci Sol Güçlerin tüm faaliyetlerini büyük bir korku ile karşılayan polis, halk üzerinde, esnaf üzerinde her türlü tehdit ve şantajla baskı oluşturmuş, hatta kimi esnafı dövmüş, kepenklerini kırması. Olgıları tamamen panik halindeydi. Tüm gücünün direnişin engellenmesi için seferber etmiş. Tek bir kepenk bile kapamayacak. Bunun için bütün esnafı göçölüyor, salıha tehdit ediyor, malları yağmalıyor ve mübriklik teklifleri yapıyor. Öylesine acı hale geliyor ki, karşılaştıkları herkesten kendileri ile çalmasını, mübriklik yapmasını istedi. Esnaf direnişe katılması diye kepenk alındın bırakılan, elle verilen bildirileri polis zorla alıyor, sokaktan geçen, kahve-

hanede oturanları şüpheli(!) potansiyel suçlu diye gözaltına alıyordu. Çaresiz kalınca insanları silahla yaralıyordu, öyle gözaltına alıyordu. 20 Şubat günü telefon kabinlerini önünde bekleyen arayanlar, dövlüydü.

Polise diresek temasa geçen burjuva ve yeküzü demokrat(!) basını bu gerekleri yazdıkça, kamuoyuna duyurmak yerine, "Devrimci Sol zorla kepenk kapattı," diyecek olayı kamuoyuna çarpıtarak yanıstırdı. 20 Şubat alınan tavır tüm İstanbul halkına, esnafa, Devrimci Sol Güçleri taktirten, polisin de gerçek yüzünü gösteriyordu.

Tüm engellemeler cabalabına, olağanüstü önlemlere rağmen, ulaşıldığımız yerlerde esnaf kepenk kapattı, Işportacılar tezgah açmadı. Işportacılar Eminönü'nde, Polonya pazarında, Beyazıt'ta, Fatih Çarşıbana pazarında yüzde yüz katılmaları tercinini Devrimci Sol Güçlerden yana yapıyor, esnafa dayanışma mesajları ile destek olurların, Özal ikidanda, emperyalizme tavır alıyordu.

Gazide tüm esnaf kepenk indiriyor, çalgına dönen polis 30'a yakın esnafa zorla kepenk açtırdı. Zorla açtığı yerlerde bile, altı kişi ile örlenti(!) alıyordu. Pole-jandarma aynı engellemeler cabalabına Yenibosna, Bağcılar, Esenler, Sultançiftliği, Gültepe, Çaylıyan, Dere, Piyale, Kartal, Sangazi, Aşağı Dudulu, 1 Mayıs Mahallelerinde de terörle şahneltil. Tüm engellemeler değişen oranlardaki katliamlı kramadı. Esenler Tepede "De üç beş anarşistin çağrısına uymayın. Devletimiz güçlüdür." diye megafona kepenk açtırmaya çalışan astsubayı yüzüne yetmiş bir kapatma katliamına cevap veriliyordu. Kapalı bir kahvehane kahraman(!) askerlerce zorla açılıyor, çevredekileri kadın, erkek ayıma yollanıyor kahvehaneyi boşaltıyor. Fakat kepenkleri yine kapatılıyor, zoraki müstahler kendin istekleri ile girmeleri için uğurlatılıyor. Sormak gerek, peki şindi ne oldu? Kim terici edidi? Terörist olan mı? Zorla kepenk açtaran mı, ikna ile çağın yapan mı? Es-

naf yüksek sesle, terörist olan devlet diyor.

20 Şubat'ta ilgilik aralık demokrat maskeli Cumhuriyet gazetesi'nin yanlarında kurulu haberine(!) dogmektirde yanar var. Sıraüstü yalanları veriliyor: 1. Direniş Devrimci Sol değı. Devrimci Sol Güçler örgütili. Tabii bu ayrıntı onlar nereden bildi. 2. Esnaf kepenk kapatmaya zorlamadı. Tank sesiyile uyanmaya alışık kafa yapısı polisin zorla kepenk açtığıdır, insanları salı içindece katlettiğini, rastgele kurşunladığını yazma cesareti gösteremez. 3. Yasadışı Devrimci Sol imzalı bildiriler dağıtmadı. Esnaf direniş, Devrimci Sol Güçler imzalı bildirileri dağıttı. 4. Gözaltına bir kişi değı, onlarca insan gerekcesiz ve vahşi saldırlarla alındı. Bu insanlar halen işkence altındadır.

Cumhuriyet gazetesi'nin kını yazırlarının sahip olduğu kafa yapısı onun burjuvaziyi sadakate, terörist polislere kuluga kadar getirir. Gerekleri öğrenmek için bunları değı tank sesiy, füzler bile uyandıramaz. Burjuvazinin yaygın cephaneliğinde devimlere yönelmiş demokrat(!) görünümünü kır-gedirm silahlı olarak, başka bir şey değı.

20 Şubat bidere çok şeyler öğretilirdi. Eskiikidamlarında dahi iyi görmeyiz. Faaliyetlerimizi sinı kavgılara sınırlamamızı. Hedeflerimizi ve düşmanımızı iyi tanımlayalım. Halk kitleninin kafalarını bulunduralımama izin veremeyiz. Bunu başarmak için daha çok çağa, daha enerjik ve disiplinli çalısmak gerekiyor.

DEVİMCİ MÜCADELEDE AKADİLLER, BAHKADİLLER, BEYKADİLLER, İLKADİLLER, GHAKADİLLER, EKADİLLER, GAZİ-DEĞİLLER, GEYADİLLER, GOKPADIĞİLLER, GÜLKADİLLER, HAKADİLLER, İPDER-DEĞİLLER, KAR-DEĞİLLER, KODİLLER, SULKADİLLER, SKDDİLLER, ÜMDEĞİLLER, YEN-DEĞİLLER, DEVİMCİ GENÇLİK, DEVİMCİ MÜCADELEDE MEMLUKLAR, DEVİMCİ MÜCADELEDE İDEİŞÇİLER

BİREYLEM NASIL ÇÖZÜLDÜ?

Geçtiğimiz günlerde meydana gelen Hulusi Sayın olayına ilişkin gelişmeler sonrasında,

9. 2. 1991 tarihinde Sayın olayına ilgilik olarak atılan isimlerin, avukatları Ulutan Gök, Bedi Yarıyıcı, Murat Demir, Zerrin San, Fethiye Pekçin, kamuoyuna açıklama yaptılar. Avukatlar açıklamalarda, Erol Özbozaltı isminin ortaya atılması konusunda, "Hulusi Sayın" öldürüleni yakalayamayan polis, prestijini kurtarmak için elinin altındaki birinci suçlu gözetim yolaına gitti. Müvekkilinin adresi bellidir. Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde halen öğrenim görmektedir. Müvekkilimiz Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığına teslim olacaktı," diyorlardı.

Bundan bir süre önce, Hürriyet gazetesinin polis kaynaklı sürmancesinde verdiği haberlerle açıklanan ve isimli belirsiz "kaynaklara" dayandırılan açıklamalarla

Hulusi Sayın olayı çözüldü. Yıllardır uğrattıran yöntem bu kez de değişimleşti. Eski listeler açılıp öne serilmiş, devrimci-demokrat isim ve adresler keşfedilmiştir.

Yekülük ağzıldardan yapılan açıklamaların ardı arkası kesilmiyor, açıklamaların birbirini kovalıyor. Zaten bu işin kuralı da böyle. Olay mı oldu... Bakarsın listeyle kimler devrimci, onlar zaten belgelidir ve olanı hem olayların falidir. Öylesine hemen şunlar bunları diyecek açıkların. Burjuva basın rolünü ezberlemiş, beklemektir. Hemen yazmaya koyulur. "Bir yetkiinin söyletiğine göre", "Adını açıklamaları üst düzey yetkiislinin belirttiğine göre", "İşte haberlerin "doğruluğunu" ve "inandırıcılığını" sağlama temelleri oturtturuk oldu. Fotoğraflar ve resimler de basıldı mı haberin inandırıcılığı su götürmez...

Birden insan gazetelere manşet oldu-

verir. Ne olduğunu bile anlamayaz ve artık o suçludur. İlgisiz olduğundan ya da gazetelerden okuduğu olayla iliskisi bulunmadığından değil teslim olur. Ancak oyun bitmez, devam eder. Artık olayın düğümü gözaltında olan sorgulamalardır. Sorgulama yöntemleri ise sırayılmaz. Osmanlıdan kalma eğitim yöntemlerine benzer. Gelişen çağımızda farklı yanları da yok değildir. Ne de olsa adı tupe denilen bir müessesedir. Bazı durumlarda sorgulamanın emin ellerde olduğunu kantilamak için, gerektiğinde

gün aşmı bile sanık adli tıba bir götürülür, bir getirilir. Böylesi gelişmelerde sonuç bellidir. Umud, bilinen yöntemlerle alınan ifadelerle bağlanır. Bu yöntemler şaşmaz olduğu kansına kapılmıştır çünkü.

Bugün yaşanan örnekler bu işin böyle olduğunu, her zaman umulanın kınmadığını gösteriyor. Ancak gereksizlik bu yöntemleri yeniden işletmektedir.

Bu yöntemlerin gerçeğe teptiği yaşanan süreçteki gerçekler arasında yerini almıştır.

CUMHURİYETİN HABERCİLİK AHLAKI NEDİR?

20 Şubat 1991 tarihli Cumhuriyet gazetesi'nin Ali Rıza Ağdoğan'ın cenaze töreni haberini okuyanlar cenazede sadece Ali Rıza'nın ailesi, yakınları ve İHD İstanbul Şubesi Başkanı Ercan Kaner'in bulunduğuna anlaşıldı! Sanki Ali Rıza Ağdoğan'ın cenazesi 1000a üzerinde bir kitlesel katliamla Devrimci Sol Güçlerce kaldırılmamıştı. Cumhuriyet'e göre "yakınları şir okurların, bir grup da sloganlar atmıştı". Cımdı bu "bir grup" belli değı. "Bir grup" kitlenin titiminde oluşturulmuş, yitirilmiş baştan soa organize edildik. Bu anı pankartta tüm kitleyi kucakladılar, Cumhuriyet haberleri yetiriy tarıyla Devrimci Sol Güçleri üç-beş kılıp "provokatorlar grubu" gibi göstermeye çalışıyor. Cenaze töreninden yapılmadı, sadece polisleri görüntüledik. Devrimci Sol Güçler ampankurlarla yürüten kitleyi özenle yok sayan fotoğrafla da Cumhuriyet'in niyetini açıkça ortaya koyuyor. Yine habere "Cenazeden sonra İHD Şube Başkanı Ercan Kaner ile bazı avukatlar, Ağdoğan'ın bir yakınının evinde basın toplantısı düzenlediler." denilerek, Ali Rıza'nın ailesinin kitlesi hesaplar peşinde bir kişilerin basın toplantısına bile katılmadıkları nite yazılmamıyor acaba?

Cumhuriyet, Devrimci Sol Güçlere karşı düşmanlık, çarpıtma ve karalama çabalarının vazgeçemidir. Huylu huylundan kolay vazgeçmez ama bidden söyleyelim.

MADENCİ ÖĞRENCİLERİN KİŞİRTİĞİ BİLİMSEL OLARAK TESPİT EDİLDİ

nün "vatanperver" gayretleri ve kendi "bilimsel" araştırmaları sonucu, Zonguldak madencilerin ülkede "huzur" ve "istisna" bozan direnişin sorumlularını sonunda tespit etti. Meğerse, "işçileri suç işlemeyle tahrik edenler" Mühendislik Fakültesi öğrencilerimiz! Öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında "tahrikçi"liklerini şöyle anlattılar:

"Hacettepe Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Dekanlığı, bazı öğrencilere suç duyurusu" yaptı ve ifadelerini istedi.

Suç duyurusunda, öğrencilerin işçileri suç işlemeyle tahrik amaçlı faaliyet gösterdikleri yazılıyor. Bu baylar, Zonguldak'ta yaşamıyorlar galiba. Eğer Zonguldak'ta yaşasalar, geçerin böyle öğrencileri bilirdik. Eğer Zonguldak'ta yaşasalar, maden işçilerinin öğrenci yurtlarını önünden geçerken, Madenci Burada, Öğrenci Nerede" diye slogan attıklarını bilirdik. Görülüyor ki, öğrencileri "suç işlemeyle" tahrik amacıyla slogan atılan maden işçileridir. Maden işçileri tahriklenirken başanlı olular ve bütün Zonguldak'ı suç istedi. Maden işçileri, Zonguldak'ın üzerinden otlı toprağını aldı. On bilere insan, grev boyunca mevcut yasaları yıktı, halk kendi yasalarını kendi yaptı. Halk faşizme teslim olamayacağı gösterdi. Özgürlüğü çün yenilediği, Zonguldak direnişinde bir kez daha kanıtlandı. Bize ve tüm Türkiye'ye direnişin gücünü gösteren ve mücadeleyi öğreten, onurlu maden işçisine teşekkür ediyoruz. Peki, sizler, fakülte yönetimini oluşturan işçiler, bütün Türkiye maden işçilerinin direnişine destek vermenin gururunu yaşıyor, sizler ne yaptınız? Grev destek olmak iste-

yenileri engellemeye çalıştınız. Bugün de bu tutumunuz sürdürüyorsunuz. "Bilim adamlığı" ve "aydın kişilik" bu değildir. Onları daha fazla kitlemeye.

Bizler emekçi çocuklarıyız. Bizlerin ana isbatları, sömürülen, açlık, yoksulluk çeken halk kitleleridir. Kimsa biden burunumuz dibinde gelisen, halkı bir greve destek vermemeniz beklemesin. Bize olumumuz için tüm olanakları sağlayanlar, bütün emekçiler olduğu gibi, madencilik de. Onların bize sağladıkları olanaklara edindikleri bilgileri yönü, halkı kullanmak vefa borcumuzdur. Bizim için ilı yıl var: Ya maden işçilerinin grevine destek verip tercinini emekçi halk tarafında yapmak, ya da sessiz kalarak, yoksul halk çocuklarına "paralı eğitim" ile üniversite kaplarını tam alanlarıyla kapatma isteyenlerin şartlarını seçmek, yani aalelerini ve halkımıza karşı ihanet. İhanet bizim karakterimiz değildir, çünkü biz beynimizi satışa çıkarmadık.

Mühendislik Fakültesi öğrencilerine açılan bu disiplin soruşturması, öğrenci geliliği susturma amaçlı olduğu gibi, aynı zamanda tercinini haklayan yana ve halktan yana yarıları karşı bir saldırdır da. Kamuyu öğrenci gençliğe yönelik saldırılara duyarlı olmaya çağırıyoruz."

MAGA DERİ'DE İŞÇİ KİMYİ

Üzümüz emek cenneti olan ve sömürünün katketai aktığı ülkemizde, emek düşmanı Ali Şen'in, deri işkolunda üretim yapan, sürekli işçi kimyi yaparak sendikali işçi çalıştırma yarı Maga Deri Fabrikası'nda işçiler sözleşme görüşmelerini sonrası grev kararı almışlardır.

Gelişmiş bir mücadele geleneği olmamasına rağmen "büyük kemide dayandı" diyen işçiler, kendi istedikleri ücret ve sosyal haklarını vermemeyi isyane ne karşı "Grev çıkıyor, çünkü insanca yaşamak istiyoruz, sömürülme istemiyoruz" diyerek direniyor, tüklerle grev pankartını Maga Deri'nin kapısına astılar.

Maga Deri işçileri grev çıktıkları gün, gündemdeki Körfez kriziyle ilgili olarak fabrikadan sendika binasına kadar olan yaklaşık 5 kilometrelik E-5 karayolu nu trafikle kesp yapıyorlar. "Savaşta Hayat", "Savaş İstemiyoruz", "İşçiler El Be Genel Grev", "Hükümet İstifa" sloganlarıyla Kocaeli halkını savaş konusunda duyarlı olmaları, tavır almaya çağırıyor.

Bir süre sonra, Bakanlar Kurulu'nun aldığı grevleri erteleme kararıyla Maga Deri işçileri de işbaşı yapmak için işyerine çekildiler, izni olduğu söylenerek işbaşı yaptırılıyor, daha sonra da Ali Şen, 535 emekçiyi "Zarar ediyor, sizin 280.000 TL'lik maaşlarınızı ödeye-

meyeceğim," diyerek isten altıyordu. Oysa Deri ihracatçılığı Birliği tarafından Hilton Otel'i'nde yapılan toplantıda, Devlet Bakanı Faiz Taner'den deri işkolunda en büyük kâr ve ihracatı yaptığı için birincilikle ödüllendirilen Ali Şen'in ayrıca Mudanya'da yaptığı milyarder villaına gitmiş de, burayı çok sevdiği, o yüzden de Mudanya'sor 1 milyar mardıran da bulunduğunu günlük basında öğrendiğimiz haberler arasındaydı.

İşçileri gönderdiği mektupta, 12. 2. 1991'den itibaren fabrikaya gelip tazminat ve sosyal haklarını alın dediği halde işçileri, fabrika kapısında üç gün jandarma tarafından karşılıyor, kendilerine böyle davranmalarını gerektiriyor, TC ordusunu subayları tarafından anlattıkları emrine gönderiliyor. Daha sonra, işçilere 25 Şubat'ta tazminat ve alacaklarının ödeneceği sözü verildi. Ali Şen'in bu sözünde de durmaması üzerine işçiler emellerini işgale dönüştürdüler. 25 Şubat'tan itibaren işyerinde işi sürdürüyorlar.

Maga Deri'nin onurlu işçileri haklarını gâsp etmeye çalışan Ali Şen'den bunun hesabını mutlaka soracaklarını belirtiyorlar. Devrimci Sol Güçleri ise, Maga Deri işçilerinin bu haklı ve onurlu mücadelesinde her zaman yanlarında yer alıyorlar."

MÜCADELE KOCALİ BÜROSU

ZONGULDAK BELEDİYE İŞÇİLERİ UMUDUN SHP'DE DEĞİL KENDİ ELLERİNDE OLDUĞUNU GÖRDÜLER

Zonguldak belediye işçileri, '90

Mart'ından bugüne değin, maaş, ikramiye, sözleşme farkları ve sosyal yardımlar olmak üzere biriken, ortalamı kişi başına 6 milyonluk alacaklarını ödemeyen belediyenin önünde toplanarak (oturma eylemi yaparak ve vizite kuyrukları oluşturarak) bir gün işi bıraktılar.

Belediyenin tüm olanaklarını, etrafındaki esnafı birlikte, kendi kişisel çıkarları için kullanan Belediye Başkanı Yüksel Aytaç, belediye ücretlerini ödemeyişin siyasi iktidarı SHP'li belediyelere tavır alıp ödenekleri kesmesine, ANAP'li belediye başkanlarının büyük borçlar bıraktığına bağlayarak, işin içinden sıyrılmak istiyor. Ayrıca Zonguldak halkına ve işçilere, daha iyi hizmet verebilmek için iş makineleri ve halk otobüslerine yatırım yaptığını söylüyor. Yüksel Aytaç'ın hizmet anlayışı işçileri aç bırakıp, şehre meydanı yapmaya dayanıyor. Bütün belediye çalışanların toplam alacağı 7 mil-

yar, halkın hizmetinde değil bir avuç ekabir çıkarları için kullaniyor. İşçilere ise yaklaşık bir yıldır ücretlerini hiçbir zaman tam ödemeyip sadece vermiş, lütfu bulunur gibi böküm porçuk veriyor.

Yeni dönüm sözleşme görüşmelerini başlatmaya üç günleride belediye işçileri, bir yıldır gösterdikleri maddesayarak artık göstermeyeceklerini, Şubat ayı ücretlerini de verilmesini bardağı taşıran son damla olduğunu söylüyorlar.

Zonguldak'ı merkezinde şantiye, garaj, asfalt tesisleri, su işleri ve belediye olmak üzere, 500 işcinin gerçekleştirdiği ve eylemlen telase kapılıp kurulan Belediye Başkanı, altı işçiyi elebaşy göstererek savcılığa şikayet ediyordu.

Belediye Başkanı'na sınıldık sunu söylemek istiyoruz? Elebaşların sayısı altı değildir. Elebaşlar Devrimci Mücadelede Belediye İşçileriyle bütünleşmiş 500 işçidir.

ZONGULDAK'TAN DEVRİMCI
MÜCADELEDE BELEDİYE İŞÇİLERİ

"TİYOTROSEVER" POLİSLER

Ankara Birlik Tiyatrosu'nun oynadığı "Pir Sultan Abdal" adlı oyunun Denizli'de oynanmasına Vali Alparslan Karacan izin vermedi. Ancak Aydın Bölge İdare Mahkemesi'nin izniyle oyun Garajamba (13. 2. 1991) akşamı Denizli Kültür ve Sanat Merkezi'nde sergilendi.

Mahkeme kararıyla oynanan bir oyunda her şey olablirdi. Olgarşı güçlerini yığmalı, kitlelerin tepki göstermesini engellemeydi. Bunun için salonu polisle doldurdular.

Devrimcilerin olduğu bir ortamda bu taktik sökebilir miydi? Elbette ki sökemezdi. Emperyalist bir savasa zorla sokulmak istenen kitleler nefret ve kin doluydu. Bir kavlım, bir ses bekliyordu.

Bir ses duyuldu oyunun sonunda: "Kahrölsün Faşizmi! Ve kitleler bir şekilde tekrarlardı. Karasından bir ses daha yükseldi: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" Onun da kitleler bir şekilde yükseldiği duyuldu. Ve arkasından yenileri... "Emperyalist Savasa Hayır", "İşkencecilerin Hesap Sorulacak", "Zindanlar Yenileri, Tutuscular Özgürleşecek", "Ulaş Mücadelelerimiz Yaşayor", "Faşizme Ölümlü".

En son olarak oyunun saccızını caldığı Kızılere'ye tüm kitle katılıyor.

Daha önce Karadeniz'de konserler, tiyatrolar, sloganlara süslenmiyordu. Geçen yıl Ferhat Tunç konserinde yapılan devrim şenliği ve K. Maras katliamında katledilen anısına yapılan saygı duruşu ve sloganların sonra yine bu yıl "Yarın Çök Gecek" adı altında bu tür gelişmeler gözendi. Bu oyuna birle devrimci muhalefet açısından yeni gelişmeler kaydedildi. Bunları yenileri izleyecekler.

MÜCADELE DENİZLİ BÜROSU

GELİK'TE DİRENİŞ

12 Şubat günü, Karadon müessesesine bağlı Gelik İşletme Müdürlüğü'ne ait ocakta, 16. 00-24.00 vardiyanında çalışmakta olan grupta yaklaşık 1000-1500 kişi, 18 günlük ücretlerini işçi ücretten (17 bin lira) hesaplanmasa üzerine, iki saat işi bırakıp bir süre ocağı immediler.

Bu direniş tavrı üzerine, işletme ve sendika yetkililerinin birçoğu işletmeye gelerek işçileri durmadan düzlettilerliki söylüyorlardı. Böylece işçiler aynı gün saat 18. 30 sıralarında işbaşı yapıyorlardı.

Grev bitimi ve gerileşiminin olumsuz ve hızlı olduğu bir süreçten sonra, maaşların eski tarifenin dışında istenmesi tesadüfi değildi. Ancak grev sonrası ortamın yarattığı bu olumsuzlukları karşı işçiler kendi sorunlarına ve yeni hak gaspları karşı duyarlılıklarını devam ettiriyor ve gerektiğinde eyleme geçebileceklerini gösteriyorlardı.

Direniş sonucu, 13 Ocak Perşembe günü işçiler maaşlarını taleplerine uygun olarak alıyorlardı.

MÜCADELE ZONGULDAK BÜROSU

EMPERYALİST SAVAŞA VE SAVAŞ ZAMLARINA KARŞI ÖRGÜTLÜ TEPKİLER YÜKSELİYOR

BURSA

Şubat ayı emperyalist savaşa karşı mücadeleden yükseldiği bir dönem oldu. Bursa'da "Emperyalist Savaş Hayır" ekseninde yürütülen çalışmalar, savaşın başlamasıyla "Emperyalist Savaş Karşı Mücadele Edelim" şiarına dönüşüyordu. Bu amaçla yoğun olarak ajitasyon, propaganda çalışmaları yürütülüyor, bunlar kültürel gösteriler takip ediliyor. Bursa'da kısa aralıklarla Ortadoğular, Eğitim, Hürriyet, Kemereçme semtlerinde Devrimci Sol Güçler imzalı bildirni dağıtım, Güllük, Başaran, Teleferik bölgelerinde duvar yazılamaları yapılıyor. Yeşilova'da "Katil ABD Ortadoğudan Defol! Devrimci Sol Güçler" imzalı pankartın asılmasıyla sonra, 5 Şubat'ta da Ankara yolu trafikte gösteri yapıldı. Yaklaşık on dakika süren gösteri boyunca "Emperyalist Savaş Hayır", "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır" sloganları atılırken, "Katil ABD Elini Ortadoğudan ve Türkiye'den Çek! Devrimci Sol Güçler" imzalı pankart asılarak gösteri tamamlandı. Gösteri yapıldığı yerde, halkın büyük sempatisini topluyordu.

10 Şubat'ta Bursa, Devrimci Sol Güçlerin yaptığı ateşle aydınlandı. Aynı anda şehrin üç ayrı yerinde vollar trafikte kesiliyor, slogan seğeri arasında bildiriler dağıtılıyor. Sinandede, Merinos ve Karaman'da yapılan gösterilerin her birinde emperyalist savaşı ilgilili farklı sloganlar ve pankartların asılması dikkati çeken başka bir nokta oluyor.

Gösterilerden sonra, polis yollarla gördüğü herkesi alıyor, kahvehaneler basılıyor. Sonuçta dört kişi bir gün sonra savcılığa çıkarılıyor ve serbest bırakılıyor.*

KOCAELİ

Emperyalist savaşta, savaş zamlarına, grev yasaklarına ve işkenden ölümlere sessiz kalmayacakları belirlen Devrimci Sol Güçler, halkı örgütleme yönüne çağırıyor.

Sohbet sonrası ortaya çıkan "cephe"ye çağrıldığımızda tavırımız kesin ve net oluyordu. Bu tür birlikteliğin kurulması için belirli ilkelere etrafında bir araya gelinmesi gerektiği.

Sohbet sonrası ortaya çıkan "cephe"ye çağrıldığımızda tavırımız kesin ve net oluyordu. Bu tür birlikteliğin kurulması için belirli ilkelere etrafında bir araya gelinmesi gerektiği.

lar yapıyorlar.

Emperyalist savaşa ve grev yasaklarına karşı "Katil ABD Ortadoğudan Elini Çek!", "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır", "Grev ve Direniş Yasaklarına Hayır", "Emperyalist Savaş Hayır" vb. sloganların yer aldığı, yazılamaların yapıldığı, Devrimci Sol Güçler imzalı bildirilerin dağıtıldığı, yapılan kahve konuşmalarıyla ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarının ve ilkimizin böyle bir planın parçası haline getirilmeye çalışmasının teşhir ve protesto edildiği derginize ulaşan haberler arasında yer alıyordu.

Birtan Altunbaş'ın işkenden katedilmiş protesto amacıyla çeşitli yerlere "Birtan Altunbaş'ın Hesabını Soracağız-Devrimci Sol Güçler" yazılıyordu. Devrimci Sol Güçler işkencilere cezazı kalmayacağını ve Birtan'ın halkın mücadelesinde, bilincinde yaşayacağını, unutulmuyacağını vurguluyorlardı.

İZMİR

Kempen katıpta emylemi 20 Şubat'ta İzmir'de de gerçekleşti. 20 Şubat öncesi geniş bir kampanya yürüten Devrimci Sol-Güçler, birçok bölgede esnafa konuşarak, kampanyanın nedenlerini anlatıp direnme katılmaya çağırıyor. Bu ajitasyon-propaganda çalışmasının yanı sıra, ilçelerde Bursa, Bornova, Karşıyaka, Karaman, Çiğli gibi merkezi yerlerin de bulunduğu ondan fazla yer pankartlar asılıyor, yine ona yakın mahallede de yazılamaları yapılıyor.

20 Şubat sabahı Bozyaka'da bir gösteri gerçekleştiriliyor ve aynı saatlerde esnafı kenek katıpta çağırıyor ve 19 Şubatki gözetiltili kınayan bir pankart Bursa'ya asılıyor.

20 Şubat'ta büyük işçilerinde çalışan işçilerin bir kısmı işçiyerek, bir kısmı da işi yasavlatarak işleme destek verdi. İş yasavlatan dört kişi esten atıldı.

Kampanya İzmir genelinde pek çok yerde kısmi olarak gerçekleştirilen, Gülen'de esnafın katılma yüzde doksanlara

varıyordu.

20 Şubat kampanyası birçok eksikliğine rağmen, Devrimci Sol Güçlerin İzmir'de yükselen mücadelesinin köşe taşlarından birisi oluyordu.

ADANA

Ensnafı 20 Şubat'ta kenek katıpta emylemi çağırıyor Devrimci Sol Güçlerin binlerce bildirni dağıtıyor, binlerce kuşlama yapıyor, aynı ikerlik pankartlar asılıyor ve şehrin en işlek caddelerinde biri olan 10 Osman Caddesi'nde gösteri yapıyor kamuoyuna yansıyan haberlerdir.

Devrimci Sol Güçlerin esnafı 20 Şubat'ta kenek katıpta emylemi çağırıyor Devrimci Sol Güçlerin binlerce bildirni dağıtıyor, binlerce kuşlama yapıyor, aynı ikerlik pankartlar asılıyor ve şehrin en işlek caddelerinde Saydam, Kızılay caddelerinde, Karşıyaka, Yeşilova ve Mihapça mahallelerinde ise "Emperyalist Savaş ve Zamları Protesto İkin İşyer-İşletici Acıman" ibareli pankartların asıldığı, yine 19 Şubat günü 10 Osman Caddesi'nde ateş yakılıp aynı ikerlik işi pankart asıldığı, binlerce kuşlama yapıldığı ve sloganlar atıldığı öğreniliyor.

KONYA

Körfez krizinin ilk günlerinde başlayarak, bulunulan her anda Devrimci Sol Güçler politikalarını belirlemeye ve uygulamaya çalışıyor.

Konya gibi gericiğin alabildiğine yoğun ve mücadeleden çok geri olduğu bir bölgede savaşa karşı kampanyaların başlatılman zor olduğu biliniyor. Ama Devrimci Sol Güçler kolay değil, zor olanı seçmek ve pratiğe geçirmek zorundadırlar. Bu zaman diliminde halke-vinde bir yoğunluk olması ve özellikle Konya'da demokratik mücadelenin merkezi durumunda olması olgısıyız kızılam ve şimşekleri üzerine çekmiştir. Devrimci-demokratik faaliyetleri engelleyebilmek için acele bir kararla süresiz olarak halkevin kapatıldı. Bu mantıkla Kon-

ya'da mücadeleyi engelleyebileceklerini zannediyorlardı. Fakat yanıldıklarını kısa sürede anlıyor olmaları ki, iki ay sonra tekrar halkevinin açılması. Halkevindeki çalışma da olmasa gerektiği şekilde yeniden başladı. Devrimci Sol Güçler, bu doğrultuda devrimci-demokrat gruplardan bireylerle varınca kadar neler yapılması gerektiği konusunda diyaloga geçtiler. Fakat herkes savaşa karşı görüşüne de kimse bunun için pratikte adam atmaz istemiyor veya hareket etmemenin teorisini yapıyor. Özellikle "Konya'da bir şey yapmaz, gücümüz yok, bu tür çalışmalar kaldırmayacak," gibi her zaman bilinen nedenleri ileri sürüyorlardı. Onlar hareket edebilecek günleri bekleye-dursun, Devrimci Sol Güçler kendi özü-küne güvenerken, sınırlı da olsa devrimci-demokrat insanlarla birlikte 3 Şubat günü, Konya'nın en işlek alışveriş yerinde (burası yoksul kesimin pazar ihtiyacını karşıladığı bir semt), Muharir Pazarında "Emperyalist Savaş Son" pankartıyla yürüyüş gerçekleştirdi. Kitlem atıldığı sloganlar ve bildiriler çevrede sempati yaratıyordu. Gösterinin 12 Eylül sonrası Konya'da, özellikle halkın içinde yapılan pankartı, bildirni ilk eylem olması bir nitelik değermişti. Sürece denk düşen eylemlikler mücadeleden yükseltilemesi gerektiği anlaşıyordu.

Yapılan bu eylem, Konya polisinde çok etki yarattı, bu şokun etkisini üzerlerinden ancak üç gün sonra atabildikleri. Başlatılan operasyon sonucunda, bilinen yöntemlerle her zamanki gibi demokratik mücadeledeki insanlar ve halkevi basılarak işyerleri gözaltına alınmış, böylece kendilerine "suçlular" yakalanmıştı.

Konya polisi için önemli olan, kendince tehlikeli insanlar -sindirmek ve tutuklanmasını sağlamak. Altı günlük zoraltı ve formalite mahkeme süreci sonucunda Ahmet Kara, Yusuf Büyükdag, Cüneyt Adıgüzel, Yunus Soytaş tutuklandılar. Tutuklanmalar karşın mücadelenin koşulları teslimiyeti reddedip, statükoları yıkmaları omuzlarında gelişeceği kanıtlanıyor.

yordu. Özellikle, HASAD çevresi ve Emeğin Bayazıt okulları tutuklanmalarından sonra ortaklık gözüküyorlardı. 21 Şubat'ta tutuklanmalar basın açıklaması ile protesto ediliyor. Platformda yer alan onlarca çevreden basın açıklamasına gelenler sadece Mücadele okulları ve Yeni Öncü çevresi oluyor. -EFKDG bir kişiyle katıldı. Bu durum aslında soldan genel durumun yansımasıydı. Eylem birlikleri bile bir basın açıklaması ve telgrafla dağıtılarken, kiminle, nereye kadar gidilebilirdi? Birlik diyi yrtınarlardı yine masa başına donuyorlardı. Zaten onlardan pratik içinde birlik diye derltleri de yoktu. Nasılsa biriniki mücadele eder, mücadelenin bedelini öderler. Onlar da şu yanlış, böyle olmaz diyerek aham keserler. Biz-den hatırlatması. Az fal, çok iş.

BURSA'DAN
MÜCADELE OKULLARI

BURSA'DA MÜCADELE VE OPORTÜNİZMİN TAVRI

Sosyalist Parti il binasında sohbet etmek amacıyla bir araya gelen eski DY dergisi taraftarları ve HASAD çevresi, emperyalist savaşı tartışıyor, biz de bir şeyler yapalım mantığıyla bir birlik kuruyor ve adına "Anti-savaş Cephesi" diyorlardı. "Cephe"nin ilk hedefi, Bursa'da tüm demokratik çevreleri dolayış seşlendirip kitleyi genişletmek oluyordu!

Sohbet sonrası ortaya çıkan "cephe"ye çağrıldığımızda tavırımız kesin ve net oluyordu. Bu tür birlikteliğin kurulması için belirli ilkelere etrafında bir araya gelinmesi gerektiği.

anlatılıyor. SP'nin atılması, katılmaların temsili düzeyinde olması, anti-faşist, anti-emperyalist mücadele hattı izlemesi, birlikte yapılan eylemlilerdeki eylem disiplinini bozucu tavırlara girilmemesi konularında tavırımız belirtiliyor. Eğin-Sen'ilerin ve birkaç çevrenin daha benzer tutumlar takınması sonucu SP atılıyor, -bazıları istemede de-mücadele edilebilecek bir platform kuruluyordu. Buna, Emperyalist Savaş Karşı Devrimci-Demokratik Mücadele Platformu adı veriliyordu.

Ortulaştıran platform bir dizi eylemlik kararı alıyor, bunları hayata

geçiriyor. 11 Şubat'ta basın açıklaması ile platform kamuoyuna tanıtılıyor, "Emperyalist Savaş Hayır" deniliyor. 14 Şubat'ta Meclis'e ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakan-lığı'na emperyalist savaşa ve işten atılmaları ilgili iki ayrı telgraf çekiliyor. Yürütme Kurul'u'nun kararıyla alkışlı yürüyüş başlanıyor. Polis insanlarla vahşice saldırıyor, 26 kişi gözaltına alınıyor, 8 kişi tutuklanıyor.

Eylem sonrası, Türkiye solunun sahip olduğu tüm hastalıkları kendini açığa gösteriyor. Her eylemlikte birlikte platformdan kopmalar çağrıla-

ABD emperyalizmi, savaş makinesi ve Vietnam'dan sonra en büyük askeri gücünü Ortadoğu'ya taşıdıkları son ve hegemonyasında hareket eden BMler Güvenlik Konseyi'nin kararlarını kalkanı yaparak Irak nezdinde Ortadoğu halklarına savaş açtığına kendisinin çok emindi.

Vietnam'a saldıranı karşısında hem Sovyetler Birliği, hem de Çin -aralarındaki tüm çekişlere rağmen - tüm sosyalist ülkelerin birlikte yer almamak kalmamış, birçok ilerici, anti-emperyalist safta yer alan ilde ABD emperyalizmini açtıkları tavrı almıştı. ABD, Irak'a savaş açtığına, Vietnam'da karşılaştığı tüm dezavantajları, birkaç istisna dışında, arkasına yedekleyerek çok güçlü bir konum yakalamıştı. Yildırım savaşının yaratacağı sokak, bir anda Irak'ın askeri gücünü çoktekerle Ortadoğu'da Sovyetlerin de keşimeyle birlikte, mutlak egemenliği ilan edecekti. ABD'nin ve paylaşımın pay kapamak için peşinden sürülen diğer emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçi yönetimlerin hesaptan bunun üzerine kurulu.

Irak'ın bombalanmaya başlandığı gece, iki-üç saat içinde tüm emperyalist iletişim araçları, Irak'ın işinin bittiğini, müttefiklerin kazandığını söyledir ki bir haber olarak geçiyorlardı. ABD emperyalizmi ve müttefikleri bir kez daha yanlışlardı.

500 kilometre karelik küçük Grenada'yı 30 bin askerle zar zor ele geçiren ABD emperyalizmi, hemen "işini bitirdi" diye açıklama yaptı. Panama'da ise hareketini hafifletmek sürdürmek zorunda kalıyordu. İngiliz üslerinden kalan ABD uçak filosu Libya'yı bombaladıklarında, bütün askeri hedefleri vurduklarıyla övünüyorlardı. Ama daha sonraki günlerde, ABD emperyalizminin askeri hedefleri değil, sivil hedefleri bombaladığı açıklanıyordu, emperyalizmin işbirlikçi gibi hiç de öyle kadri mutlak bir güç olmadığı ortaya çıkıyordu. Ortadoğu, Panama ve Grenada gibi emperyalizmin arka bahçesinde değildi ve Ortadoğu halkları ABD emperyalizmini iyi tanıyorlardı. Ortadoğu, halkların direnme gücüne değerdendirildiğinde ABD emperyalizmi, Güneydoğu Asya canlandırılan sonra Ortadoğu'nun çöllerine hapsoylu oldu. Ve savaş, ABD ve müttefikleri diğer emperyalist uçakları başatıkları savaş ortamında çiyor, ıslamı temekle olsun, doğrudan emperyalist savaşta karşı karşıya temelinde olsun, ya da M-L'lerin önderliğinde gelişen, Ortadoğu halklarının tepkileriyle birlikte tüm dünyada emperyalizme karşı halkların öfke ve nefreti açığa çıkıyor, emperyalizmin hiç de beklenmediği gibi dünya çapında emperyalizmi karşı mücadele yükseliyor. Daha bir yıl önce, Doğu Avrupa'da sosyalizmin çöküşü ve kapitalist işçilerin buralara da el atmasıyla sosyalizmin saygın lığı, prestiji düşerken, emperyalist-kapitalist dünya kendisini çekim alanı olarak göstererek yenileşim-yıkılma "demokratik özgür" tek sistem olarak ilan ediyordu. Emperyalist-kapitalist sistem hızla çürüdüğü-kokuştuğu ve bunların derinleştirildiği bir aşamada, sosyalizme geçmiş ülkelerin başına musallat olmuş revizyonist çizgilerin ıslamı etmesi ve bu ülkelerde hızla kapitalizme açığıla birlikte moral bozmuştu. İşte bu moralle dünyada affı edilemez tek güç olduğu gün göstermek için Körfez'de yakaladığı fırsatı kaçmadı. Kuveyt'in bağımsızlığı ve özgürlüğü

bahanesiyle, Ortadoğu'dan başlayarak tüm dünyada mutlak egemenliği ve imparatorluğu ilan etmenin şartlarını zorladı. Bugün Irak'ın on binlerce dead yapan bombardman uçaklarıyla, Vietnam'dakininden de fazla bomba yağdırılan, kuzey ve denizden tonlarca ağır silahla füzelerle Irak halkını üzerine gönderen emperyalizmi, gittikçe batıya saplandığını farkına varıyor. Bütün Ortadoğu, en yakın müttefik olarak yanında gördüğü ülkelere bile, halkları bugün ABD emperyalizmini karşı tavrı alıyor. Savaş başladı, ABD'nin kesin güzüyle bakıldığı zaferi getirecekti ABD'nin saldırganlığı ve Irak'ı yakıp yıkması karşısında halkların açığı kaçınmak emperyalizmi - tüm adanmış altına alıyor. ABD savaş kazanmış olsa da bunun sonuçları çok geçmeden görülecekti.

Savaş başlatırken, çok geçmeden Ortadoğu'ya emperyalizmin başını gelen geleceği müjdeliyorlar, ABD'nin azmazlan sonunu. Irak'ı yerle bir etmeye girişmesin, kitlemizi yüzüyle kendisini gösterip napalmle kadar basurması karşısında suskunluğu seçiyorlar. Direnen Ortadoğu halkları, ABD emperyalizminin dokunulmazlık zırhına büründüğüne planlama dokunuyor, istediği gibi uygulamaya engel çıkıyor. Bugün Ortadoğu'da savaşın gelişen yönü giderek ABD emperyalizminin mutlak egemenliği sağlamaya olmaktadır çıkarken, hızla halkların kendilerini mücadeleleriyle emperyalizme dayatma yönünde gelişiyor. Bugün ABD emperyalizminin, Sovyetler Birliği'nin Irak'ın Kuveyt'ten koşulsuz çekilmesini de içeren barış planını elinin tersiyle iterek, hızla kara savaşını başlatması, sorunun Kuveyt'in kurtulması sorunu olmadığını, halkların direnişini kırmak ve Ortadoğu'da kayıtsız şartsız egemenliği ilan etmek olduğunu gösteriyor. ABD Irak'ı yerle bir ederek teslim almak, kendi barışı dayatmak istiyor. Kitleli boyutlarına varan saldırganlığı bu istiyatı ile geçmeye yoneliyor. Bush'ın eline emperyalizmi girdiğinde Bush'un atışkesi ilan etmesi bunun ifadesi oluyor.

BAGIMSIZ TÜRKİYE ÜSLERİN KAPATILMASI VE İKILI ANLAŞMALARIN YITILMASINDAN GEÇİYOR

Ortadoğu, halkları emperyalizmin kaçıştı bir arena haline geldiği ölçüde, halkların mücadelesi doğrudan emperyalizmi hedefleyerek çok yönlü geçti. Bugün Ortadoğu'da Yemen'den Ürdün'e, Fas'a kadar, halklar emperyalizme karşı

yüzde doksanının savaşta karşı olduğu, ANAP'ın yanı sıra kamuoyu araştırmalarında bile açığı geçmiştir. Ülkemiz ABD emperyalizminin penesine savaşta sürüklenene ve İncirlik başta olmak üzere diğer üsleri ABD'nin eline teslim eden ve filen savasın içinde yer alan Özal İktidarı karşı tepkiler, savaşta karşı çıkmaktan daha ileri noktalara taşınarak emperyalizme ve emperyalist savaşta karşı çıkmaya düşünmeye başladı. On yıllardır ortak savunma tesisi olarak Türkiye'nin güvenliğini kurduğulu söylenen ve işlevleri sürekli gizlenmeye çalışılan bütün yabancı üslerin, emperyalizmin kollarını kurmadaki kullandırıncı sızma tahallatı olduğu açığı aktı. ABD emperyalizminin üskeli bir uçak gemisi gibi kullanılarak Irak'ı bombaladığı ve bizi Irak halklarıyla savaşın eşliği-

malanında düşürülen U-2 ABD casus uçakları İncirlik'te üskelenmelidir. "Üs yok, tesis var" diyen Demirelin iktidardan döneminde ABD'nin SEIA anlaşmalarına bağlı yönettiği üsler, 1979'da sözde bağımsız yenileşim sosyal-demokrat Ecevit hükümeti döneminde Ecevit'e danışma gereği bile duyulmadan İran'a yönelik ABD saldırısı için alarma geçiriliyor ve kullanılıyor. Ecevit, ABD ambargosunu kaldırması karşılığında üslerin yeniden açılması ve ABD'nin kullanımına verilmesinde baş sorumluydu. Bugün, tam bir iyizlilik içinde, "Jandarma olmasaydı, ülkemiz Ortadoğu'nun NATO'su yapılmak isteniyor, İncirlik'i kullandırmayalım" diyen Demirel ikinci döneminde, 1970'te Ürdün'den ABD emperyalizminin gözdesi Kral Hüseyin "Kara Eylül kitlemi-

ne getirdiği, Türkiye'ye güvenliğini getirmeye, üslerin çevresindeki halklara sürekli çatışma durumu yaratan bir unsur olduğu artık hiç kimse için bir sır değil. ABD'ye bağımlılığı en açık ifadesi olan İkili anlaşmaların imzalanması başlanıyorsa birlikte kulan ve sayı 12 Eylül sürecinde Mısır, Batman, Erzurum havaalanları onların eklenmesiyle 104'e çıkıyor üsler, ülkemizi emperyalizmin ve saldırgan gücü NATO'nun sürekli savaş makinesini bir parçası haline getirdi. Bu üsler çevre ülkelerdeki ilerici halk hareketlerine müdahalelerde kullandırı. Bugün Irak'a karşı

n" gerçekleştirdiği sırada İncirlik Üssü'nden kalkan ABD uçakları Kral Hüseyin'e destek uçuşları yapıyor. Bugün yine 12 Eylül'ü CIA'nın yeni işçiyi gerçekleştirdiklerini unutmak güçtür. Mısır, Batman, Erzurum havaalanlarını açtılar, İncirlik Üssü'nü genişleten kendileri değilmiş gibi, bu üssün kullanımına sınırlı karışkan Evren gibileri de sonuçta ABD emperyalizminin saklı bir memuru olmaktadır öde gidemeler. Onların döneminde ABD emperyalizmi, İncirlik hiçbir muhalefete karşılaşmadan kullanabiliyor. 1983'te Lübnan'ı yeniden işgal ederek, Lübnan'ın her hareketini izlemek için ABD emperyalizmi için İncirlik yeni hareket merkezi idi. İncirgate skandalının başlangıcında, CIA ajanı, Vietnam "kaframanı" Yarbay Oliver North'un İran'la silah altarması için İncirlik'ten hallettiği ortaya çıkıyordu. Bu da ABD emperyalizminin İran'la silah ambargosu uydurulan, el altından çevirdiği kırı işleri gösterdiği gibi, bu kırı işlerde İncirlik'in de kullandığını açığı çıkartıyor. Her seferinde böylesi kırı işlerin altından çıkan CIA, İncirlik'te elinde oynatabiliyor.

Bugün Özal iktidarı. 1947'den bu yana gelen bütün işbirlikçi iktidarlardan, işbirlikçilikte emperyalizmin Körfez savaşındaki politikasını benimsenmekle ilizliğiyle ya ya bırak. Halen eski çoğunluğunun savaşta karşı çıkmasını beklemeden, ABD emperyalizminin savaş politikasından

Halklar ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun tek egemeni olduğunu ilan etmesine karşı direniyor. Emperyalizmin sıkıştığına halkların direnişini boğmak için napalmle kitlemlere basılmıyor. Kuveyt'e bağımsızlık ve özgürlük getirmek için Körfez'e taşınan emperyalizmin halklara düşman gerekçesi yüzü bir kez daha açığı çıkıyor.

ayağı kalktı. Giderek bu gelişme Türkiye halklarını da sarı. Ortadoğu halklarını bir parçası olan Türkiye halklarını böyle bir savaşta doğrudan etkilemelerine düşünülenler. Halkın, Körfez kriteri-patık verdiği güden savaşın başlağı güde kadar savaş tepkileri doğrudan yoğunlaşan bir süreç izledi. Hemen günün geldiğinde, hemen hemen halk

bölgede kullanan ABD üssü olarak İncirlik, 33 yıl boyunca halklara karşı saldırgan hareket üslerinden bir oldu. 1958'de Lübnan'daki Falanşatı Kamil Şamun yönetiminin çağrıyla kırı halk ayaklanmasını bastırmak için Lübnan'ı işgal eden ABD deniz piyadeleri İncirlik Üssü'nden hareket ediyordu. Sovyetler Birliği ile ülkemizi karşı karşıya getiren, Sovyet se-

güç alan siyasi iktidar, Medce'ten aldığı bütün yetkileri O'da aracılığıyla Beyaz Saraya terk etti. Bugün ise Bush, Türkiye'yi Özal'a yaptığı telefon konuşmalarıyla yönlendirebilecek kadar insiyatif kazanma noktasına gelmiştir. Amerikanca'da ne Menderes, ne İnönü, ne Demirel, ne Ecevit ne de CIA'nın vesili işçisi iktidara el koyan 12 Mart ve 12 Eylül cuntaları da Özal iktidarı önüne su dökmüş. Bugün, savaşa eğilime getirilen ve ABD'nin diğer emperyalistlerin en modern silahları birliğinde demokrasileri patlamaya hazır barut fıçısı dönüştürülen ülkemiz, ABD'ye bağımlılık sonucu olarak 1962 Küba bunalımı sırasında da nükleer savaşın hedefi durumuna gelmiştir. Siyasi iktidarlardan hiç haberi olmayan, Türkiye'deki Amerikan işlerine yerleştirilen 15 adet

böyle bildiriyordu.

Bugün her şeyiyle ülkemizin ve halkımızın kaderine ABD emperyalizmi hükümdar. Yıllardan beri ekonomiden politika'ya kadar işleyen çark, CIA, Pentagon, NATO, IMF'nin doğrudan ve dolaylı müdahalesiyle, cuntalarla, baske, terör ve provokasyonlarla ABD çeviriyor, ülkemizin son 50 yılı tarihine yön veriyor.

Ülkemiz 1947'lerden bu yana, dış-ekonomik ilişkilerimiz daha köklü hale getirilmesine çalışıldı. 1965 sonrası, emperyalizmin işbirliklerine dayanarak ülke içine gücünü artırmasına paralel, devrimci gençliğin, işçi ve köylülerin anti-emperyalist mücadelelerinin sahnesi olmuştur.

BAĞIMSIZLIK BAYRAĞINI ON YILLARDIR DEVRİMLERİK TAŞIYOR 50 yıldır halen mücadelesini emperyal-

lere bağvırmışlardır. İşgalin rahatlığı içerisinde İslamlaştırmaya eğilime merkezleri ve gelenekleri gibi kullananımları kalkan 6. Flotun askerlerini denize attı. "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Başgün Türkiye" diyen devrimciler, yurtsaverever sokaklarda kurşunlanıyor, kanlı pazarlarda katlediliyor, işkenciden geçirilip zindanlara atılıyor. Başgün'sok istemlinin bedeli ne kadar ağır olursa olsun, dış-ekonomik ilişkilerimiz daha köklü hale getirilmesine çalışıldı. 1965 sonrası, emperyalizmin işbirliklerine dayanarak ülke içine gücünü artırmasına paralel, devrimci gençliğin, işçi ve köylülerin anti-emperyalist mücadelelerinin sahnesi olmuştur.

1965-1971 yılları arasında esas çalışkınıns filo olmasına rağmen, o süreçte nesnel durumun ve dünyada emperyalizme karşı halkların yükselen mücadelesinin sonucu olarak mücadelenin ulusal yönü öne çıktı ve devrimci mücadele anti-emperyalist bir muhtevada, gençliğin başlıyap gelişerek mil kütin denizmesine paralel olarak düzenli çalışkileri keskinleşen işçi-memur ve köylülerle oldu.

Devrimci GENÇ DEV-GENÇ önderliğinde, bu süreçte gündeme gelen bütün grev, boykot, toprak işgali, direnişlere anti-emperyalist bir karakter kazandırmada, ekonomik-demokratik-akademik mücadeleli anti-emperyalist mücadeleye bütünüştürerek ABD emperyalizmine karşı yöneltmek başkını oldu. Devrimci yurtsaverever, birleşen anti-emperyalist direniş-gösteriye öndüklük ederken, sadece polis ve jandarma engelle ve vatan hainliğ demagogisiyle mücadele etmekle kalmıyor, reformistlerin kurdukları banketten da parçalamak zorunda kalıyorlar. DEV-GENÇ iktidarınsı bütün anti-emperyalist mücadele geleceği mücadele

sunarken, İstanbul Valisi Vefa Poyraz, bu kanlı katliamlarımızda görevli konuklar olarak kurunmaya alıyor, "Bağgün Türkiye", "Yankee Ge Home" diyen devrimci gençliğin üzerine yüzlerce polis ve jandarma saldırıyor. Devrimci Gençliğin ilk şehidi Vedat Demircioğlu'nu bu gösterilerde kaybediyor.

VEDAT, TAYLAN, MEHMET, BATTAL BAĞIMSIZLIK BAYRAĞINI YÜKSELTİRKEN ŞEHİT DÜŞTÜLER Devrimciler, yurtsaverever ülke topraklarını kanlarıyla sulayarak, şehitler vererek bağgün'sok bayrağını ayakları kaldırıyor. Vedat'ı Taylan, Taylan'ı Mehmet ve Battal'ın şehit düşmesi izledi.

12 Mart faşizmine karşı Devrimci GENÇ yirmiyeye yakın şehit verdi. Ama anti-emperyalist bayrak Devrimci Gençliğin elinden düşmedi. Buna birleşe şehit edenerek bugünlere taşındı. Devrimci GENÇ anti-emperyalist mücadele geleceğini kan dökererek, kan vererek yarattı.

Vietnam'da pasifikasyon taktikleriyle ünlenmiş, adı kasaba kılmış ABD büyükelçisi Devrimci GENÇ'in ÖDÜ'de yaptığı karşılama bu dönem anti-emperyalist eylemlilerle zindirini simgeleyen halksın oluşturmıştır. Anti-emperyalist geleceğin ilk kök saldı üniversitelerin bütününde ÖDÜ'de, Komünist arabasın yapılmışyaya sadece ABD emperyalizmi protesto edilmiyor, Vietnam halkına da dayanışma mesajları gönderiliyor. Bu eylem 5-6 bin öğrenci ve devrimci gençlerin ÖDÜ'de toplanıp Ankara'ya yürüyüşe geçmesiyle kitleselleşiyor, bağgün'sok yürüyüşüne dönüştürülüyor. Bütün işbirlikli iktidarlara karşı Demirel iktidarı da, enfendisinin temsiline yapılan saldırı karşısında ulusal onuru ayaklar altında hıye çıkıyorek ABD'den ötür dilemekle kalmıyor, bu işi yaparlannı coşandırtıyorek ayaklayarak Kendisini affettirmeye çalışıyor.

Anti-emperyalist mücadelede yalnızca gençliğin kucaklamıyor, işçi ve köylülerle de işe koyuluyor. Kanlı Pazarı adıyla anılan provokasyon ve saldırıya sonuçlanan İstanbul'daki büyük bağgün'sok ortak hazırlanmış, "İşçi GENÇlik El Bilek Cephesinde", "İşçi Köylü GENÇlik Devrim İleri Birleşik" şiarlarıyla halılan da bağgün'sok gösterilerinde yer aldığı gösteriler oldu. 25-30 bin kişinin katıldığı, Taksim'de yoğun yökelen bu yürüyüşte, on biler "Bağgün Türkiye", "Kahrolsun Amerika" sloganlarını haykırıyor. Provokasyonları denemeye başlamıştık. Faşizm ilk provokasyon ve katliamları, Kanlı Pazar'ı tarihle geçiriyor. Polisten destek alan ümmetçi-faşist çevreler yürüyüşe saldırıyor, Taksim'de hazırlık yapıldıkları kitleri dağıttıkları ilk işi yurtsavere de katlediyorlar. Anti-emperyalist mücadele şehitler vererek provokasyon ve saldırılara karşılık geliyor. Kanlı Pazar'ı Ankara, İzmir, Adana, Malatya, Trabzon ve Samsun'da yapılan büyük anti-emperyalist mitingler izledi ve faşizmin saldırı ve provokasyonlarına bu mitinglerle cevap verildi.

Devrimci GENÇliğin, her küçük burjuvaziyeye iştiği en büyük kiti eylemi 1969 yılı Mayıs ayı içinde Ankara'da yapılan Yayırtay yürüyüşü oldu. Gençliğin protesto etmek için vatanın bu mitingde katılan Devrimci GENÇlik, polis provokasyonlarıyla birliğe küçük-burjuvazinin slogan atmayarak sessizlikle geçiştirmeye çalış-

nükleer başkılı Jüpiter füzesi, SSCB'nin Küba'ya nükleer başkılı füze yerleştirilmesiyle açığa çıkıyordu. SSCB ve ABD, Türkiye'den habersiz nükleer başkılı füzele pazarlığı yaparken, Türkiye'de nükleer başkılı füzele olduğu anlaşıyordu. Nükleer savaşın esiginden dönüdüğü 1962 Küba bunalımı sırasında ülkemiz, hiçbir şeyden habersiz kendisini bir anda nükleer savaşın içine bulacaktı. ABD emperyalizmi ilk anlaşılmayarak, işleriyle bütün habersiz her türlü kili iş çevirecek kadar içimize girmiştir.

Ülkemizin emperyalizme her alanda bağımlılığı, Johnson'un İnönü'ye yazdığı mektup kadar hiçbir şey anlatamaz. 1964 Küba bunalımı sırasında, İnönü hükümeti Küba'nı müdahale kararını Mecce'isten çıkarmaya çalışırken Johnson'un mektubu siyasi iktidara ABD'nin izin almadan hiçbir şey yapamayacağını onları. ABD ile bütünselmenin ve onun yanı "tut dünyanı" bölgede leri bir karakolu olmanın simgesi bir ifadesi olan Truman doktrini çerçevesinde imzalanın 12 Temmuz 1947 Anlaşması'nı Johnson, İnönü hükümetinin tepesinde bir bağımlılık kementi gibi sallıyordu. Bu anlaşma gereğince, Türkiye hükümeti tarifiından elde edilen her madde, hizmet ve malumat, sözde karşılıklı ilişkiler içinde ABD'nin izin olmadan kullanılmıyordu. ABD, bir an için kendin dıgnı hareket etmeye kalkan İnönü hükümetine hadını

lizm ve emperyalizmin ülke içinde ayaklaın en işbirlikçilerine karşı mücadele ediyor. Emperyalizmin varlığını ülke içinde her alanda yer etmesine, mücadelesadece sömürücü emgelen sınıflara karşı yürütüyor, ulusal planda da yürütölmei zorunlu kılıyor. Olarsı işi emperyalizmin, birbirinden ayrılmayacak kadar iç içe geçmiştir ve mücadele, emperyalizm her alanda bütünsel olarak ele alınmalıdır. Ülkemiz emperyalizmin davet eden, daha iyi bir konuma getirmek ve sömürölmei yönüştürmek için her türlü işliye gerek gızıl-çap anlaşımlar imzalanın egemen

Ortaoğdu halklarıyla dayanışma içerisinde emperyalizme karşı mücadeleyi yükselten Türkiye halkları, Özal iktidarının emperyalist savıştan yana politikasını geriletmede lileri adınlar atıtlar. Anti-emperyalist geleceği sürdüren devrimciler ise halkların emperyalizme karşı bilincini geliştirerek onlara önderlik ettiler.

sınıflar ve temsilcileri, kendi vatan satkılarında ve hainliklerinde, ellerindeki bütün basını-yayın ve iletişim araçlarını kullanarak, emperyalizmin gız işleri ifade eden ilk anlaşımlara, yabancı işlere NATO'ya, ekonominin kaderini elinde tutan IMF'ye karşı gerek çıkarek gerekten bağgün Türkiye isteyen devrimci ve yurtsavereverlere mal etmek için olmak demagogi-

AL. SİLAHINI VUR BELİNE EMPERYALİZME KARŞI

6. Flotun her gelişinde gençliğin başlayan anti-emperyalist tepkiler doruğa çıkıyordu.

15 Temmuz 1968 günü İstanbul'da gelen 6. Flot'ya karşı Dolmabahçe rıhtımına inen devrimci gençler, boş göndere bayrakları yarıya kadar kıyıyorlar, "Türkiye'nin tam bağgün'sok oluyuna inanıyoruz. Onun için de bayrakları yarıya kadar indiriyoruz." diye bir açıklama yapıyorlar.

Yakaladıkları Amerikalıların denize atkılan sonra Taksim'de doğru yürüyüş geçiriyorlar. İstanbul'da 8 gün kalkan 6. Flot'un erleri ve subayları şehirden her görüldüklerinde üzerlerine boya atılıyor, kaplır alınıyor, dövülüyorlar.

Aynı süreçte anti-emperyalist gösteriler Ankara'ya seğiyor, Amerikan haberciler merkez, Pan-Amerikan Havayolları ve Amerikan Kültür Merkezi'ne motorlu kökleye atkılarla canları kırılan üşük komutanların den duvarları silyah boynusuyor.

Halkların katliamlarında 6. Flot'un Yankee'lerine İstanbul'u bir genelev olarak

75-80 tarihsel kesitinde devrimciler ABD emperyalizmini protesto gösterileriyle DEV-GENÇ'ten devraldıkları anti emperyalist geleneği sürdürürken, halklarla dayanışma içinde enternasyonalist görevlerini yerine getirdiler.

masına prim vermedi. Gerçeklik ve emperyalizmin ilişkisi ortaya koyan bildiri ve sloganlarla yürüyüşün insiyatifini ele aldı gibi, yürüyüşe anti-emperyalist bir karakter kazandı. 20-25 bin kişi devrimci gençliğin anti-emperyalist sloganlarını atıyor, bu potansiyele boşa harcanmamış oluyordu.

Devrimci Gençlik İstanbul Üniversitesine polis gimesi ve üniversite özerkliğinin çiğnenmesi protesto etmek için üniversitelerde işgal eylemine girişti. Önce SBF'de başlayan işgal eylemi, bütün fakülte ve yüksekokullara yayılıyor, harekete damgasını vuran Devrimci Gençlik, eyleme anti-emperyalist bir nitelik kazandırıyor.

Devrimci Gençlik her eylemine, ister ekonomik isterse akademik olsun, anti-emperyalist karakter kazandırarak doğru bir kitle çizgisi izlediği gibi, gençliğin anti-emperyalist tepkilerini de açığa çıkartıyor, örgütlediği işgallerin amacı ve anti-emperyalist niteliği dağıtılan bildirilerde, propaganda ve ajitasyon konuşmalarıyla çevre halkına da götürlüyor.

İşgal eylemi, Di Tarih Coğrafya Fakültesinde yapılan genel bir forumla sokağa taşındı. "Biz emperyalizme ve faşiz-

me karşı kanımızın son damlasına, tüfeğimizin son mermisine kadar savaşacağız" diyerek antı içip, yürüyüşe geçen üç bin genç, yolda bir Amerikan arabasını tahrip ediyor, Sıhhiye'deki Amerikan İkmal Karargahı Tuslog'u basıyor.

Aynı şekilde Devrimci Gençlik köylülerle de anti-emperyalist gösteri, yürüyüş ve mitingler yapıyordu. Köylülerin toprak işgallerinde Devrimci Gençlik de yer alıyordu. Bu sürecin en önemli politik sonucu Devrimci Gençlik'in anti-emperyalist mücadele kitlelerini tüm halk kesimlerine taşıması, anti-emperyalist mücadeleyi ekonomik-demokratik mücadeleyle birleştirecek emperyalizme karşı tepkilerini açığa çıkartarak bu çizide haliken birleşik eylemliliğini örgütlemesiydi. Bugün ise emperyalizme karşı mücadelesinin savasla birlikte öne çıktığı süreçte, halkın birleşik eylemliliği yarattırma sorunu önemli bir sorun olarak karşımıza durdu. Göz önüne alındığında '65-71 anti-emperyalist mücadele geleneğinden alacağımız çok ders var.

DEVİRİMCİLER SİLAHLARINI 12 MART FAŞİZMİNE VE ARDINDAKI ABD

Halkların katili 6. Filo'nun yankilerini denize atmayla çizgiştirilen anti-emperyalist mücadele geleneği bugün de sürdürülüyor.

EMPERYALİZME ÇEVİRDİLER

Bu süreç 12 Mart faşizmi ile kesintiyi uğradı. 12 Mart sürecinde faşizmin baskı, terör ve pasif-kasyonuyla anti-emperyalist mücadelenin imesi ve kitleseilili devrimci güçlerin yeddiği darbelerle düştü. 1971-1972 sürecinde THKP ve TH-KO'nun eylemleri 12 Mart faşizminin tezahürüne, ABD emperyalizmi ve işbirliklerini yönelik bir politik tavrı ifadesi olmuştur. DEV-GENÇ, anti-emperyalist mücadele geleneğinin; somut koşullarda daha iyi kullanılarak fonksiyonları üstlenerek pratikçe gerçekleştirilirdi. THKP bu anlayışa, sürecin gerektirdiği şekilde 1971 Şubat'ında, Amerikan askeri malzeme deposu Tuslog'un Zincirlikuyu Merkezi, Tuslog'un Şişli Şubesi, Amerikan-Türk Dış Ticaret

Bankası'nın Elmadacı Şubesi, ABD Başkonsolosluğu, emperyalist Amerikan kuruluşu IBM'in Gümüşsuyu'ndaki merkezini bombalamış. Türk Ticaret Bankası'nın Erenköy Şubesi'nin günlük hasatları kamulaştırılmış. Ve harekatta kullanılan Amerikalı Subay A. Donald'ın arabası yakılarak imha edilmiştir. Coca-Cola, Peraja, Elvan, Mercedes Benz, Otosan fabrikası, Akbank ve daha pek çok şirket ve teğekküllün hissedar sahipleri olan Kadir Has, Mete Has, Adanalı büyük toprak ağası Talip Aksoy'un günlük hasatları kamulaştırılmış. Sıyozmin ajanı Efraim Elrom'un cezalandırılması, devleti sarsacak boyutlarda siyasal sonuçlar ortaya çıkardı. 12 Mart faşizminin maskesinin düşürülmesinde, gerçek yüzünün gösterilmesinde önemli bir adım oldu.

DEVİRİMCİLER KÖKLERİ DEV-GENÇTEN GELEN ANTI-EMPERYALİST GELENEĞİ SÜRDÜRÜDLER

12 Mart sonrası süreç, '65-71 sürecinden farklı gelişti. Devleti arkasına alan sivil faşist güçlerin terörü, devrimci mücadelenin ve halkın karşısına çıktı. Sınıfsal yön ve buna bağlı olarak da anti-faşist mücadele öne çıktı. 1975-80 sürecinde sivil faşist terör yanında, giderek devlet terörünün skaynetimlerle aracılığıyla ağırlığı arttı, faşist güçlerle devrimci-ilerici halk güçlerinin çatışması derinleşti. Bu noktada, bağımsızlık mücadelesi ve çetkisinin ulusal yönü anti-faşist mücadeleye bağlı ve o geliştiği oranda gelişti.

Devrimci Sol Güçler bu süreçte faşizme karşı mücadeleyi örgütlerken, aynı zamanda anti-emperyalist ve enternasyonal görevleri yerine getirecek bir eylem çizgisi izlediler. Devrimci Sol Güçler bu eylem çizgisiyle, kökleri DEV-GENÇ'ten gelen anti-emperyalist geleneğin mirası üzerinde yükseliyor ve onu zenginleştiriyordu. Anti-emperyalist bincini yaygınlaşması ve kökleşmesiyle birlikte, mücadelenin doğrudan devlet ve emperyalizmi hedefler duruma gelmesi, anti-faşist eylemleri tamamlamaya ve faşizme CIA, kontrgerilla ve emperyalizmin organik başgini gösterecek şekilde, daha doğrusu onun bir parçası olarak, yaşanan süreçte yitmiş anti-emperyalist eylemleri gündeme getirdi.

1974'te İstanbul Yüksek Öğrenim Kütür Derneğinin (HYÖKD) NATO'ya karşı kampanyası, Devrimci Gençliğin 12 Mart'tan sonraki en büyük anti-emperyal-

ist çıkışıydı. Bu kampanyada İstanbul sokakları on binlerce afişle donatıldı. "NATO'ya Hayır", "NATO Emperyalizmin Saldırgan Gücüdür", "Halkların Baş Düşmanı ABD Emperyalizmi Ülkemizden Defol" sloganları gençliğin anti-emperyalist sesi ni ifade ediyordu. DEV-GENÇ'in anti-emperyalist geleneği devam ettiriliyordu.

1977 Nisan'ında, Şil'de CIA'nın desteğinde Allende'yı devirerek kanlı bir diktatörlük kuran Pinochet faşizminin işkencelerle iktidarı Esmeralda isimli gemisinin İstanbul'a gelmesine karşı tavrı alındı. Geminin girişini protesto etmek için yapılan kitlese bir gösteri Şil Konsolosluğu'nun tahrip edilmesiydi tamamlandı.

1977 Haziran'ında Hollanda, sömürge çıkarlarına karşı mücadeleyi eden Molukali gerillaları topluca kettildi. Yeri geldi mi demokrasiyi, özgürlüğü cildinden düşürmeyen bu tip Batı Avrupa ülkelerinin halklarına yönelik Esmeralda protestosu etmek için, Hollanda'nın İstanbul Başkonsolosluğu önünde bir gösteri yapılarak konsolosluk atılan patlayıcı ile tahrip edildi.

1978 Haziran'ında Batı Sahra halkının kurtuluş mücadelesini yürüten Polisario'ya Fransız uçakları saldırı düzenledi. Batı Sahra halkına ölüm yağdırdı. Batı Sahra halkıyla Polisario ile dayanışma amacıyla emperyalizmin saldırılarına teşhir etmek için Devrimci Sol Güçler, Fransa'nın İstanbul Konsolosluğu önünde kitlese gösteri düzenliyor ve Konsoloslugu bombalıyor.

1978 Ağustos'unda faşist Şah rejiminin direnen İran halkına, giderek baskı ve terörü artırması karşısında duyarsız kalmıyordu. Bu baskı ve terörü protesto edecek ve İran halkının mücadelesine destek olacak şekilde İran Konsolosluğu önünde kitlese gösteri düzenlenip Şah'ın maketi yakılarak, aynı gün Habire'deki İran Hava Yolları bürosu bombalanarak tahrip ediliyordu.

1977 Eylülünde NATO'nun ülkemizde gerçekleştirdiği tatbikatlar için Boğaz'da demirlenen ABD savaş gemilerinin protesto amaçlı kampanyaya başlatıldı. Kampanya boyunca bildiriler, afişler emperyalizme ve NATO'ya karşı yazılmaları donatıldı. Karaya çıkan bir kısım ABD askeri denize atıldı ve dövüldü. Onlara kitlese gösteri yapıldı. Amerikan bayrakları yakıldı. İTÜ Maden Fakültesi Devrimci Gençlik tarafından işgal edildi. Anti-emperyalizmi lanetleyen Dolmabahçe'ye

kadar yüründü ve burada yapılan konuşmalarla gençlerin emperyalizme karşı sesi yükseldi.

1977 Kasım'ında Mogadışu Havaalanı'na baskın yaparak İli Filistin gerillayı katleden Alman emperyalizmini protesto etmek için İstanbul'daki Alman Kültür Merkezi, önünde yapılan kitlesel bir gösteriden sonra patlayıcı madde ile tahrip edildi.

1978 Kasım'ında Belçika, Kongo'da özgürlük mücadelesini yürüten Katanga gerillalarına saldırı, halkı katletti. Buna karşı Devrimci Sol Güçler Belçika'nın İstanbul Konsolosluğu önünde gösteri düzenliyor ve konsolosluğu bombalıyorlardı.

1978 Kasım'ında ABD, İsrail ve Mısır, aralarında imzaladıkları Camp David Anlaşmasıyla Filistin direnişini yok etmek istiyorlardı. Ortadoğu'da Amerikan baskısı hedefleyen ve Filistin mücadelesini devre dışı bırakmayı amaçlayan bu anlaşmayı protesto için yaygın gösteriler yapıldı. Aynı gününde ABD, İsrail ve Mısır konsolosluğuna önünde kitlesel gösteriler düzenlendi. Filistin halkına destek veren konuşmaların sonra bu ülkelerin bayrakları yakıldı. Aynı gece ABD, İsrail, Mısır'ın İstanbul konsolosluğuna patlayıcı madde atıldı.

1978 Aralık ayında ABD emperyalizminin faaliyetleri göçüklere durduruldu. Üslerin, silah ambargosunun kalkmasıyla birlikte, Ecevit hükümeti tarafından verilen açılması gündeme geldi. ABD emperyalizminin İsrail devralması ve üslerine asker, teçhizat sevk etmesi, halklara kar-

şı karşı çıkan ve uygulamayacağına söyleyerek ıktıdar olan, sözde bağımsızlık Ecevit hükümeti, emperyalizmle bağlan kesip atma gibi bir anlayışa sahip olmadı. İnciden, IMF'ye kucak açtı. 1978 Mart ve 1979 Haziran aylarında uygulamaya konan IMF "istisna programlarıyla emekçilerin ücretleri dondurulurken, halkın kullandığı tüm temel mallara peş peşe yapılan zamlar, daha da yoksullaşmaya yol açtı. Buna karşı Devrimci Sol Güçler CHP'nin "sol" değil, kapitalist olduğunu, ülkenin dışı bağımlı olduğunu, pahalı ve işsizlik sorunlusunun emperyalizm, tekeli sermaye ve bir avuç sömürücü olduğunu halkla gösterdiler. "IMF'nin Yönettiği Değil, Bağımsız Türkiye" şiarı etrafında örgütlenen kampanya sürecinde emperyalizme, emperyalizme ve işbirlikçi tekelere yönelik eylemler gerçekleştirildi. Duvar yazılamaları yapıldı. Bomba-bombasız pankartlar asıldı. Yüz binlerce tıktı, eli ilan dağıtıldı ve yuların yapıldı. Çöküşü şiddetlenen Ünlevar (Sana yağı bu, şirkinler uluslararası tekel) ve Migros'a yönelik kamusal eylemler gerçekleştirildi. Bu şirkinler malları sen bilmek de olsa yoksul halkı dağıtıldı.

Emperyalist tekelin temsilcilerine ve işbirlikçilerine alt 6 girket basıldı, personele hiçbir zarar vermeden bürler tahrip edildi ve duvarlarına emperyalist sömürücü protesto eden yazılar yazıldı, pencereleklerin pankartları sallandırıyordu. Daha sonra gündeme gelen ve ülkeyin on yılık kaderine hükmedecek

Devrimciler emperyalist savaşla birlikte ABD emperyalizmine ve işbirlikçi ıktıdarı karşı anti-emperyalist mücadele geleneklerinin mirasçısı olduklarını gösterdiler.

şı-emperyalist mücadeleyi, anti-faşist mücadeleleri yanında duran ıttırmıyordu.

12 Eylül pasiflikasyon ve depolitasyon süreci aşkışın bir mücadele çizgisi uygulamak için süreci örgütlediği oranda mücadele eden Devrimci Sol Güçler, olgıların "yok ettik" sözlerine rağmen anti-emperyalist mücadeleyi gelenekleri'n 80 sonrası dönemde de sürdürdüler. ABD emperyalizminin Libya'ya bombalaması ve halklara karşı haydutluğu girişimi karşısında Devrimci Sol Güçler, ABD emperyalizmine karşı Libya halkının yanında yer aldılar. Yaygın pankartlamalarla, ABD emperyalizmi karşı düşman yüzünü teşhir eden çalışmalar yapıldı. Bir Amerikan bankası bombalandı.

1987'de Filistin Intifadası'yla birlikte, Devrimci Sol Güçler, Filistin halonun mücadelesini desteklemeye geleneklerini gıttırlar... İsrail'in yemleri ve katliamları her seferinde eylemlere lanetlediler, İstanbul ve Ankara'da yaygın pankartlamalar yapıldı, 80 sonrası ilk militanca kitle gösterilerinden bir Sultanzahmette Filistin dayışması için gerçekleştirildi. Yine ABD emperyalizminin Panama'yı işgalı karşısında tavırsız kalmadılar. Yaygın kitle gösterileri ve pankartlamaları yapıldı. Bu eylemler ABD konsolosluğu önünde yapılan kitlesel bir protesto gösterisiyle sonuçlandı.

ABD'nin askı gelen 6. Flotusa'nın DEV-GENÇ geleneği sürdürülerek tavır alınyor, ABD'li asker ve subaylar, iznibat ve polis güvenciliği olmadan İstanbul'da dolayışarak, Amerikan emperyalizmine karşı İstanbul duvarları yazılar ve afişlerle dolduruluyor, halkın emperyalist bilinci geliştiriliyor.

DEVİRMİCİLER EMPERYALİST SAVAŞLA BİRLİKTE BÜTÜN OKLARINI EMPERYALİZME VE İŞBİRLİKÇİ İKTİDARA ÇEVİRDİLER ABD emperyalizmi geleneği zenginleştirerek bugünlere taşıyan devrimciler, yurtseverler, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da başlatıldığı savaşla birlikte bütün oklarını emperyalizme ve emperyalist savaşla açtıkları destek veren işbirlikçi ıktıdarları çevirdiler. Bugün Körfez'de emperyalizmin kendi hegemonyasını işin savaşla dayattığı barış planı karşısında halklar duruyor. Emperyalizmin yalacaladığı zannederek bütün gücünü yitirdiği bu tarihsel moment, savaş sürecinin ilerleyişine karşın, halkların direnme gücünü an-

tı-emperyalist öfke ve nefrette toplayarak devrimci tarzda tersine çevrilebilecek bir momente dönüşebilir. Bu olaak emperyalizmi daha bugünden tedirginliğe ve geleceğin tam olarak kestirememenin sıkıntısına götürüyor.

Ülkemiz halkları, emperyalist savaşın Ortadoğu halklarına ve kendilerine daha bugünden getirdiklerini yakından biliyor. Emperyalist savaşla ve emperyalizmin bölgeye getirmeye çalıştığı barışa ve ülkemizdeki askeri üslerin emperyalistlerin eline teslim edilecek halklara karşı kullanılması karşı oluyor. Bugün halklarımızın geçmiş anti-emperyalist mücadele geleneği geliyor. Bugün demokrat ve yurtseverler, bütün gücleriyle halkların bu tepkilerini köklü ve yaygın bir anti-emperyalist bilince dönüştürüyor, örgütleyerek, emperyalizmin Ortadoğu'daki hegemonya savaşına karşı halkların yanında bir güç olarak beliriyor. Emperyalist savaş yüzü hızla sürerken ve ülkemizdeki ABD üslerinden Irak bombalandıkça, İli anlaşmaları kulan ve sözde Genelkurmay'ın denetiminde olan üslerin ülkemize ve halkımıza neler getirdiği açık görülebiliyor. Yıllardır devrimciler, yurtseverler sokaklarda, meydanlarda "Bağımsız Türkiye'yi istedikler. Emperyalizmin saldırı gücü NATO'da kaldıkça, İli anlaşmalarla bağımlı üsler var oldukça, ekonomimizin İli IMF patronlarının elinde oldukça ülkemizin hiçbir zaman bağımsız olmayacağını haykırıyor duruldu. Bunun için ağır bedeller ödemek zorunda kaldılar. NATO'ya ve üslere karşı olarak, "İli anlaşmaları yırtılın" diyenler, yeni-sömürgecilik ve bağımlılık ilişkilerinin geliştiği tüm siyasi ıktıdarlara baskılarla maruz kaldılar. İşkencelere çekildiler, zindanlara atıldılar, sokaklarda kurşunlandılar. Bağımsızlık yarabğın, 30 yıldır mücadeleleriyle köklü bir anti-emperyalist gelenek taşıyan devrimci ve yurtseverler onunla geliyor. Artık Türkiye halkları kinn getirmişler. Türkiye'den yeni daha oluyorum, emperyalist savaşla birlikte çok daha yakından görüyor. Devrimciler, şimdiki her zamankinden daha fazla anti-emperyalizmi bağrını yükselte kalsınlar, anti-emperyalist bilinci geliştirilmelidir.

Vietnam başkışa Commün'ın arabasının ÖDÜ'DE yakılması 1965-71 dönemi bağımsızlık mücadelesinin başkışa şingellerinden biri oldu.

şı dışmanca faaliyetlerinin sürmesi demek. Buna karşı anti-emperyalist tepkiler yaygınlaştırmalıydı. Üslerin işlevleri halka -konu güncelleşmişken- gösterilmeliydi. Üslerin açılması karşı yaygın pullama ve bildirici dağıtımıyla kampanya başlatıldı. Kitlesel gösterilerle birlikte devrimci şiddet eylemleri gündeme getirildi. Pan-Am'in İstanbul'daki bürosunun önü, yola lastik yapıldı kapatıldı, gösteri sırasında büro tapıldı, patlayıcı madde ile tahrip edildi. Daha sonraki günlerde, ABD kültür atösterinin arabasının önü bir grup gösterici tarafından kesilip, atöze arabadan indirildikinden sonra araç kurşunları bombalanarak tahrip edildi, çevreye anti-emperyalist çekit bildiriler dağıtıldı.

Ülkemiz ekonomik olarak da kescake olan emperyalizmin, yeni-sömürgeçilik üzerindeki ekonomik ve politik eğerlenliği pekiştirilmeli IMF ve Dünya Bankası da Devrimci Sol Güçlerin anti-emperyalist hedefleri arasında yer almalı. IMF programlarına

olan "IMF program", 24 Ocak kararlarına karşı "zaman" protestosu etme ve kepen kapatma" eylemlerini içine kampanyaları başlatıldı. Bu kampanyanın dook notkansı esnafın kepen kapatma eylemleri oluştuyordu. Günlere yürütülen propaganda ve atıştasyon sonucu, esnaf 24 Ocak kararlarını, zaman protestosu ederek hemen tüm İstanbul'da kepenlerini indiriyor. Bu kampanya sürecinin en dikat çekici eylemlerinden biri de, 6 Migros kampanyasına el konularak kamyoncuları yeeceklerin yoksul halka dağıtılmaydı.

12 Eylül 1980'den iki gün önce Trakya'da başlayan NATO Anvı Express 80 askeri tabiatına karşı bir hafta sürsüre protesto kampanyası başlatıldı. Fakat 12 Eylül askeri darbesinin gelişmeye kampanya yürütüldü. İki gün boyunca on binlerce bildiri ve eli dağıtıldı, 11 Eylül'dü nöddüler, emperyalizmi teşhir eden yüzlerce bomba-bombasız pankartla donatıldı. Yarım kalmasına rağmen, an-

EMEĞİN BAYRAĞI SESSİZLİĞİ BOZDU:

"ARNAVUTLUK GORBAÇOV YOLUNDA"

Dünyada yaşanan önemli tarihsel gelişmeler, devrim, karşı-devrim ya da diğer siyasal gerçekler toplumsal, subjektivizmle, "üçüncü öngörüler" ya da sadece dış etkenler açıklanamazlar. Eğer yalnızca sadece bugünü "kurup", olumsuzluklara yüz açan siyasal-tarihsel nedenleri ve bugüne kadar yapılan değerlendirmeler hataların ortbas etmek niyeti taşıyorlarsa, geçmiş Arnavutluk Emek Partisi (AEP) yandaşların bundan böyle daha gerçekçi bir yaklaşım göstermeleri gerekmektedir.

Arnavutluk'taki son gelişmelerin, AEP'nin oportünist politikalarında ısrarlı olması durumunda, yakın gelecekte kapitalist restorasyon sürecine girilmesiyle sonuçlanacağına daha önce yazılmıştı. Bu tespitlerimiz ve sözlerimiz üzerine de, on yıllarca AEP'nin peşinde ömür tüketmiş dostlarımızın şüphelerini üstününe yazmıştı. Ve "... sosyalizmin yaşayan tek örneği Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne onaylı ve subjektif yanlışlaşma suçlanmıştı. Neler söylemişlerdik ki?

Örneğin Emeğin Bayrağı, Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler Birliği'nde kapitalist restorasyon süreci üzerine söylediklerimiz hemen hiçbir yerde somut olarak değinilmemiş; AEP'nin oportünist politikaları Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC)'ni de sosyal-reformist gerçeklik dışıysan igrine keşkeçliyi söylediklerimiz, hemen sanırım yarıya geçerek, doylay-dolaylar yanılmıştır. Arnavutluk'u eleştirenler "Türkiye solo Arnavutluk ve AEP konusunda 'üçüncü beklentiler içerisinde' denilebilir karışmışlardır.

"Revizyonizm çöküşü, emperyalist ve revizyonist barış, uyum ve tek dünya görevleklerine, sosyalizm adına konuşan dünya ve Arnavutluk 'solcuları da sürükledi. Hay beraber Arnavutluk'ta da aynı şeyler olacak. 'üçüncü öngörüsünün' gerçekleşmesini beklemeye koyulduk." (Emperyalist kompoları karşı sosyalist Arnavutluk'u savunmalı, Başyazi, Emeğin Bayrağı, Sayı: 28, Ağustos 1990) (abç)

1990 yılının Arnavutluk sosyalizmi, AEP'ye Arnavutluk için sınırlı ve emekli haline "üçüncü" getirdiği açık. Ama bu üçüncüye gerek sorulsun, Arnavutluk'u adını adını bugünkü geri düşüş sürecine sokan AEP'nin on yıllarca dayanan oportünist, yalıt, dünya sosyalist ve devrimi gücüne güvenmeyen, tutarsız, ilkesiz politikalarıdır. Arnavutluk ülke içindeki karşı-devrimci dinamikleri gömen, bugünkü süreci açıklama kalıplarına; Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde esen kapitalist rüzgarları hataların, olumsuzlukları, geri dönüş sürecinin tek başlangıç noktası olduğunu göstermeye çalışmış ise gerçekçi değildi. Böyle bir yaklaşım, bilimsel ve tarihsel bir bakış açıyla iç dinamiklerin yerlerini belirlenmesini reddeder, arkadaşlar açısından yanlış olur.

ASHC ve AEP Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini sapık kaldıkları, devrimci bir yenilenme sağladıkları ölüde bu etkilerle karşı koyabilecek bir dinamizm de yaratılabileirdi. Ama Arnavutluk kendine güvensiz tavırları bugüne kadar böylesi bir yaklaşımın uzak kalıdır. Sorun arkadaşların yaptığı gibi, bir Ramiz Alia sorunu da değildir. Önderlerin tavırlarının önemi ve bazı durumlarda çok etkileyici bir güce sahip olmasına rağmen, bu böyledir. Arnavutluk'taki süreç, RAlia'dan çok önce başlayan yanlışlaşım birike birike bugüne taşınması ve bugün "uygun" iç ve dış ortamına kavuşmasıyla birlikte ortaya çıkmasının bir sonucudur.

Şunu da açıkça söyleyelim ki, bugün gelişen aşamada Arnavutluk üzerine bizim söylediklerimiz tarihin doğrulanması, bizi zerre kadar sevindirmiyor, aksine diğer sosyalist ülkelerde olduğu kadar üzüyor. Daha önceki yazılmıştı Arnavutluk'ta yaşanan gerçeklerin tahlihi ni yapıptın kanun "Üzülerek söylüyoruz ki, Arnavutluk da bu yanlış politikalarında ısrar ederse çok kısa bir süre sonra Doğu Avrupa ülkelerinden pek farkı olmayacak" biçiminde, bunu ifade eden uyarılar yapılmıştı, o gün taşıdığımız kaygılar, Emeğin Bayrağı'ndan arkadaşların bugün hala bir gözü kapalı AEP'çiliğinden daha değildiler. Arnavutluk'un kapitalist bir restorasyon sürecine girmiş olduğunu bugün artık Emeğin Bayrağı'nın görmüş olmasını, bir gözünü apmak, AEP'nin temel çizgisi konusundaki oportünist yanlışlaşım görmesini de bir gözünü hala kapalı tutmak olarak ifade edebiliriz. Dostlar aç söyler ve zamanında uyarı, yanlış yapmasını böylece bir parça da olsa önlemeye çalışır. Gözü kapalı yapıldan ise uyanı bile yapamaz... Arnavutluk'ta sosyalist çizgiyi -eksis ve yanlışları, sapma görüşlerini de olsa- tekrar kaldır yapmanın koşulları, yolları, artık sosyalist yasalık ve hukuk dışı taşınmış, süreç ortaya gelmiştir. Bugün süreç, ıktıdan artık, sosyalizme açık biçimde haket eden karşı-devrimci kapitalist restorasyoncular ancak zora devirmek yeniden ele geçirebilir noktaya getirmişti. D. Avrupa'daki buna endeneyen sonra ise Arnavutluk bunu yapamayabilir, sizler de bugüne kadar beklemeyebilirsiniz arkadaşlar...

Emeğin Bayrağı, 18 Ocak-1 Şubat 1991 tarihli 35. sayısında "Arnavutluk'taki Son Gelişmeler Üzerine Öndüncülerimiz" ni yazdı ve AEP'nin kapitalist restorasyoncu yinediğini söyledi. AEP tarafından ephehde sessizliği iç bozan bu arkadaşlar oldu. Bu adının önemi ve zor olduğunu, kolay açıklanmayacağına biliyoruz. Yılları AEP'çiliği ile ters ve olumsuz bir karar alarak kapitalist restorasyoncu savunulması siyasal olarak çok olumsuz getireceğinden, beklemiyoruz, geçme ise yıllarca uzanan AEP'çilikleri nedeniyle "doğal" karışmışlardır, karışılabilirler! EB'nin "sessizliği" bozması önemli, çünkü, alınacak olan tavır boyunca sadece siyasal değil ahlakı bir yan da taşıyor (isterseniz vicdani deyin). Ama arkadaşlar hala di-

ğer "gözlerini açmış" değiller, öndüncülerinden ilk anda bu anlaşıyor.

Dün Doğu Avrupa'da Sovyetler Birliği'nde benzer gelişmeler bu denli sonuğlarına ortaya çıkmazdan önce, bu ülkelere "sosyal emperyalist", "sosyal faşist" diyen EB'nin, revizyonizmin Marksizm-Leninizme ihanet ederek sosyalizmi 1989'da karşı-devrimci girişimlerle, darbelerle, ayaklanmalarla kapitalizmin restorasyonuna kadar getirmesiyle birlikte, Arnavutluk'un da geldiği noktaya bakarak "Ne olursa olsun AEP doğru yapı" demekleri, ideolojik bir bağlamların da ötesinde bir "bağlık" olurdu... Böyle davranmaları gerçeği genel çerçevede teslim etmeleri doğru, cesareti bir tavırdır ama yeter-sizdir. Adınlar kusur ve ırkçardır.

"Şimdi Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin tüm kazanımları, kapitalist restorasyoncu tehdidi altında bulunuyor. İlk üç hafta AEP'nin Kasım 1986'da yapılan 9. Kongresi'ne Ramiz Alia'nın sunduğu raporda ortaya çıkan ve daha sonra aynı kişinin Arnavutluk Demokrasit Cephesi'nin Haziran 1989'da yapılan 6. Kongresi'nde, AEP merkez Komitesi'nin 1989 ve 1990 yıllarında gerçekleştirilen 8., 9., 10., 11. ve 12. Plenumları'nda söze üle yaşamının demokratikleşmesini, ekonominin daha la rasyonel ve verimli hale getirilmesi ve ASHC'nin dış politikasını'nin değişen koşullara uyarlanması vb. için önderliği geçti önlere henden anlamını bulan revizyonist çizgi; 1990 Aralık'ında ve 1991 Ocak'ında partinin önder rolünü, onun üle yaşamına ve kitle örgütlerine üle gösterme hak ve yükümlülüklerinin yadsınmasına, çok partililiğin kabul edilmesi ve burjuva ve küçük burjuva partilerinin kurulmasını yolunun açılmasına, serbest pazar ekonomisi adı verilen kapitalizmin ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin kurulsmasına kadar varmış." (EB, sayı 35, ağyl(abç))

Bunlara AEP'nin Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK)'na katılma, Dünya Bankası ve IMF'den kredi isteme, AET'ye üyelik gibi yeni taleplerinin de eklendiği düşünülürse, durumun diğer ülkelerden hiç de geri kalır yanının olmadığı hemen anlaşılır. Sormak gerekıyor: 1986'dan beri ne devrimci arkadaşlar?

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin 1989 içindeki "sosyal emperyalizmi", "sosyal faşizmi" karşıt açıklayan EB, yaşananlar 1989 sonrasında "Kat, tekli bürökratik diktatörlükten, çok partili burjuva liberal sisteme geçiş" biçiminde bir teori uydurarak ızh etmeye çalışmış. Şimdi Arnavutluk'un 1991 sonrası durumu, Sovyetler Birliği ve diğerlerini geçmiş olduğu burjuva liberal sistemi aynı olduklarına, ya da ortaya çıktığına göre; Arnavutluk'un "Kızıl'dan, "Tek sosyalist"likten nasıl oluyor da bu

kadar kısa zaman içinde, çok büyük çaptaki değişimlerden "Burjuva liberal sisteme" geçtikleri sorusunu yanı, sanır arkadaşların kafasında net değildir. Bunun ise bir tek nedeni var Arnavutluk'u gerçekliği ile kavramak değil de, kendi gömük istediği gibi görmek ve göstermeye çalışmak geleneksel tavrıdır. Bu oportünist tutumların nasıl gözdeklendirildiği yekundaki satır aralarında vermektedir.

1990 Aralık-1991 Ocak'ına, EB'nin 35. sayısına kadar"... Proletaryanın ikidarda kalan son kalesi Kızıl Arnavutluk", "İdeallerimizin en somut görüncüsü olan Arnavutluk" gibi nitelermelerde bulunan arkadaşlar; kapitalist restorasyon sürecini bir den 1986 yılına kadar geri götürüyorlar. Bugüne değin, "Dünya komünist hareketi'nin tartışmaz önderleri olarak kabul edilen AEP ve "Ramiz Alia yoldaşın, AEP geleniğince çok da uygun bir tarzda ve aniden "revizyonizme Krucşev'i de soldakları restorasyoncu" olarak kabul edilen AEP'yi eleştirenler kitle göze bikan, olan "üçüncü yazıycısı" olarak niteleyen arkadaşlar, nedense bu tavırların içi tekme özeleştirilmeden Eylemlerimiz dışı olarak teyit ediyorlar. Ayrıca AEP çizgisinde Marksizm-Leninizmin sapmaları azmini olarak araştırmak niyetindeyken, 1986 değil, daha önceki gmetik şartlar. AEP'nin "sosyal-emperyalizmi" sapmasını sarılamasını ve daha önceki yazıp, enternasyonalizm ve sosyalist kuruculuk sürecine eğilmeyen, part içi mücadele geleniği ile almadan 1991 arkadaşlarımız imkarsızdır. Bunun yapabileceği için de yılları konuşarak, "konsols gibi davranma" türünden kişilikli politik yaklaşımlar bir kenara koymalsanız. Çünkü 1986 AEP Kongresi her şeyi açıklıyor, açıklamaz...

Daha önce kadar "İstanbul Arnavutluk Dayanışma Komitesi" kurucaları, EB'nin hemen her sayısında Arnavutluk'ta sosyalizmin nasıl mümkün ve "ideallerimizin en somut görüncüsü" olarak geliştiği üzerine tek kelime eleştiriz övgüler düzelsinler; dünyadaki pek çok devrim, tüm sosyalizm güçleri bir kalem darbesiyle ve on yıllarca "küçük burjuva devrimci-devimci-sosyalizm" diye ilan edecek ve küçümseyerek sosyalizm güçleri içindeki distaylasyonca; bugün de geçmişte bu dediklerini "unutarak" özeleştirilmedi verime gerçeklik olan Arnavutluk tarihini 1986 yılında kapitalist restorasyoncu ızleri keşkeçsiniz! Bu nasıl bir "sayış"tır? Geçmiş noktadan doğru taşıma rağmen bu kendinize, AEP'ye, ASHC'ye ve halkına karşı samimiyetizdir ve oportünist tutumunu devam ettirir. Marksist-Leninist tavrı, ASHC ve AEP konusunda önce cidi-

HALKİMİZ İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMASINI İSTİYOR

4. 2. 1991 günü Tabip Odası'nda yapılan basın toplantısında son günlerde artan "gözetimdeki ölümler" protesto edildi. Basın toplantısı öncesi, toplantıya katılanlar "işkence ölümleri" protesto etmek amacıyla gözlerine siyah, ağıtlarına, kırmızı bantlar taktılar. "Temsilî işkence" gösterisi sırasında, toplantıya katılanlar gözyaşlarını tutamazken, aynı zamanda "Hesabını soracağız." diyorlardı.

Basın toplantısına TAYAD Başkanı Gülten Şeşen, işkencece kâdilerden Birtan Altunbaş'ın dedesi Mehmet Altunbaş ve Ali Rıza Adoğan'ın babaannesi Elif Adoğan, DMO başkanı şehit düşen Ferit Eluygun'un annesi Fatma Eluygun ile, Hamdi Ağıloğlu annesi Fatma Aygül konuşmacı olarak katıldılar.

Gülten Şeşen yaptığı açıklamada, son birkaç ay içinde İdris Can, Haydar Arman, Kasım Aras, İhsan Başboğa, İbra-

him Ateş, Birtan Altunbaş ve Ali Rıza Adoğan'ın gözetimdeki yaşamlarını yitirdiklerini, mahkemeye bile çıkarılmadıklarını, Türkiye'de insanlara yaşam hakkı tanımaz olduğunu, 12 Eylül'e yaşamaya alıştığımız böyle bir sürecin bugün tekrar gündeme geldiğini belirtti.

Daha sonra söz alan Mehmet Altunbaş, Elif Adoğan, Fatma Aygül ve Sanîye Eluygun evlatlarının özgürlük kavgası uğruna yaşamlarını yitirdiklerini ve onlara gurur duyduklarını açıkladılar. Fatma Aygül "İşçi, köylü, şehit herkesin el ele verip mücadele etmesi gerektiği ve bu uğurda gerekirse canları pahasına evlatlarını hesabını soracakları" söyledi ve son olarak "Bir gün ölür bir gün doğacak. O günün bizim güneşimiz olacak" diyerek konuşmasını bitiriyordu. Zonguldak Devrimi Mücadelede Maden İşçilerinden gelen mesaj okunduktan sonra konuşma karşılıklı.

di bir özleştiril vermenizi ve bunda yürekli davranışlar gerektiriyor. Eğer EB, bugüne kadar Amavutluk üzerine yazıp çizdikleriyle Türkiye soluğu yanlış bilgilendirdiğini görmezse ve bunu açıklamazsa, bugün gelinen aşamada kapitalist restorasyon nedenleri üzerine söyleyecekleri konusunda kişileri inandırmayacaktır. Çünkü bu nedenleri açıklarken, geçmişte Amavutluk'un sandığı kadar "kızıl"

Bir başka ülke KP'si "kardes de olsa" AEP'çi Türkiye soluğun yaptığı gibi körü körüne izlenmez. Her parti, örgüt, hareket hatta dergi çevresi kendi ülke toprakları üzerinde siyaset yapar, yapmalıdır. Kendi halkın, kendi ülke gerçeklerinin kendi devrimin sorunlarının içerisinde siyaset yapar ve kendi halkına dayanır. Bir gün yarın yokta bırakılmamanın garantisini herkesin "kendi Marksist-Leninist sandayesinde olmalıdır." Bu ne entorsiyonizmi dışlar, ne de kardeşliği... Bu gerçekçi davranmaktan için, arkadaşlarımız -özellikleştirdikleri- Romanya'da Gueşkesulan lanetlerken, İlescu gibi karşı-devrimcilerin ötek tarihatalarına saygı göstermek gibi pek vahit hatırlanma düğmekten kurtulamaz. Bunun için önce siyasi olarak bağımız bir kafaya sahip olmak gerekir. Ve Amavutluk kapitalist restorasyon sürecinin arkadaşlarına en büyük "ders'i" bu olmalıdır.

AEP konusunda arkadaşlarımız yanıtlan tarihse hatırlardan başlıcası burada yat-

Devrimi Mücadelede Avukatlar adına söz alan Av. Zerrin San, 12 Eylül sonrası her yerin işkence merkezi olarak kullanıldığını, hala kullanılmaya devam edildiğini, 12 Eylül sürecinde gözaltına alınanların bir mevsimi (90 gün) şubelerce geçirdiklerini, bugün de gözetim süresini 45 güne çıkarılmak isteniyorlar. Söylenerek kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çalışıyor.

18 demokratik etik örgütü adına yapılan açıklamada, halkımız "Yeni bir dünya düzeni" yaratılma iddiasıyla susturulmak, ezileştirilmek istendiği, insanın en doğayla yaşamı haklarına açılması demokratik oyunuyla gözlemek isteyen bir savaş, yaşandığı, keyfi gözaltılar olduğu, işkenceci sorulmuş ve işkence altında ölümlerin sık tekrarlandığı, arama bahanesiyle evlerin kapıları kırıldı, demerlemlerle kapatıldığı vurgulandı. "Daha çok sakat, gözetim, işkence ölümleri istemiyorsak bu tabloyu yaratana karşı mücadele et-

meliyiz. Sesimizi yükseltmeliyiz." denildi. Su anda gözaltında bulunan Ercan Sarıboğa, Necda Şimşek, İbrahim Kara, Metin Güngör ile, Güler Aslan, Salih Arıç, Ali Ekber... Fahrettin... Yaşar... Kemal... 'nın yaşamlarından endişe edildiği ve keyfi gözaltılara son verilmesi gerektiği açıklandı.

Devrimi Mücadelede Kamu Çalışmaları gözetimdeki ölümleri protesto etmek için bir günlük, HO-DETLERİ ise 5 günlük açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

(*) EB, dünyadaki tüm anti-ABD eylemleri sayıyor. Türkiye'deki Devrimi SO Güçleri eylemlerinin birkaçı öylesine sayıyor ve birçoğunu es geçiyor. Bunları yaparken de Devrimi SO Güçler adına hiç armıyor. Dünya örneğinde objektif olmaya çalışan EB, Türkiye ve Devrimi SO Güçlere geldiğinde, burjuva basını kadar bile nesnel davranmayıp ve demokrat olamıyor.

16. 2. 1991 günü SULKAD'lar yoğunlaşan işkence ve baskıların protesto etmek için güv ve ağızlarını bantlayarak basın toplantısı yapıyorlar. En son defterlerini incelemek bahanesiyle siyasi polisler, demerlemler masası polisleri ve jandarmaları birlikte demerlemlere baskın düzenlediklerini, demerlemler kurullarından iki kişiyle birlikte 5 misafir arkadaşlarını gözaltına aldıklarını, iki gün boyunca gözaltında işkenceye tabi tuttuklarını açıklıyorlar. 26 Şubat günü de UM-DETLER, SKDD'ler, KDD'ler, KAR-DETLER Ümraniye BEP binasında TAYAD üzerindeki baskıların kaldırılması ve işkenceci ölümleri protesto için bir günlük AG yapıyorlar.

maklardı. Oysa AEP, tüm keskin lafların yanında, D. AEP'te da esen Gorbacovculuğa sempatiyle baktığını üstü kapalı olarak da ustaca belirtmiştir. Bunu görmek anlamak için tek bir şey gerektiriyor: AEP'nin söylediği her şeyi gözü kapalı "doğru ve Marksist-Leninist" olarak kabul etmeden önce bağımız, nesnel bir perspektife olgulara yaklaştırmak... AEP yetkileri şöyle diyor:

"Siyasal çöçülük burjuva toplumunun tipik özelliğidir ve değişik grupların, katmanların ve sınıfların varlığına ta kendisine karşı düşer. (...) Sosyalizm yaşam dolu bir dündür. O bunların tanımaz ve Ramiz Ala'yı yoldanışan idare ettiği gibi kapitalist düzenin reformları ya da mekanizmalar ödün almaya gerek duymaz." (Albania Today-Bugünkü Amavutluk, Temmuz-Ağustos 1989, Aktaran E. B. Mart 1990)

Bugün siyasi çöçülüğe dayalı bir "sistem" geçmişinde Amavutluk'ta hangi sınıf, katman ve gruplar vardır? Bunu belli Amavutluk "soyuzları" "uzman"ı arkadaşlar söyleyler... Bugün Amavutluk'un seçtiği "demokrasi"nin niteliğini tayini de AEP yöneticilerinin kendi ağdından aktaralım:

"Amacı açık. Onlar doğu Avrupa'da olanları Amavutluk'ta da gerçekleştirmiş oluyorlar. Onlar ağalar ve beylerin düzeninin bası ve sömürüsünün tekrar kurul-

ması umuduyla hareket ediyorlar. Onları Amavutluk'taki kurmak istedikleri 'demokrasi' budur." (AEP MK Sekreteri ve Halk Asamblesi Değişik Komisyonu Başkanı Foto Cami, Tiran, 15. 1. 1990, Aktaran, EB, syf. 13, Mart 1990)

Bu söylemlere Ramiz Ala'nın söylediklerinde de eklersek, AEP yöneticilerinin işiyüklemlerini daha iyi anlamız oluruz.

"Halkımız uzun savaşta ve hayatını verdiği ükremiz, her zaman yıkılmaz bir kale olarak direnmiştir ve direnecektir. Biran düşmanların ellerinden geldikçene havasınlar, bizim kervanımız (komünizme kadar -bn-) yürüyecektir." (R. Ala, 15. 11. 1990, Tiran, Aktaran, EB, Mart 1990)

Yetkililerin böyleci açıklamalar yaptığı bir partide kim inanmaz? Kim bu sözlerden en küçük bir kuşkuyla kapılabılır? (Elbette Tiran'ın her söylediğini Türkiye çevrem ve doğrudan doğruya izlemekte yetinen EB gibiler değiller) Eğer bu arkadaşlar yıllar önce değil, en azından kapitalist restorasyon ve gerici rüzgarların D. Avrupa'yı saldırdığı günlerde, Amavutluk'un etrafındaki bu gerici yıkıcı propaganda ve emperyalist kuşatma-bombardmanın açığı açtığı koşullarda olsun AEP yöneticilerinin söylediklerini birer dikkat etselerdi; R. Ala'nın aynı tarihli söz sözlerinden bir şeyler anlardılar ve 1991 Ocak'ın beklemeyezdi:

"... Bireyin kendi kişiliğini geliştirmesi ve toplumun kendisinin ve sosyalist anlayışın yarınla davranışlarını, denemiş sosyalist demokrasisinin geliştirilmesi doğrultusunda adımlar atmaya özendirmektedir." (Burada Ala'yı özendiren D. Avrupa'daki gelişmelerdir, kapitalist restorasyon... -bn-) (Amavutluk Demokratik Cephesi 6. Kongresi'ne yolladığı mesaj, Aktaran: EB, Mart 1990)

Ya da daha önceden çok daha açık bir biçimde ifade edildiği gibi:

"Amavutluk'u Stalinizmin son kalesi olarak tanımlıyoruz. Oysa biz burada tamamen kendi sistemimizi uyguluyoruz, Stalinizmi değil." (Petrek Popov, ASHC Değişik Bakanlık Sözcüsü; Ocak 1990)

Evet, Ala'nın geliştirdiği "demokrasi", yurkanda Foto Cami'nin tanımlı yaptığı burjuva demokrasiye kadar varmadı, ya da varlınında daha yapılabilecek olan en acil şey EB'nin açık olarak yazdığı gibi, silahlı işçilerin, Amavutluk emekçilerinin ve halk ordusunun idkicare et ki yorarak, Amavutluk'u bu sefer E. Hoca'nın da yanlışlarından anındırılmış, Marksist-Leninist bir başkısı sosyalist yolu sokmak olmalıdır. Arkadaşlarımız yapması gereken işe açık: "Özünüclerini" Marksist-Leninist bir temelde ve bağımız bir kafayla değiştirmek... *

TAYAD YÖNETİCİLERİNİN SÜRESİZ AÇLIK GREVİ GENİŞ DESTEKLERLE SÜRÜYOR

TAYAD Yönetim Kurulu üyelerinin 14. 2. 1991 tarihinde başlattığı açlık grevi, TAYAD'lı ailelerin ve Devrimci Mücadelede Avukatlar, Devrimci Mücadelede Memurlar, Devrimci Mücadelede İşçiler, Devrimci Mücadelede Pazarcılar, HÇ-DE'ler, Devrimci Mücadelede AKAD'lar, BAKAD'lar, BEYAD'lar, BİKAD'lar, ÇIKAD'lar, EKAD'lar, GAZI-DE'ler, GEYAD'lar, GOPKAD'lar, GÖLKAD'lar, HAKAD'lar, KOD'lar, KAR-DE'ler, İŞPOR-DE'ler, SULKAD'lar SKD'ler, UM-DE'ler, YEK-DE'ler. Devrimci Sol tutsakların ve HEP üyelerinin geniş katılımlı destek açlık grevini sürdürüyor.

TAYAD Genel Başkanı Gülten Şeşen ile açlık grevleri ve TAYAD üzerine yaptıkları söyleşiyi yayınlıyoruz.

MÜCADELE: TAYAD'ın kapatılmasından bu yana açlık grevinde kadar geçen süreç özetle nasıl misiniz?

G. ŞEŞEN: Bizce TAYAD kapatılmadı, kapatılmadı. Çünkü TAYAD bir binadan ibaret değildir. Demek binas -mühürleri, bundan böyle bulduğumuz her alanda, mücadelemiz devam ediyoruz. Zaten bu nedenle, sadece TAYAD'ı mühürlemek kalmadıdır. Arından TAYAD yöneticilerinin, üyelerinden 15 kişinin evlerine yüzlerce polis baskın düzenlenerek, evdeki çocuklar ve misafirleriyle birlikte gözaltına alınıp, 15 gün boyunca işkence gördükler. 2 kişi yönetime kurullarından olmak üzere 5 kişi tutuklandı. Demeyizden kapısına kilit vurulmasından bu güne kadar işçileri Bakanlık'nı, İdari Bakanlar'ı başvuru yaptık. Bir şey değişmedi, değişmesini de beklemiyorduk.

MÜCADELE: Mevcut süreci değerlendirerek, TAYAD'ın durumunu ele alırsak...

G. ŞEŞEN: Emperyalizmin Ortadoğu'daki saldırılarının sonucu bu savaşta gerçek olanları yarıtanın istemeyi özele kıldan, fill savaş halı uygulamalarıyla halkın yükselen mücadelesini boğmak istiyor. Bu nedenle yaygın bir biçimde keyfi gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler 12 Eylül anımsayacak durumda. Ve devlet terörü her alanda kendisini hissettiriyor. Artık insanlar işkence tezgahlarında katlediliyor. İşkence bizzat yetkili ağzıdırda teşvik ediyor. Savcılar, yetkili ağzıdır, işkence ölen, sakat kalan insanlara adeta dalga geçiriyor. Kafası parçalanarak ölen Birtan Altınbaşın ölüm nedeni işçiler Bakanı tarafından açlık grevi olarak açıklanıyor. Emniyet Amirliği'nin 3. katından atılarak katledilen A. Rıza Ağdoğ'an için inihir etti deriyor. Savcı işkenceciyi koruyor. "Bu iş kapandı." diyor. İşkenceye karşı sözde meclisler, AKİG vb. belgelerinin altına atılan imzaların birer aldatmaca olduğu, 141 ve 142'yi kaldıracağı sözlerinin demokrasilik oyununun bir

parçası olduğu anlaşılıyor. İşte bu nedenlerle TAYAD ve TAYAD'lılar var olacak ve mücadele edecektir.

MÜCADELE: Açlık grevinin TAYAD'ın kapatılmasını protesto etme dışında özel talepleri var mı?

G. ŞEŞEN: Açlık grevinin demeyizden kapatılmasını aynı sıra, fill savaş uygulamaları, artık katliam boyutuna vardırıan işkenceci protesto etmek için başlatıldı. Hedefimiz kamuoyunu uyurmak ve protesto sesimizi yükseltmek. Tabii ki TAYAD'ın açılması ve taslemlerin son bulması da taleplerimiz içindedir.

MÜCADELE: Programınız nedir? Açlık grevine katılm nasıl gerçekleştireceksiniz.

G. ŞEŞEN: Açlık grevi süresince ilk günlerden itibaren öncelikle demokratik kuruluşları, basını dolaylı açlık grevimize ve nedenlerini anlatmak istedik. İlk günlerde A. Rıza Ağdoğ'anın işkencede katledilmesi onu salıplarmızı gereltirdi. Bizler açlık grevinin sırasında görevlerimiz ihmal etmiyoruz. Bu anlayışa hareket ederek A. Rıza Ağdoğ'anın hastanesinde koma halinde yatışı süre boyunca ve ölümü sonrasında düzenli olarak yaptığı protesto toplantılarına katıldık. Şehidimizin cenazesine her zamanki gibi geleneklerimiz uygun olarak katıldık.

Açlık grevinin fill yönetim kurulu üyelerini, Emniyetin HEP leri Merkezinde sürdürüyor. Bayramın ve Malatya cezaevlerinde bulunan iki yönetime kurulu üyemiz Saycan Yalçın ve Songül Doğan da eylemi süresiz olarak sürdürüyor. Diğer üyelerimiz de dönüşümü olarak işçiler günlük destek veriyorlar. Bunun yanı sıra yaptığı DKÖ'lerin temsilcileri ve HEP'ten insanlar da destek veriyorlar.

MÜCADELE: Kamuoyunun ve basının açlık grevine duyurduğu ne düzeyde? Sizce nasıl olmalıydı?

G. ŞEŞEN: Basının duyarsızlığı nedeniyle açlık grevimize kamuoyuna ilk günlerde tam olarak yansımamış. Basın her za-

manki gibi magazin haberleriyle uğraşıyor. "Sevgiler Gününde kaç çitin evlendi?", "Ajda Pekkan'ın yüzüğünü" haberleri onları için daha ilgi çekici oluyor. Magazin haberleri başkaları, işkence, erelenen grevlerin, hayat pahalılığın, fill savaş halı uygulamalarının önüne geçiyor.

Oysa ki TAYAD'ın kapatılması sadece biz değil, tüm insan hakları savunucularını ilgilendiriyor. Bölgesi bir dönemde basın, her zamankinden daha duyurmak olmalıydı. Basının sessizliğe geçişime tavına karşılık, açlık grevimizin 20. günlerine yaklaştığı bu günlerde duyuruları kesilmenin, yaptığı DKÖ'lerin, öğrencilerin, işçilerin, esnafın, işportacıların, avukatların, memurların, genç bir destek açlık grevleriyle ve ziyaretleriyle sürüyor. Ayrıca Türkiye'nin bütün cezaevlerinde Devrimci Sol Davası tutsaklarının 26 Şubat'ta başlatıldık 3 günlük açlık grevi ise bizim için ayrı bir moral ve coşku kaynağı oldu.

MÜCADELE: TAYAD'ın kapatılmasıyla oluşan boşluğu nasıl doldurmayı düşünüyorsunuz?

G. ŞEŞEN: Bizlerin mücadelesi TAYAD'la başlamadı ve TAYAD'ı nice minnet ve kazette kurmadık. TAYAD'ı kurmak için verdiğimiz mücadeleyi, şimdi de açtık için vereceğiz.

DEVİRİMCİ SOL ANA DAVASI'NDA OKUNAN DİLEKÇEDE İŞKENCECİLER UYARILDI

Devrimci Sol Ana Davası'nın 25 Şubat 1991 tarihli duruşmasında bir dilekçe okunmuş tutsaklar:

"Devrimci Sol düşmanlığından vazgeçmeyen tüm işkencecileri uyarıyoruz. Sizler gücünüzü, cesaretinizi, geyceylan birlerce polis ve jandarmaya mahalleri kucaklay, evlerin kapılarını kırarak işkenceye götürdüğünüz yaşlılara, kadınlara, çocuklara, ana karımdaki bebeler göstermekten vazgeçtin. Aradığınız Devrimci Sol savasçılar, emekçi halkın bağırdadır, onları boğmaya aramayın. Ve halkı karşı suç işlemeye devam ettiğiniz sürece onların sizi mutlak bulacağını bilin. Devrimci Sol savasçılar ile karşılaşıp istiyorsanız suç işlemeye devam edin. Ama suçlarınız önceden yakınlarmıza da haber verin ki yarın boş yere arınızdan gözyaş dökmesinler. (...)"

"Ama unutulması ki sırtını Amerika'ya dayayarak halka saldırıların sonu Durmuş Akçen'ler gibi, Hulusi Sayın'lar gibi, Hıram Abas'lar ve Aydın Barışlar gibi olacaktır."

diyorlar.

Duruşma 27 Mart 1991 tarihine atılıyor. *

BİR DEVİRİMCİ SOL TUTSAK ALANA ARAMIZDA

DEVİRİMCİ SOL TUTSAKLARI TAYAD'A SAHİP ÇIKTILAR

TAYAD'lıların başlattığı süresiz açlık grevinin 12. gününde Devrimci Sol Davası'ndan yargılanan tutsaklar bulundukları Sağmacılar Kapalı ve Özel Tip, Bartın, Erzurum, Çanakkale, Gaziantep, Ankara Kapalı, Bursa, Aydın ve Amasya özel tip cezaevlerinde 3 günlük destek açlık grevine gittiler.

"Sevencilerimiz olduğu kadar en zor anlarımızda, cenazelerimizde, mitinglerimizde, grev ve işgallerimizde her zaman yanımızda olan, gücümüze güç katıp, sesimize soluk veren TAYAD'ın onurlu mücadelesinin zaferte taşıdıklarını katkımızdır. Türkiye demokratik kamuoyuna örnek olmasın gereken bir mücadeleyi sergilememiz sizleri olduğu gibi biz Devrimci Sol tutsakları da onurlandırmaktadır."

"Kavgada coşku, yüreklerde inanç, dillerde bir türkü olan TAYAD'ın sesi sesimiz, direniş direnişimiz, mücadelesi mücadelemizdir." diyen tutsaklar direnişçi güç katıyorlardı. *

"KİM KAPIMIZI, PENCEREMİZİ KIRIYORSA TERÖRİST ODUR"

Küçükarmutlu halkı alınerile, aç
acıka kalıp oluşturduğu mahallesinde
bugüne kadar ne faşist mafya, ne "de-
mokrat" belediyeleri, ne de devletin mi-
tarist güçleri tarafından rahat bırakıldı.
Fakat Küçükarmutlu'nun yoksul insanların
gecekondu yuvalarına dırendikleri gibi,
sivil ve resmi faşist teröre de diren-mesini
bildirdi. Halkın direnişinden, ör-
gütülüğünden korkanlar ise yeniden
yeniden saldırmaktan geri durmadılar.
Burjuva basını, polis kaynaklı haberle-
riyle sürekli olarak Armutlu'yu hedef
gösterdi. Yoksul insanların açlıkla kal-
mamak için yaptıkları tek göz evlere dik-
tiller gözlerini. Onlara göre Boğaz'ın en
güzel tepelerinde "İşgal" vardı. Oralara
villalar yapmak varken, kimin haddine-yi
gecekondu yapmak! Gazete man-şeleri
"Boğaz'ı çirkınleştirn gecekón-dular"la
dolı oldu hep. Düzenin ezdiği, yoksulluğa,
açlığa mahkum ettiği insanlar düzene karşı

durmaya, örgütlü güçleriyle seslerini
yükseltmeye basayınca bu kez de "te-
rörist yuvası", "kurtarılmış bölge", "polis
güveniyör", "devlet acı katıyör"
yaygaraları başladı. Ve devlet 31 Ocak
sabahı saat 05.00'de Küçükarmutlu'ya
binlerce polisi ve askerle, kapıları ve
pencereleri kırıp, küçük çocukların
beyninde silah dayayarak, kadınları
tekmele-yip yerlerde sürükleyerek girdi.
100'den fazla insan işkenyce
götürüldü.

15 gün sonraya 6 kişi ölenine
konulan "suç" alerleriyle birlikte
basında teşhir edilerek tutuklandılar.
Artık rahat bir nefes alabilirlerdi...
Örgüt ço-ketilmiş(!), Armutlu halkı
terörist-ler(!)den kurtulmuştu...
"Huzur" ve sağlanan "huzur" ve
"güveni" anlamak, Küçükarmutlu'nun
gecekondu insanların düşüncülerini
öğrenmek istedik. Sorduk ve
anlatılanları dinledik. Yaptığımız
röportajı yayınlıyoruz,

Küçükarmutlu halkı 24 Şubat Pazar günü düzenlediği şenlike terörist devlete "Biz
sindirilmeyecelziziz." cevabını veriyordu. Şenlik; halaylar, tiyatro oyunları, "Halkıyız
Kazanacağız" sloganlarıyla coşku içinde sürüyor ve dışından tırnağından artırdıklarıyla
yabancılerce liray cüzatıne düzenlenen kardaşları için toplayan gecekondu yoksulları, birlik ve
dayanışma duygusunun en soylu örneklerini sergiliyorlardı.

MÜCADELE: Geçtiğimiz günlerde ya-
şadığımız olayları anlatır mısınız?

HÜSEYİN: Vallahi benim görüşümce,
Armutlu'ya yapılan baskın, bir fakir
zümreye bir kulübevi bile çok görülenir
iş-i-dır. Bizleri sindirmek istiyorlar. Ev
aramaları gelince, çok insanlık dışı
hareket edildiği açıktır. Çoklu benim evin
aranınca, arama zabıtı nezarete
imzalatıldı. Aslında öyle olmamalıydı. Ev
aranınca zabıt orada tutuldu, bunu
yapmadılar. Kanadımızdan tuttukları gibi
haydi yallah arabaya, sonra sofa, değnek
derken götürüp taktılar nezarete. Bu tek
kelimeyle çağırdı bir tutumdu. Terör işte
budur.

MÜCADELE: Sızce Armutlu'ya yönelik
baskıların nedeni nedir?

DÖNDÜ.....: Zenginlerin burada göçü
var. Burayı bize layık görmüyorlar. Onun
için de bizi sindirmek, buradan kovmak
istiyorlar. Ama hiçbir yer gitmeyeceğiz.
Amaçlarına ulaşamayacaklar... Evlerimiz
yıkılarsa tekrar yapacağız. Polis zoruyla
atarlarsa yine geleceğiz ve direneceğiz.
Gidecek hiçbir yerimiz yoktur. Değil
değil, kimse bizi buradan kovamaz.
Kafalarından bunu silsinler, bizi
kovamazlar. Baskılar, operasyonlar
yıldırmasın. Sonuna kadar buradayız ve
korkmuyoruz. Çünkü burada şehit verdik,
insanlarımız yaralandı, dövdüldü. Yerlerde
sürüklenerek götürüldük. Çocuklarımız
dövüp top gibi oynadılar. Bizleri,
korkutmak, böylelikle burayı terk ettirmek
istiyorlar. Ama tekrar ediyoruz,
gitmeyeceğiz, bunu bilirsinler.

MÜCADELE: Devlet neden Armut-
lu'yu hedef seçiyor?

NURCAN.....: Devlet buradaki örgütlü
gücümüzden korkuyor. Bunu zorla
dağıtmak, birliğimizi parçalamak istedi.
Fakat bizi biliyoruz ki, ancak kendi
gücümüzde güvenin ve gücümüzü örgütlü
biçimde birleştirirsek kazanabiliriz. Bu
yoksul insanların bu gücüne başka
dayanakları yok. Meselenin temeli budur.

MÜCADELE: Operasyonlar sonunda
6 kişi tutuklandı. Basında ise sanki yüz-

/lerce kilo patlayıcı madde ve çeşitli
silahlar ele geçti havası yaratıldı. Gerçeği
anlatır mısınız?

ZEYCAN.....: Basında çıkanlar gerçeği
yanıtmıyor. Haberi polis yayıyor, basın
ise sadece aktarıyor. Bunları bizleri
kötülemek, halkın gücünü dağıtmak,
etkizis hale getirmek için yapıyorlar.
Amaçları gücümüzü bölmek, yok etmek...
Ama onla-nın baskılarını, yalanlarına karşı
direneceğiz. Bu gücü nereden aldığımızı
sorasanzın, kendimizden, örgütlü ve halk
oluşturduğumuz dendir. Bu evleri yaparken,
değerli eşyalarımızı, bileziklerimiz,
televizyonlarımızı sattık. Şimdi devlet
gelmiş evimizi yıkmak, bizi buradan
kovmak, haksızlıklara karşı kovuşumuz
suç göstermek istiyor. Baskıları
dayanmak, hep birlikte karşı koymak
zorundayız. Yapacağız da... Şimdi 6
kişimizi tutukladılar. Niye? Onların
gözünde terörist oldukları için. Asıl
onları terörist, onları anarşist... Patlayıcı,
silah silah hepsi yalan. Polisin oyunu
hepsi.

PELİZA: Tutuklanan 6 kişi için ör-
güt militarı... Diran öylesine de
mek ki bütün Armutlu örgüt militanı...
Te rörist diyorlar. Bu teröristler şimdiki ka
dar ne kapızımız, ne camımız kırdılar. Kim
kapızımız, penceremizi kırıyorsa terörist
otur. Burada terörist yoktur. Silah çıktı,
bomba çıktı yalanları ise polisin halkı te
dirginlik yaratma, korkutma taktiğidir.
Yaptıkları zulme haklılık bulmaya çalışı
yorlar. Bunun için de yalan söylüyorlar.

MÜCADELE: Bütün yaşananlar
sonrası ne düşünyörsünüz?

HAYDAR.....: Direneceğiz...
Mücadelemiz sürücek.

LEYLA: Benim görüşüm ötür ki,
elimiz kolumuz bağlı durursak bu baskılar
hep olur. Ben iki yıldır Armutlu'da
yaşıyorum. Yıkımları panzerlerle geldiler,
ama direndiğimiz için basamadılar. Eğer
elimiz kolumuz bağlı durursak, bugün
operasyon, yarım operasyon... Öbür gün
de gelip yikim yapırlar. Öylesine
direnmemiz lazım. Yıkımlara, baskılara karşı
hep birlikte direnmemiz lazım.
Yaşadıklarım bunu bana öğretti. *

KÜÇÜKARMUTLU HALKI MECLİSİN GERÇEK İŞLEVİNİ ÖĞRENDİ

Küçükarmutlu'da yaşayan yoksul
emçiler faşist saldırılara, yıkımlara,
polis-jandama operasyonlarıyla iç içe
yaşadı, yaşıyor. Ama bu saldırıların
hiçbirinden yılmıyor, geri çekilmiyor.
Saldırıları önlenir, Devrimci Sol
Güçlerle mücadele içinde kaynaştırıyor.
Tüm saldırıları altında yatan gerekçe ise
bu örgütlü güç, dayanışma ve, Devrimci
Sol Güçlerin bütünsel birliği engellemek
oluyor.

31 Ocak sabahı Küçükarmutlu'da
yaşanan emçilere karşı girişilen saldırı
biliyoruz. Ancak bu saldırı ve vahşet
kamuoyundan gizlenmiş ve çarpıtılarak
basında yer almıştır. Saldırının yüzünün
kitlere gösterilmesi için İstanbul'da bir
dizi çalışmaya yapılmıştır. Basın açıklamaları,
emçiler semtlerindeki dayanışma
eylemleri, onlara pankart, binlerce
bildiri bu amaçla kitleye dağıtıldı.

Küçükarmutlu hakkında oluşan 37
kişilik bir heyet ise Ankara'ya giderek,
başta Meclis Başkanı Kaya Erdem
olmak üzere tüm milletvekilleriyle
görüşmek, sorunlarını, yaşıadıklarını
anlatmak istedi. Ancak bu
gerekçesizdi. Çünkü Meclis'e girmeleri
engellenmek istendi. Görüşmekten
kaçtılar. Ancak ısrarları ve HEP Milletvekili
Mahmut Alınak'ın yardımı ile Meclis'e
girebildiler. Mahmut Alınak, Mustafa
Timsi, Yüksel Cengel, Özer Gürbüz,
Kazım Özgen dışında hiçbir milletvekili
ile görüşemediler. Mahmut Alınak ile bir
basın toplantısı yapıldı. Fakat basın için
grup toplantıları vb. konularda olduğundan
Mahmut Alınak'ın basın toplantısına
katılamadılar. Onlar gerçeği yaşananları
anlatamadın öğrenmeye korkuyorudu. Tek
maharetle(!) polislin hazırladığı
senaryoların haber diye yazmaktı.
Küçükarmutlu halkı HEP milletvekili
Mahmut Alınak'ın ANKA Ajansı'na yaptığı
açıklamadan sonra Meclis'ten ayrıldı.

Küçükarmutlu halkı Ankara'ya
gidirken sorunlarını çözünceyeçlerini,
kendilerini sahip çıkılmayaçağını
biliyordu. Ama "Üstüne uyuzun hareket
edin." diye buyanarlara bunun bir
aldatmaca olduğu-

nu göstermeliydiler. "Sonuçta
sorunlarımızın çözümünün yine kendi
ellerimizde olduğu bir kez daha anlaşıldı."
diyen, heyette yer alan S. Güzel "...
Halkın terörist olmadığını, gerçek
teröristlerin kimliklerini kamuoyuna
açıklayacaktır, olmadı. Bu düzende daha
fazlası olmaz. Daha iyi ve insanca
yaşam bizim mücadelemize bağlıdır."

derken, asıl hedefi gösteriyordu. K. Anlan
ise "... milletvekilleri, üstelik demokrat
günceçleri bile bize olumsuz davrandılar."
diyerek ilgisizliği gözler önüne seriyordu.
Aynı ilgisizliği G. Ağar, F. Ali-kan, B. Ağul,
A. Ankan ve D. Çiçek de dile getirdi. F.
Dilemen ise "Değer görmedik. Niçin?
Açıklama istiyoruz." diyerek burjuva
politikacılarını halka hesap vermeye
çağırıyordu.

Heyette bulunanlardan A. Can "...
Küçükarmutlu halkına destek için katıldım.
Disiplinli ve birlikte hareket emelleri beni
eklediler. Kararlılığımı gördüm. Düzen
partilerinin gerçeği yüzünü öğrendik."
diyordu. H. Karabulut ise "Küçükarmutlu
orada yaşayan insanları okuduk. Hiçbir
güç halkın örgütlü gücünü yenebilir. Bize
ilgisiz olanlar b koltukların ele
değiştireceğini, gerçek sahiplerine ve
işlevine bürüneceğini unuttusun." diyerek
özlemine aklıyordu. H. Tepe Ankara'ya
gidislerin "Beraberliğimizin pekişmesi
acılarından yararlı olmuştur." diye
değerlendiriyordu. M. Me-ray "Kurtuluşun
Ankara olmadığını biliyoruz." derken,
kurtuluşumuzun nerede olduğunu
bildiğini de ifade etti. M. Coşkun, F.
Yalçın, M. Gürdere milletvekillerinin
vurdumduymaz tavırdan, çözümün
kendi birliklerinden ve mücadelelerinden
geçtiği konusunda hemfikirlerdi.

Küçükarmutlu halkı hedefi olduğu bas-
kılara örgütlü mücadelesi ile karşı
koyacak; toprağına kanı, alınları bulanan
evlerini yıktırmayacak, işkütülü burjuva
politikacılarına kamayacaktır.

**DEVİRİMCI MÜCADELEDE
KÜÇÜKARMUTLU GECEKONDU
YAŞAYANLARI**

K...LER EMPERYALİZMİN ŞAMAR OĞLANI DEĞİLDİR

Bugünlerde Londra'da trafik oldukça yoğun. Sözüünü et-tiğimiz araba trafiği değil elbette, K...lerle ilgili trafik... İngiliz hükümet yetkilileri K...li derleriyle sürekli görüşme halinde. Biri gelip diğeri gidiyor. Görüşmeler ABD'nin onayı ile yapıyor.

Bu temasları Özal'da yakından izliyor. Gazetelerde Türkiye'nin Iraklı K...liderleriyle temasa geçtiği, resmi olmayan kanallardan Londra'ya mesajlar gidip geldiği yazılıyor.

Çeşitli güçlerin K...ler üzerinde hesaplar yapması yeni bir olgu değil. Ortadoğu'daki çıkarları için emperyalistler ve bölge devletleri K...leri hep kullanmaya çalıştılar. Şimdi de yapılacak istenen aynı şey. K...kartını nasıl oynayacağını hesabını yapıyor herkes. Bu kez insiyatif ABD'nin yaktığı yeşil ışıkla İngiltere'de... İngiliz hükümeti K...lerin geleceği üzerine milliyetçi K...liderleriyle pazarlık yapıyor, emperyalizmin K...senaryosuna geçerlik kazandırıyor.

ABD ve İngiltere Saddam'sız bir Irak düşüyor. Irak'ın ezilmesi ve parçalanması gündemde. Doğacak boşağün nasıl doldurulacağı noktasında K...lere biçilen bir misyon var. K...senaryosu burada devreye giriyor. ABD'nin önden beri kendi denetiminde bir K...devletine sıcak bakıyor biliyoruz. Bunu, bölgedeki çıkarlarını korumanın ve ağırlığını arttırmanın bir aracı olarak görüyor. Bir

devlet olmasa bile, K...lerin ABD denetiminde bir güç olarak varlığını sürdürmesi, gerektiğinde kullanılacak bir kart anlamına taşıyor.

K...lere hamileği soyunan sadece ABD ve İngiltere değil. Örneğin Fransa... K...; ilhak eden bölge devletleri... Hepsi K...kartına sahip olma peşinde. Şimdi onlara Türkiye'de katıldı. K...lerin hamisi rolüne soyunarak K...kartını oynamaya hazırlanıyor. Iraklı K...liderleriyle temasa geçmesi bunun ürünü.

K...ler, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin şamar oğlanı mı? Hep böyle kullanılacaklar mı? K...ulusal güçleri, emperyalizm ve bölge devletlerinin kendilerini kullanmamasına daha ne kadar izin verecek? Emperyalistler direk teması yaparak, umudunu onlara bağlayarak bir sonuca ulaşamayacağı gülemlerini mu? Her defasında yüztüştür bırakılmak, iltip kalmak hiç ders vermedi mi? K...halikinin onuru böyle daha ne kadar zedelenecek?

Emperyalizm K...lere özgürlük vermez!.. En başta bunu anlamak gerek. K...ler bağımsızlık ve özgürlüklerini ancak kendileri kazanabilirler. Kimsenin aleti olmadan, başka-

ları adına değil, kendi adlarına savaşarak kazanabilirler. Unutmamalı; 'özgürlük bahsedilemez, kazanılır!.. K...ler, bahsedilecek bir özgürlük için değil, kazanılacak bir özgürlük için savaşmalıdır.

Bugün, 70 yıldır K...lerin varlığını bile kabul etmeye yanaşmayanlar bir anda K...lerin hamiliğine soyundu. Özal, K...ler adına politika yapma hesapları yapıyor. Ve ne acıdır ki, kimi K...liderleri Özal'a övgüler yağıdır, sempatye bekliyorlar.

K...ler, kimseye kendileri adına

politika yapma izni vermemelidir. Bölge üzerine yapılan hesaplarda kimsenin kendilerini bir kart olarak kullanamayacağını göstermeller.

Emperyalizmden ve bölgedeki gerici devletlerden K...lere dost olmaz! K...lerin dostu bölgeye yaşayan diğer halklardır. Türk, Arap, Beluci, Azeri halklarıdır. K...ler bu halklarla birleşmelidir. Halkların özgürlük için birlikte mücadelesinde, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin en büyük kabusudur.

"BÖLGE HALKI" ÜZERİNDEKİ SİYASİ BASKILAR EKONOMİK BASKILARLA SÜRÜYOR

Bugün adı yasaklanan bölgede halk yaşamını çeşitli kısıtlamalar ve engellemelerle sürdüremek zorunda bırakılıyor. Askeri abluka ya alınan köylerde, köye giriş ve çıkışlar izne tabi tutuluyor; tarlalarına girmek, hayvanlarını otlatmak isteyen köylüler, köyün başında olduğu "komutanlık" için almak zorunda kalıyorlar. Oradaolu'da süren emperyalist savaş da bu uygulamaların artarak sürmesine katkıda bulunuyor. Bölgede mevcut savaş halinden zarar gören köylüler ve kayıtların sayısı her geçen gün hızla artıyor. Kayıtların köylerde ve insansızlaştırılma çalışan bölgedeki ekonomik baskı da had safhaya çıkıyor.

Savaşın başlamasıyla birlikte, ekonomik cöküntü daha ileri noktalara vardı. Savaşın getirdiği göçün yanında, ekonomik yaşam ikinci cephenin K...ula oluşturulmaya başlanmasıyla felç oldu.

Tanına elverişli araziler askeri bölge ile eldikiiden sonra, askeri birlikler ekili ve ekilcek araziler üzerinde ağır silahlarla, tanklarla, dozerlerle, roketlerle yapıldıkları taktikler, harçlıklar sonucunda bu alanların kullanımı önemli ölçüde zarar gördü. Silopi, Cizre, İdlib'e köylüler tarım yapamaz hale geldiler. Bölgeye sevk edilen askeri birliklerin yitipye ihtiyacı olan bu bölgelerden karışılmasını, ekonomik krizin savaşla birlikte bütün yükünü taşıyan işletmeler ve

küçük esnaf yakına uğradı. Bir de buna bölgeden göç ve sınır ticaretinin sifiri noktasına inmesiyle satışları on-on beş kat düşen ticaret ve enafların durumu eklenince ekonomik durum daha da vahimleşti.

Bugün Batman, Cizre, Silopi, Şirvanin, Şirnak'ta gündüz satışları ne redesyne masrafların bile çıkarmaz hale gelen esnaf, kenpekleri indirir durum geldi. Bölgedeki kömir ocakları kapandı. Haber sür kapısının kapanmasıyla trans taşımacılığı geçinen kamyoncular kosta kapatmak zorunda kaldı. Bütün bunlar bölgedeki ekonominin hızla cöküşünü ve halkı yoksulluğa karşı garşya getirebilecek gelişmelerdir.

Bu gelişmelerin önüne geçilmediği du-

runda, halk ekonomik ve siyasi çıçimsızlıklarla baş başa kalabileceğini. Emperyalist güçlerin bölgedeki yükünü da bu durumu doğurdu etkileyen ve derinleştiren bir niteik göstermektedir.

Bugün tam ne nedenlerden kaynaklanan sonuçlar ve olumsuzluklar, bölge insanları üzerinde derin bir ekonomik cöküntü yaratabilecek bir noktadadır.

BEYOĞLU EMNİYET AMİRLİĞİNİN BOMBALANMASINI DEVRİMCİ SOL ÖRGÜTÜ ÜSTLENDİĞİNİ AÇIKLADI

Blindiği, gibi Ankara DAL tarafından gözaltına alınan Birtan Altunbaş'ın ve İstanbul Beyoğlu Emniyet Amirliği tarafından, emperyalist savaşa karşı bildiri dağıtılan 13 Şubat 1991 günü gözaltına alınan Ali Rıza Ağdoğan'ın, gözaltındaki ölümleri kamuoyuna geniş yankılatı yandırmıştı. Konuya ilişkin olarak dergimize "İKTİDARIN İŞKENCE YAPMASI-NA VE İŞKENİNE İLE DEVİRCİLERİNİ KATLETMESİNE İZİN VERMEYECİ-GİZLİ" başlıklı gönderilen Devrimci SOL-SDB imzalı 'Haber Bülteni'nde de bu konuya ilişkin,

"Olgıları devrimcileri sindirmek amaçıyla yeni bir savagı başlattı. Son bir aydır polis terörü ve işkenisce, dizginlerinden boşanmış gibi sınır tanımaz hale geldi. İnsanlar sorgusuz sualsiz gözaltına alınıp işkenisce geçiriliyor. Şubelerden, karakollardan sık sık insan cesterleri çıkıyor. Birtan Altunbaş'ın Ankara 1. Şubede işkenisce öldürülmesinden sonra, bu kez de Ali Rıza Ağdoğan Beyoğlu karakolunun 3. katından giyüğüdürüş aşağıya atılarak katledildi. Polise göre ölümlerin nedeni intihar... kimi kendini asıyor, kimi 3 kattan atıyor, kimi de açık grev yapar ölüyor.

Bu cinayetler ne şekilde gizlenmeye çalışıldığına çalışmış, sorumludan hesap

vermekten kurtulmamacaklar... Katledilen her devrimcinin ve yurtseverin hesabı sorulacak..

Biz daha önce ANAP iktidarı ve emrindeki polis defalarca uyardık. İşkenisce-ye verilmemesi, aksi hâlde yapılanları ve yaptırımları cezalandıracağımızı söyledik. Uyarılarımız dikkate alınmadığı gibi, işkenisceyi daha da artırma yolu seçildi. ANAP iktidar, devrimcilere ve halka gözdağı veremeyi amdiyor. Toplumsal muhalefet gücünün sindirilmesi ve etkisiz kılınak için korku yaymak istiyor. Eğer, iktidara karşı mücadele etmekle kararsızsanız, başınıza her şey gelebilir mesajını yayıyor.

Dahası, Terörle Mücadele Yasası gibi yeni yasalar hazırlayarak devrimci ve yurtseverlere karşı açılan savaşa hız ve mecbası içinde. Sokak ortasında, işkenisce insanları katletmeyi meşru bir eylem haline getirmeye çalışıyor.

Aşlında bu iş gübünde de yapıyor. İnsanların giyüğüdürüş katlediliyor, işkenisce öldürülüyor. Yeni yasaya sadece, yapılanlara "yasal" kılıf geçirilmiş olacak.

Biz buna izin vermiyoruz! İşkenisce yapılanları, yaptırımları, işkenisce yöneticileri, işkenisce politikaları sürdüren ANAP iktidarını tüm yetkilerini, onların hizmetindeki yöneticileri işlenen cinayetlerden sorumlu tutacağız.

Devrimci ve yurtseverleri katledilenler hesap vermekten kaçamayacak! Ve ANAP iktidarını Terörle Mücadele Yasası da kurtarmayacak! Çok geçmeden terör ve işkenisce, insanları katletmekle devrimci mücadelesini yok edilemeyeceği ortaya çıkacak, sömürü ve zorbalığa dayanarak bu düzenin bekası sağlamanın öyle kolay olduğunu anlaşılaçlaçlar.

Bugün Türkiye'de mevcut yasalar işleniyor, yasalar, en başta onun koyanları tarafından çiğneniyor, insan haklarını hiçbir değeri yok. Hak aramak bile suç sayılıyor.

İşte biz, böyle bir ülkede halkın adaletini uyguluyoruz.

İktidar, halkın baskı ve zulüm karşısında öyle çaresiz olmadığını görecektir. "denerek gözaltımdaki işkeniscele devrilenler ve bu uygulamaların siyasi iktidarımda çeşitli kademelerinin sorumluluğu belirleniyordu. Buna karşılık,

"İKTİDARI UYARIYORUZ" deniyor ve şöyle devam ediliyor:

"Hangi yasayı çiğnarsanız çıkıyor, hangi baskılara başvurursanız vurun, halkın mücadelesini engellemeyeceksiniz! Tarihten ders almayınız size, devrimci mücadelesini terörle boğmayacağınız gösterilecektir! Terörle Mücadele Yasası çıkararak polise öldürme yetkisi vermemiz, "İstediğini korkmadan öldürün, kimse sizi yargılamayacak" demez, kendinizi kurtarmaya yetmeyecektir! Halka ne kadar meydan okursanız okusun, ne kadar yasa ve anayasa tanımaz tavırını sürdürürseniz sürdürün, başaramayacaksınız!

Tüm baskılarınız, işlenildiğin tüm cinayetler siz vuran silaha dönüşecektir! Bugün emrindeki polis öylesine çaresiz ve zavallıdır ki, devrimci eylemleri gerçekleştirtilerini bulamadığı gibi, eylemleri ilgili amiyana insanları eylem faili olarak ilan ediyor, yüzlerce insan gözaltına alıyor, işkenisce den geçiriyor, başlarını öldürüğü göstermek için adeta çırpınıyor.

Devrimci ve yurtseverleri, "savaşa hazır" diyen insanları, polis baskısı ve terörüne karşı çıkılan toplu olarak gözaltına alma, işkenisce yapma, kimini sakat bırakma, kimini öldürme halkın kendinde gördüğü, yaptırımı hesabını vermediklerini de unutmasınlar.

Hak ve hukuk olmayan yerde, biz halkın adaletinin uygulayıcısı olacağız!

Terörle Mücadele Yasası çıkararak, polise öldürme özgürlüğü tanırsanız, karşılığında da misliyle alacaksınız!

İşkenisce, insan katletmeye son verilmemesi, namülklerinize son düşmük olacaktır! ANAP iktidar ve onun hizmetinde-

ki herkes hedefimiz olacaktır!

Beyoğlu Emniyet Amirliğinin bombalanması ve işkenisce polis komiserlerinden Zeki Kaya'nın cezalandırılması eylemlerini, Birtan Altunbaş'ın ve Ali Rıza Ağdoğan'ın katledilmesine cevap olarak gerçekleştirdik.

Ali Rıza Ağdoğan'ın 3. kattan atılarak öldürüldüğü Beyoğlu Emniyet Amirliğine 21. 1991 günü saat 17. 10'da yerleştirilmiş izi bombadan ilmi, ayarladığımız gibi saat 17. 20'de patlatmış ve binanın çok sayıda işkeniscecinin yaralanmasına yol açmıştır. Aynı gün saat 21. 30'da patlatılan ikinci bombanın etkisiyle, bu kez Emniyet binası yıkılmış, birkaç polis da-ha yaralı veya ölü olarak hastaneye kaldırılmıştır. Binaya bomba yerleştirilene gözaltında bulunan insanları zarar görmemesi için gereken önlemleri göstermişir.

Biz bu eylemlerle, iktidara ve onun işkenisce polis şeflerine devrimcilerle gözdağı vermek için, işkenisce insan katletmenin hiçbir işi yarmayacağını, devrimciler karşısında zavallı ve çaresiz kalmaya mahkum olacağını gösterdik. Öyle ki, bombalan yerleştirilene, onun insanlara işkenisce yapmakla meşgul oldukları,

işkenisceci, suçluluk kompleksi ve halk nezdindeki çaresizlikleri ortaya çıkarak endişesiz Beyoğlu Emniyet Amirliğinin bombalanması eylemlerini gizlemeye çalışıyorlar. Tahrip olun ve yıkılan binadan, birçok işkenisceci yaranandığı ve mutlakamen dieler öldüğü kamuoyuna salıyıyor. Prestij kırılganlığı için olsa gerek, eyleminizi, komik bir biçimde "tüp patlatmış" diye açıklıyor. Oysa bir yıkılmış hâlede, basının görüşmesini engellemek için yolları trafiğe kapatmış ve basına sansür koymuştur.

Daha önce işkenisceci ve devrimcilerin öldürmelerinden ANAP iktidarının ve onun hizmetinde olan herkesin sonu olacağını, ANAP sorumlularının ve işkenisceci olan cezalandırılacağını açıklamıştık.

Bu eylemlerimiz bir uyan olmalıdır. Cinayetlerize devam ederseniz, karşılığın alacaksınız ve yalnız devrimciler değil sizin de cenazeleriniz kalkmaya devam edecektir!

BİRTAN VE ALI RIZA'NIN ANISI
YAŞAYACAK!

İŞKENİSCERİLERİN VE DEVİRCİ
KATILIMLARDAN TÜM ANAP
YÖNETİCİLERİ VE İKTİDAR
YETKİLİLERİ SORUMLUDUR!"

günlüğü savcılığı dahi çıkarılmadan ertesi gün serbest bırakılırken, iki kişi işkenisce yapıldıktan slogan atıldıkları gerekçeyle savcılığı çıkarıldı. İnsanlık suçları olan işkenisce serbest, işkenisce karşı insanlık onurunu korumak yasaktır.

Gözdağı verme, korku yayma operasyonunu bitmiş polise göre. Gerçekten, o insanlardan istenen, sadece devrimci-demokrat düşüncelerinin gereği olarak sürdürüldüğü sosyal, kültürel etkinliklerden vazgeçmeler, yitirici seslerini kısıtlamayıydı. Ama gelişmeler kesin daha güçlü kacağının göstergesi oldu. *

MÜCADELE
ADANA BÜROSU

MÜCADELENİN GELİŞİMİNİ İŞKENİSCERİ ENGELLEMİYECEK

biçimde korku yayma operasyonuna girişti. Çeşitli sosyal-kültürel-siyasi etkinlikleri dolayısıyla devrimci-demokrat olarak tanınan bilinen insanları, kalıdan evlerden gece saat 04. 00-05. 00 aralığında toplandı. Gece yarısı basılan evlere saldırı ve zaten polisin de basmayı

alışkanlık haline getirdiği evleri. Evlerin, dershanelerinde toplanan insanlara baskı ve işkenisce, Devrimci Sol Güçlerin "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Karşı" bildirisi dağıtıldıkları kabul ettirildi istedik. Ancak gerçek o kadar açıktı ki, gözaltına alınarak ço-

Osmaniye'de de mücadele geliştirebilir. Osmaniye'de de artık kabuk kırılıyor.

Kendi kabuğunda yaşamakta ısrar edenler, gelişmelerle gözlerini kapayıp yaşam duvarlarını daha da kalınlaştırmıyorlar. Ama siyasi iktidar gelişmelerle gözlerini kapamıyor. Polis baskını ve işkeniscecinin dozunu artırmaya çalışıyor. Elinin altında, potansiyel suçlu olarak gördüğü devrimci-demokrat insanlara uyguladığı işkenisceci korkuyu yaygınlaştırmaya çalışıyor. Ama boş bir çaba, çünkü işkenisce ve baskı derinleşti karşılığında korkuyu yayamaz, aksine korku çemberi derinleşir ve mücadeleyle kırılır ve yenilir.

Osmaniye'de polis tamamen keyfi bir

EMPERYALİZM ORTADOĞU'DA KENDİ BARIŞINI İSTİYOR

Savaş, ne olursa olsun sonuçta ABD emperyalizme kazandırıyor. Emperyalizm savaşlar olmadan yaşayamıyor.

ABD emperyalizmi yüzünün başından bu yana yakasını bir türlü kurtaramadığı kronik hastalığı bunların en zor günlerini, aylarını yaşayordur. Bütçe açığı 200 milyar dolara yaklaşıyor. İç ve dış borçluluğu dünyanın en borçlu ülkesi olarak başı çekiyor.

Doğu Avrupa'nın sosyalizmden kapitalizme açılması, Panama'yı işgali, pazır ve hammede de kaynaklardaki bolluk dönemi emperyalizmi soluklandırmaya yetmiyordu.

ABD emperyalizmini yüzünün başından bu yana güdirdi savaşlar ayakta tutuluyor. Bütün istatistikler, veriler, grafikler ABD emperyalizminin en rahat ve huzur içinde olduğu dönemleri 1. paylaşımlı savaş yılları, Kore ve Vietnam'da savaş tirmandığı yılları olarak gösteriyor. "Vietnam'da savaş tirmandığı ekonomiyi canlandırdı" resmî açıklamalarda yer alıyor. Ekonomisini olağanüstü boyutlara etkileşen ABD emperyalizmi, tekellerin ekstra kârları için dünyanın bütün bölgelerinde savaş peşinde koşup duruyor.

Irak'ın Kuveyt'i işleke da ABD emperyalizmine Ortadoğu'da mükül emgenliği için savaş yolunu açmış. Emperyalizm sadece dünyanın en stratejik bölgelerinde emgenliği düşündürüyor, kazancaklarını da hesaplıyor. Savaş makinesini denemek için en son silahları 500 bin askeriyle birlikte Körfeze taşıyor, ekonomik bunalmışın yüzünü atmaya başlıyor. Bush, kendisini CIA başkanlığından ABD başkanlığına oturtan silah tekellerine diyetini ödüyordu. Önce petrol tekelleri kasalarını doldurmuşlardı.

Körfez krizyle birlikte neredeyse ikine katlanan petrol fiyatıyla yedi kâr kardeş aydınlar; Texaco, Exxon, Standard Oil gibi petrol tekelleri 2 Ağustos'tan savaşın patlak verdiği 17 Ocak'a kadar piyasadan 150 milyar dolara varan ekstra brâr kâr kaldırdıyordu.

Savaşın başlaması ise, silah tekellerinin bütçesine parlattı. Savaş gerginliği sürecinde yolduğukelene yeni silahları satarak atılım yapan silah tekelleri, savaşın başlamasıyla kârlarını astronomik düzeyde artırıyordu.

Irak halkı üzerine ölüm yağdınır uçaklar bombalandı. Missouri, Wisconsin'den ateşlenen top, roketler, füzeler Irak'a gönderildi. "Patriotlar, Scud'ları havada vurdukça silah tekelleri sevinçten havaya uçuyorlar. Günde 3000 saldıran B-52, F-111, F-15, F-16 filoları savaşın bugüne yüz binin üzerinde dalış ile Irak'ta taş üstünde bırakılmayacağı çalışıyor. Sadece askeri hedefleri değil, sivil hedefleri de yerle bir ediyorlar. Şimdi Bağdat'ın yeniden inşası için 250 milyar dolar gerekiyor. ABD vurdukça silah tekelleri kazanıyor. Savaşın uzaması ve Irak'la Kuveyt'in yerle bir olmasıyla birlikte yine tekeller kazanacaktır. Şimdi Irak ve Kuveyt'in yeniden imarı için kollarını sıvıyorlar. Bağdat'ın inşası için gereken 250 milyar doların kendilerine düşecek payı artırarak için yapıyorlar. Bush silah tekellerinin temsilcisiydi ve silah tekelleri kazandıcağı, savaşın süreni da sürmesini istiyordu. Büyük bir yıkımın süreni karmasıyla da arka planında tekeller kırdırı var. Savaş eşkıyalan bunun için ulumaya devam ediyor.

Tüm bunların ardından SB'nin ortaya attığı barış planı onların kârlarına çok sokmak anlamına gelince reddettiler. Tekeller savaşta devam dediği noktada "Savaş Tanrısı" Bush da SB'nin barış planını yetersiz ilan ederek yıkım savaşını boyutlandırdı.

Emperyalizm, Ortadoğu'ya bütün gücüyle yüklenirken, Kuveyt'in "bağımsızlığını", "özgürlüğünü" değil, tekellerin kârını, kumraya çalıştırdı imparatorluğu düşüncünü. Onun tek düşüncesi, Ortadoğu'ya kendi çıkarlarını doğrultusunda yenilgi vermek ve tekellerin kârlarını azaltmaktır, bunalmı içinde yüzen, ekonomisini geçici de olsa soluklandırmıştır. Bugün ABD emperyalizmi ve suç ortakları için de "uluslararası adaleti" uygulamak diye bir kaygıların olmadığı tüm dünyanın gözleri önüne seriliyor. Dün Kore'de, Vietnam'da bağımsızlık ve özgürlük için değil, kendi çıkarları ve barışı için savaşan ABD emperyalizminin bugün de Ortadoğu'da kendi barışı için savaşığı tüm vahşetleyle sergileniyor. Emperyalizmin barışı, askeri haklarını teslimiyeti üzerine kurulacak olan daha fazla sömürü çarkı olabilir.

SAVAŞ DEĞİL SİLAH FUARI

TV'ye bakanlar, ekranda bir savaşın görüntüleri mi, yoksa bir silah fuarı mı izliyor, şaşırıyor.

Silah tacirleri adeta bağıyor: "Burası Ortadoğu, ne arasan var?"

Uçak mı istiyorsunuz? Hangisinden? Alpakatan uçakları, yükselten uçakları, radara görüneni, görünmeyeni, avcısı, ağır bombardmanı... En son model, teknolojinin son harikaları... F-15'ler, F-16'lar, F-111'ler, F-117A'lar, B-52'ler, Tomado'lar... Hayaletiler, savaşan şahinler... ALIN, HEMEN ALIN.

Füzeye mi ihtiyacınız var? Bizde her cins, her boy bulunur. Hedefte tam isabet olsa sekme. Scud mu avlamak istiyorsunuz? O halde size bir Patriot gerek. Rotasını lazerle tespit eder. Biri pazı alması yok mu? Yok, daha uzuz bir şey mi lazım? O halde bir Cruise alın siz. Alpakatan uçar, radara yakalanmaz. ALIN! HEMEN ALIN!

Tanklarımız da var. Çeşit çeşit... Scorpion'lar, Leopard'lar... Bakın Kuveyt'i nasıl kurtardılar. Ne mezyetleri var görüyorsunuz.

Ortadoğu, haraç-menzil satış pazarı..

Silah tekelleri son model silahları pazarlıyorlar. Kimin silahlı daha güçlü, kimin silahlı daha üstün, kimin silahlı daha öldürücü... Bu anlatıyor. Bu silahlarla halklar katlediliyor ne gam!

Yeni izleyen herkes, küçük çaplı bir silah uzmanı oldu bile. Hangi uçak, hangi füzelerin ne tür özellikleri olduğuna yetilebilir kalmadı. Askari bulunlar şaşmak o kadar kolay görünmüyor. Para tek başına bilmeyen değil. ABD'nin yanında da olmalısın. Onun "kutsal" ideallerine (sic emperyalist çıkarlarına anlaşılan) sadık kalmalımsın.

ALIN! HEMEN ALIN! "Özgürlük" ve "demokrasiyi korumak isteyenler hemen alsın! Bunun "ölüm" silahları değil, "barış" silahları.. "

Bayrampaşa Cezaevi Savcısı'nın Vurulmasını "Haklı ve Yerinde Buldukları" İçin Yargılanan Üç

Devrimci Sol Tutsağı Sorgularını Verdiler

Bayrampaşa Cezaevi Savcısı N. Fikret Aygün'in Devrimci Sol örgütü tarafından vurulması sonrasında olayın kınadıkları açıklayan Ankara, İstanbul ve İzmir barolarının başkanlarına yönelik mektup yazan üç Devrimci Sol tutsak, 2. Asliye Mahkemesi'nde açılan davaya "Sol örgüt istedikleri gerekçeyle yargılanmaya başladılar. Derginizde yayınlanan bu mektuplardan dolayı haklarında dava açılan Alişan Yalçın, Tuğrul Özbek ve Harun Kartal, hazırladıkları ortak sorgu metninde özellikle şu görüşlere yer veriyorlar:

2. ASLİYE MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA İSTANBUL

GERÇEKLERİ KARARTMA ÖZGÜRLÜĞÜNÜN OLDUĞU YERDE GERÇEKLERİN AYDINLIGA ÇIKARILMASI ÖZGÜRLÜĞÜ DE VARDIR. OLMAK ZORUNDADIR!

(...)

Her üç baro başkanı da basına yaptıkları açıklamalarda Fikret Niyazi Aygün'ün cezalandırıldığını, Fikret Niyazi Aygün'ün başkaldırı, teröristliği, işkencecilik, kaçışpçılık, insan hakları ihlallerini gözardı ederek nefretle kınadıklarını, lanetlediklerini, iğrenç bulduklarını açıkladılar.

(...)

İşkenceci Fikret Niyazi Aygün'ün işkenceciliklerinin örtülmesi, gerçeklerin karartılması girişimleri karşısında, işkenceci Fikret Niyazi Aygün'ün her türlü işkencesine maruz kalmış, bu işkencelerden dolayı hayatı vucudunun çeşitli yerlerinde yaralar, sakatlıklar bulunan siyasi tutsaklar olarak sessiz kalamadık. (...) Kaldı ki, biz bu üç baro başkanı, Fikret Niyazi Aygün'in Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde görev yaptığı dönemde gerçekleştirildiği yasadışı uygulamalardan, işkencelerden, biddere ve alemlerine yönelik keşifli uygulamalardan, kaçışpçılarının sürekli olarak haberdar ettik. Maruz kaldığımız yasadışı uygulamalardan kendilerini sürekli haberdar etmemize rağmen, bu konularda hiçbir açıklama yapmayan, tavır almayan, hukuku ve aydın sorumluluğu göstermeyen bu üç baro başkanı, gerçekleri bilmelerine karşın, Fikret Niyazi Aygün'ün cezalandırıldığını hiç utandırmadık, skandalın lanetleyletileriyorduk.

Böyle bir iktidarlılık karşısında bizler, olayları canlı tanıklar olarak anılır ve insanlığa karşı duyduğumuz sorumluluk ederek, üç baro başkanına, gerçekleri karartan açıklamaları ve kaç etmeden çoklu kullandıkları ileri, demokratik, aydın olma sorumluluğunu yüklemeyen tavırlarını eleştiriyor.

Bu gelişmelerin ardından sonra siddetle soruyoruz: İşkencecilik tartışma götürmeyecek kadar açık olan bir kişiye sahip olmak, onun cezalandırıldığını lanetlemek, işkenceciliklerinin üstünü örtmek serbestken, sözünü sü kişinin işkencelerine maruz kalmış, bu işkencelerden dolayı sakat kalmış bizzatın gerçekleri haykırması bir işkenceciye sahip çıkmakı hem de ileri, demokratik bir kimlikle sahip çıkmakı iktidarlılığın olduğunu ifade etmesi, üç baro başkanının başında çıkan gerçeklerin üstünü örtmeye yönelik derneğine yanıt vermesi neden yasak olur? Neden ceza gerektirir? Ayrıca yasak olsa ne olur? Neyi değiştirir? Onu da bir açıklayalım: Hiçbir şey olmaz ve hiçbir şeyi değiştirmez. Çünkü gerçekler kendilerinin karartılmasına izin veremeyecek kadar güçlü ve itidardır ve her toplumdaki bedeli ne olursa olsun gerçekleri haykırma yürekliğine ve biddine sahip olan insanlar çıkmıştır, çıkacaktır da, bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

İDDİA BİÇİMSİDELİR, ÖNGARYILDIR, CEZA İSTEMİ AKIL VE MANTIK KURALLARIYLA BAĞDAŞMIYOR

(...)

İstanbul, Ankara ve İzmir Baro başkanlarına yazdığımız mektuplardaki amaçların bir eylemin ölümlerine değili ilgili olmaktır, bir eylemle ilgili olarak üçlünç şahıslar tarafından yapılan açıklamalara yanıt niteliği taşıdığı çok açık ve barizken - ki bu durum Emperyalizme ve Oligarşye Karşı Mücadele derneği tarafından mektuplarımızın üst kısmında not olarak düşmüştür- Savcı Aytaç Tölay, öngarhı bir yaklaşımla kanunun cürüm saydığı bir faili öldürmüştü iddiasına örne sürüyor.

Dava konusu yapılan mektuplarımızda amaçladığımız da va vurulduğumuz şey eylemin kendisinin tartışılması değildir. Üç baro başkanının eylemlerinden sonra basına yaptıkları açıklamaları gerçekleri tersyüz ediyor olmasının ve sözünüsü açıklamaları kanunoyunda verdikleri imajla bağdaşmadığını ele alıp tartışılması ve eleştirilmesi. Böylesi bir eleştiri tartışması, tartışmanın TCK'da herhangi bir ceza maddesi kapsamına girmesi düşündürmez. Bu nedenle, beraatımız yönünde karar verilmesi gerekir diyorduk.

22.2.1991

Alişan Yalçın, Tuğrul Özbek, Harun Kartal

ALİ RIZA AĞDOĞAN

Ali Rıza Ağdoğan, 1971 yılında doğdu. Kınıklınde Tunceli, Ocak yazyordu. Yedi çocuklu yoksul bir Kürt işi ailesinin oğlu olan Ali Rıza, öğrenimini ortaokula bırakmak zorunda kaldı. Devrimci mücadelelerin ve devrimcilerin yoğun olduğu Ökmeçyan'ın Ökmeçpe mahallesinde oturuyordu. Devrimcilerle organik bağı sekiş ay öncesine başlamıştı. Çocukluk arkadaşları, çevresinde bulunan insanlar gibi o da Devrimci Sol Güçler sempti duyuyor, onlarla birlikte hareket ediyordu.

Devrimcilerle işlerinin yeni olduğu dönemde her türlü etkinlikte yer almak istiyor, alçakgönüllülüğü, sessiz kişiliği tanınp seviliyordu. Ailesinin devrimcilerle uzlaşmamak için olmadık baskısı sonucunda, daha devrimcilerle tanışmasını ikinci ay domadan Eskişehir'e akrabalarının yanına gönderildi. Bu süreç içinde Almanya'da bulunan halasının kızı ile tanışarak, oraya gitmek için işlemleri ni yapıpmya başladı.

Nişanlanıp Almanya'ya gimeye razı olmasa üzerine aldığı surekli kaç çıkırların Ökmeçpe'ye dönme isteğini razı oldu. Dönüşünde işi iş Devrimci Sol Güçlerden arkadaşlarını bulmak oldu. Onlarla yaptığı tartışmada hatasını kabul ediyor, özleştiri yatacını. Burada kaldığı süreçte mücadele edeceğini, Almanya'ya gidince orada mücadelesini sürdüremek karatılığında olduğunu söylüyor. Gittiği Anadolu'dan dönüşünde dört ayın geçmiş olmasa, devrimcilerle yeni olmasa on da bir günlerle yataratmıştı. Eski mücade-

İŞKENCEDE BAŞ EĞMEMENİN VE DİRENMENİN SEMBOLÜ OLARAK MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKLAR

dele azmi ve coşkusu sürüyordu. Devrimci mücadele içinde bulunmaya, çeşitli pratik işlerde yer almaya başladı. 20 Şubat'taki kepenk kapatma eyleminin hazırlıkları ve örgütlenmesi sırasında tek tek esnafın dolanışmasını, insanların ikna edilmesine başladı. 13. 2. 1991 günü randevusuna gittiğinde arkadaşları gelmişlerdi. Ali Rıza çocukluk arkadaşlarından biri ile Ökmeçyan'ın Fatih Sultan Caddesindeki esnafaflara gitmek için ayrıldılar.

Sarıya dolatışkan esnaf sayısı yirmi yi henüz buluyordu ki, polisün geldiğini gördüler. Orada bulunan duruşa doğru gimeye, uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Çocukluk arkadaş "taç" diyor. Kaçan arkadaşların peşinden ateş ediyorlari. Kendisi kaçmamıştı. Bundan sonra ne yapması gerektiğini iş biliyordu.

Kendisini yakalayarak düşmanına bığı vermiyor, onlar da bğı olduktan devrimci Emniyet Amirliğine teslim ediyorlardı. Gözaltının ilk iki-üç saatii içinde elektrik, talaş, aski gibi her türlü insanlık dışı yöntemlere karşı direnen ve hiçbir yanıt vermeyen Ali Rıza'nın karatı tutumu karşısında hırsısları işkeneci katiller, onı Beyoğlu Emniyetinin 3. katındaki pencereden düşmeye atıyorlardı. Hastaneye gittiğinde neredeyse ölü gıyıldı. Yaşamı uzun sürmedi. 16 Şubat akşamı son nefesini yutuyordu.

Ali Rıza, onurlu yaşama ve işkenecilerle kiş direnilişli ölümsüzleşirken, Devrimci Sol Güçlerin bilincinde yaşamaya devam ediyordu.

Birtan Altunbaş 1967'de Tekirdağ'ın Malkara ilçesinin Sarıpolat köyünde yoksul bir göçmen ailesinin oğlu olarak doğdu.

Çiftçilikle uğraşan yoksul aile yapısı onı daha küçük yaşta sömürü, baskı ve eşitsizlikle yüz yüze getirdi. Daha küçük sayılabilecek bir yaşta, gerek içinde yaşadığı maddi koşulları, gerekse de köyünde bulunan birkaç devrimcinin etkisiyle siyasi sorunlara ilgi duymaya başladı. Aynı zamanda işlek zekası ve bağarım azzımlı öğrenim yaşamında da hep başan bir öğrenci oldu. Ortaokul ve liseyi yatılı okullardan sonra, 1986 yılında Tekirdağ birincisi olarak Hacettepe Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliğini kazanarak üniversiteye başladı.

Sessiz ve durğun görünümünün altında karatı, araştırıp sorgulayan ve inatçı bir kişiliği vardı. Gözlemleyen ve az konuşan yapısına rağmen, çevresindekilerle rahat ve sıcak ilişkilerle girebilen, kendini olduğu gibi dışarı koymaktan çekinmeyen, yapıpaktın hoşlanmayan bir insandı.

Henüz devrimci mücadeleye başlamadığı dönemde bile okulunda sosyal sorunlara ilgi duyan ve haksızlıklara karşı duran kişiliği onı özelliğiydi.

Önceleri kendi başına sol yayınları izleyerek, devrimci çevreyle arkadaşlıklar kurarak adını atığı mücadele yaşamını, 1987 sonundan itibaren aktif biçimde DEV-GENÇ saflarında sürdürmeye başladı. Örgütlü olumsu onı hızla geliştiren, dinizim olumsuzluklarından an-

BİRTAN ALTUNBAŞ

nıp daha öncesinde kazandığı olumlu özelliklerine yenilerini ekledi.

Halukun hak davasına sanıkların mutabık olmaları en büyüğüne yasıyor, coşkuyla donup tasıyor. Artık o, yürüyüşlerin en ön safında, DEV-GENÇ militan sıfatıyla dinizim içinde, 1 Mayıs'ta devrimci gösterilerdeydi. Pratikte soğukkanlı ve hesaplı, ama bir o kadar karatı ve tereddütsüzdü.

Ekonomik zorluklar içinde olmasının yanında, çok yetenekli bir bilgisayar mühendisi olarak dinizim ona vaat edebileceklerini değil, hep halukun, canından çok sevdiği mücadele arkadaşlarını, davasını düşünüyordu.

O geleceğin bilgisayar mühendisi olmayı değil, mücadelede örnek bir devrimci olmayı hedefledi. O, kimi zamanın istediği işi, kimi zamanın gerekçesini yaşıyordu. Ve hep halukun yanında, yoksul insanların omuzlarında oldu.

Kuşkusuz onur hakkında daha çok şey söyleyebiliriz, ama bir özelliği vardı ki, Birtan'ın ölümüne çok brakmadı: işkenecilerle başımize tam ve işkenecilerle gidenler çıkaran direnilişliği... Son iki yılda bez kez gözaltına alınır ağır işkenecilerle uğradığında pes eden hep işkeneciler oldu.

Şimdi bir onur abidesi olarak yasıyor kavga. Sönmeyen bir meşale olarak yolu aydınlatıyor doğrudürlerin.

Baratlığı gelenek, yüzlerce şehidin kanlarıyla yarılatılan gelenektir. O gelenek sürüyor.

çkan çevik kuvveti karatılıkla aşarak, emniyet amirliğinin kapısına dayanıyor. Suçları hesap vermeye çağırıyor. Emniyetin önde yirmi dakika süreyle protesto gösterisinde bulunan kitleye polis müdahale edecek cesareti bulamıyor. Hepsi binanın işişin işişin saklanıyorlar. Kaptaklı polis işi "Yallahı istihbaratı birimi yapı", diyerek giriş çıkıyor. Bu işler ile Ali Rıza'nın işkenecilerle katıldığından kaniyıldı. Devrimci Sol Güçlerin önderliğinde kitle burada sloganlar ve marşları ile Galatasaray'a çlıyor, oradan Taksim'e yürüyor, Çevik kuvvetin yol kesme faaliyetlerine rağmen, yürüyüş Ali Rıza'nın koma halinde yattığı Taksim İlkyardım Hastanesi'nin önde karatıyordu.

Ali Rıza Ağdoğan ölümüne pençeleşirken, Devrimci Sol Güçler, işkeneciyi, işkenecilerle teşhir ve protesto amacıyla mücadelenin yükselişiyor, siyasi iddianın sındırma politikasını boşa çıkartıyorlardı.

Sindireceklerini sananlar, karatılıklarda da bu büyüyen bir öfkeyi buluyorlardı. Mahallelerde olayın gerçek yüzünü halka anlatmak amacıyla yasın olan sözülü propagandanın yanında, onlara pankart asıyorlardı.

15 Şubat akşamı Ökmeçpe'de yüzlerce kişile, gelenekselcesin özgürlük ateşleri yakılıyor. Geçecinde yasayan, TAVAD'ların, Devrimci Mücadelerle Avukatlar ve mahallelerdeki DKO'ların temsilcileri, Ali Rıza'nın ailesini yalnız bırakmıyorlar, hastanesinin önde kitleleşme nöbet tutuyorlardı.

Bu arada Ali Rıza'nın kimi akrabalarının ve İHD'nin tutumunu izlünü veriyordu. Bu çevreler olayın siyasal boyutunu yok etmeye, sorunu bastırıştırmeye, Ali Rıza'nın siyasi misyonunu perdelmeye çalışıyorlardı.

Ve Ali Rıza Ağdoğan 16 Şubat günü son nefesini verirken, bağışlamak, demokrasiyi ve sosyalizmi için mücadele edenlerin kavgasında ölümsüzleşiyordu.

DEVİRMİCİ SOL GÜÇLER ŞEHİDİNE BİNLERLE SAHIP ÇIKIYORDU

Ali Rıza'nın yasama arzusuya dolu yüreği, fazlasıyla fıkı saldınlamaya da namad. Öldüğünde tüm kitle yığı bir evladını kaybetmenin acısıyla sarsıldı. Mahalle halkı ve Devrimci Sol Güçler cenazinin devrimci bir karatılıkla kaldırılması için hazırlık yapılar. Her koşulda kilitlerine sahip olma bilinciyle hareket ettiler. 19 Şubat günü 1000'ün üzerinde insan pankartları, dövizleriyle Ali Rıza'yı omuzlarında tasıyor. "İnsanlık Onuru işkeneciyi Yenecek", "Katillerden Hesap Soracağız", "Ali Rıza'ları Ölmeyiz" sloganları ve hüçsuzamın marşları yüklerdeki öfkeye eşlik ediyordu. Bu arada polisün olası bir saldırısına karşı kilitleni tarafında güvenlik çemberi oluşturulan Devrimci Sol Güçleri halk, "Şiz aramızda gelin, siz almasınlar, size iltifacımız var, gerekirse biz gideriz." diye koruma isteğiyle hareket ediyordu. Özellikle katillerin polistleri "Katil Polis" sloganıyla kovalıyorlardı.

İŞKENCE VAHŞETİNE HAYIR

DIYEN HERKESİ!

Yeni yeni Birtan'ları, Ali Rızaları katledilmekte, işkeneciyi, baskı ve terör politikasına karşı çıkıyor. işkenecinin, cinayetlerin sürülmesinden hesap sorulmalı. Bu vahşete sessiz kalmayalım. Böylece bir adaletsizliğe kattanılmaz. İşkence onursuzluğu kader diye kabul edilemez. Yeni bir dünyaya kazzam, özgür ve bağışsız bir ülkede yaşamak zulme karşı direnmekten geçiyor. Sessiz kalmak şuça ortak olma demektir. Sessiz kalmayalım. Siyasi iddianın "demokrasiyi aldın"ıcasının ardındaki teröriz yüzünü açığa çıkaralım.

"İnsanlık Onuru işkeneciyi Yenecek" sloganını gerçeğe dönüştürülim.

İNSANLIK ONUM İŞKENCEYİ YENECEK

Bizde "demokrasi" ve faşizm birlikte uygulanır. Buoyun böyle devam eder. Bir yandan demokrasi görüntüsü verilmeye çalışılır, diğer yandan da toplumsal muhalefeti etkisiz kılma amaçlı baskı ve terör politikası sürdürülür. Son dönemdeki peş peşe düzenlenen operasyonlar kapatılan dernekler yanında, şube ve karakollarda ölümlerin artması dikkat çekici bir boyut kazandı. Bu uygulama devrimci saflarda korku ve panik havası yaratmayı hedefliyor.

Bir yanda "demokrasi", "insan hakları" nutukları atılırken, dizginlenmiş bir pervasızlıkla sürdürülüyor işkenceyi. "Demokrasiçilik" oyunu yaşanan süreçte tekrar sahnelenirken, son bir ayda 6 insan işkencede can veriyor. İki insan devrimci oldukları için, diğer 4 kişi ise çeşitli nedenlerle getirildikleri karakollarda sağ çıkmıyorlar.

Halkımızı adaletsizliğe mahkum etmek isteyenler yanılıyorlar. Devrimcileri ve halkı işkence vahşetiyle sindireceklerini, suskunluğa geçeceklerini sananlar yanılıyorlar. Bu ülkede adaletsizliğin egemen olacağını, halkın adaletin uygulan-

namayacağını, yapılanların karşılıksız kalacağını, zulmün ebedi olacağını zannedenler yanılıyorlar.

SUSKUNLUK İSTEYENLER

HESAP SORULACAK"

HAYKIRIŞINI DUYUYORLAR

Ali Rıza Ağdoğan'ın katledilmesine sessiz kalınacağını zannedenler ilk cevabı mahalle halkı ve Devrimci Sol Güçlerden alıyorlar.

14 Şubat günü yüzlerce kişi "Yalanlara inanmıyoruz. Onu pencereden aşağıya attılar." diyerek Örnektepe'den, Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçiyordu. Kitle, önüne

Her şeye karşın toplumsal muhalefeti dizginleme çabaları bugüne kadar sonuçlara ulaşmış değil. İktidar çaresizlik içinde çırpınırken, devrimci mücadele aşama kaydetmeye devam ediyor. Oligarşi ne yaparsa yapsın, bu gelişmeyi durduramayacaktır. Karşı karşıya kaldıkları açmaz ve siyasi iflasları, halk muhalefetine kısa sürede yeniden yükselişini engelleyemiyor. Devrimciler, iktidarın halkı terörle yıldırma taktiğine izin vermeyecekler.

